ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดเขตอำนาจศาลมณฑลทหาร

พ.ศ. 2558

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ. 2558

เป็นปีที่ 70 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการกำหนดเขตอำนาจศาลจังหวัดทหารและศาลมณฑลทหาร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 22 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว)พุทธศักราช 2557 และมาตรา 17 (1) แห่งพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า "พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตอำนาจศาลมณฑลทหาร พ.ศ. 2558"

มาตรา 2 พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2558 เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิก

1) พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตอำนาจศาลจังหวัดทหารและศาลมณฑลทหาร พ.ศ. 2533

2) พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตอำนาจศาลจังหวัดทหารและศาลมณฑลทหาร (ฉบับที่2) พ.ศ. 2537

3) พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตอำนาจศาลจังหวัดทหารและศาลมณฑลทหาร (ฉบับที่3) พ.ศ. 2552

มาตรา 4 ศาลมณฑลทหารมีเขตอำนาจ ดังต่อไปนี้

1) ศาลมณฑลทหารบกที่ 12 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดนครนายก และจังหวัดฉะเชิงเทรา

2) ศาลมณฑลทหารบกที่ 13 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดลพบุรี จังหวัดชัยนาท จังหวัดสิงห์บุรี และจังหวัดอ่างทอง

3) ศาลมณฑลทหารบกที่ 14 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดชลบุรี และจังหวัดระยอง

4) ศาลมณฑลทหารบกที่ 15 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดเพชรบุรี และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

5) ศาลมณฑลทหารบกที่ 16 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดราชบุรี จังหวัดสมุทรสงครามและจังหวัดสมุทรสาคร

6) ศาลมณฑลทหารบกที่ 17 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดสุพรรณบุรี

7) ศาลมณฑลทหารบกที่ 18 มีเขอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดสระบุรี และจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

8) ศาลมณฑลทหารบกที่ 19 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดสระแก้ว จังหวัดจันทบุรี และจังหวัดตราด

9) ศาลมณฑลทหารบกที่ 21 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดนครราชสีมา และจังหวัดชัยภูมิ

10) ศาลมณฑลทหารบกที่ 22 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดอุบลราชธานี และจังหวัดอำนาจเจริญ

11) ศาลมณฑลทหารบกที่ 23 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดขอนแก่น และจังหวัดกาฬสินธุ์

12) ศาลมณฑลทหารบกที่ 24 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดอุดรธานี และจังหวัดหนองคาย

13) ศาลมณฑลทหารบกที่ 25 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดสุรินทร์ และจังหวัดศรีสะเกษ

14) ศาลมณฑลทหารบกที่ 26 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดมหาสารคาม

15) ศาลมณฑลทหารบุกที่ 27 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดร้อยเอ็ด และจังหวัดยโสธร

16) ศาลมณฑลทหารบกที่ 28 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดเลย และจังหวัดหนองบัวลำภู

17) ศาลมณฑลทหารบกที่ 29 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดสกลนคร และจังหวัดบึงกาฬ

18) ศาลมณฑลทหารบกที่ 210 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดนครพนม และจังหวัดมุกดาหาร

19) ศาลมณฑลทหารบกที่ 31 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดนครสวรรค์ จังหวัดกำแพงเพชรและจังหวัดอุทัยธานี

20) ศาลมณฑลทหารบกที่ 32 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดลำปาง

21) ศาลมณฑลทหารบกที่ 33 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดแม่ฮ่องสอนและจังหวัดลำพูน

22) ศาลมณฑลทหารบกที่ 34 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดพะเยา

23) ศาลมณฑลทหารบกที่ 35 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดอุตรดิตถ์ และจังหวัดแพร่

24) ศาลมณฑลทหารบกที่ 36 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดเพชรบูรณ์ และจังหวัด

25) ศาลมณฑลทหารบกที่ 37 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดเชียงราย

26) ศาลมณฑลทหารบกที่ 38 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดน่าน

27) ศาลมณฑลทหารบกที่ 39 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดพิษณุโลก และจังหวัดสุโขทัย

28) ศาลมณฑลทหารบกที่ 310 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดตาก

29) ศาลมณฑลทหารบกที่ 41 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดนครศรีธรรมราช นอกจาก อำเภอทุ่งสง และจังหวัดภูเก็ต

30) ศาลมณฑลทหารบกที่ 42 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดสงขลา จังหวัดพัทลุง และจังหวัดสตูล

31) ศาลมณฑลทหารบกที่ 43 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดกระบี่ และจังหวัดตรัง

32) ศาลมณฑลทหารบกที่ 44 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดชุมพร และจังหวัดระนอง

33) ศาลมณฑลทหารบกที่ 45 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดพังงา

34) ศาลมณฑลทหารบกที่ 46 มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดปัตตานี จังหวัดนราธิวาสและ จังหวัดยะลา

มาตรา 5 บรรดาคดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลมณฑลทหารบกใดในวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ ให้คงพิจารณาพิพากษาในศาลมณฑลทหารบกนั้น

มาตรา 6 บรรดาคดีที่คงพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดทหารบกใดในวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1) คดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดทหารบกราชบุรี ให้พิจารณาพิพากษาในศาลมณฑลทหารบกที่ 16

2) คดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดทหารบกกาญจนบุรี ให้พิจารณาพิพากษาในศาลมณฑลทหารบกที่ 17

3) คดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดทหารบกสระบุรี ให้พิจารณาพิพากษาในศาลมณฑลทหารบกที่ 18

4) คดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดทหารบกสระแก้ว ให้พิจารณาพิพากษาในศาลมณฑลทหารบกที่ 19

5) คดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดทหารบกสุรินทร์ ให้พิจารณาพิพากษาในศาลมณฑลทหารบกที่ 25

6) คดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดทหารบกร้อยเอ็ด ให้พิจารณาพิพากษาในศาลมณฑลทหารบก ที่ 27

7) คดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดทหารบกพะเยา ให้พิจารณาพิพากษาในศาลมณฑลทหารบก ที่ 34

8) คดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดทหารบกอุตรดิตถ์ ให้พิจารณาพิพากษาในศาลมณฑลทหารบกที่ 35

9) คดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดทหารบกเพชรบูรณ์ ให้พิจารณาพิพากษาในศาลมณฑลทหารบกที่ 36

10) คดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดทหารบกเชียงราย ให้พิจารณาพิพากษาในศาลมณฑลทหารบกที่ 37

11) คดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดทหารบกพิษณุโลก ให้พิจารณาพิพากษาในศาลมณฑลทหารบกที่ 39

12) คดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดทหารบกตาก ให้พิจารณาพิพากษาในศาลมณฑลทหารบกที่ 310

13) คดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดทหารบกทุ่งสง ให้พิจารณาพิพากษาในศาลมณฑลทหารบกที่ 43

14) คดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดทหารบกชุมพร ให้พิจารณาพิพากษาในศาลมณฑลทหารบกที่ 44

15) คดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดทหารบกสุราษฎร์ธานี ให้พิจารณาพิพากษาในศาลมณฑลทหารบกที่ 45

16) คดีที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลจังหวัดทหารบกปัตตานี ให้พิจารณาพิพากษาในศาลมณฑลทหารบกที่ 46

มาตรา 7 ในระหว่างที่ยังไม่เปิดทำการศาลมณฑลทหารบกที่ 26 ในวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ ให้ศาลมณฑลทหารบกที่ 21 มีเขตอำนาจตลอดถึงเขตท้องที่จังหวัดบุรีรัมย์ และศาลมณฑลทหารบกที่ 23 มีเขตอำนาจตลอดถึงเขตท้องที่จังหวัดมหาสารคามด้วย

บรรดาคดีของเขตท้องที่จังหวัดบุรีรัมย์หรือจังหวัดมหาสารคาม ซึ่งค้างพิจารณาอยู่ในศาลมณฑลทหารบกที่ 21 หรือศาลมณฑลทหารบกที่ 23 ในวันเปิดทำการศาลมณฑลทหารบกที่ 26 ให้คงพิจารณาพิพากษาต่อไปในศาลมณฑลทหารบกที่ 21 หรือศาลมณฑลทหารบกที่ 23 แล้วแต่กรณี

บรรดาคดีของเขตท้องที่ตามที่กำหนดไว้ในวรรคสอง ซึ่งอยู่ระหว่างที่ศาลมณฑลทหารบกที่ 21 หรือศาลมณฑลทหารบกที่ 23 มีคำสั่งขังผู้ต้องหาไว้ระหว่างสอบสวนในวันเปิดทำการศาลมณฑลทหารบกที่ 26 ให้ศาลมณฑลทหารบกที่ 21 หรือศาลมณฑลทหารบกที่ 23 มีอำนาจพิจารณาเกี่ยวกับการขังระหว่างสอบสวนนั้น แล้วแต่กรณี ส่วนการฟ้องคดีให้ยื่นฟ้องต่อศาลมณฑลทหารบกที่ 26

มาตรา 8 ในระหว่างที่ยังไม่เปิดทำการศาลมณฑลทหารบกที่ 28 ในวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ ให้ศาลมณฑลทหารบกที่ 23 มีเขตอำนาจตลอดถึงเขตท้องที่จังหวัดเลย และศาลมณฑลทหารบกที่ 24 มีเขตอำนาจตลอดถึงเขตท้องที่จังหวัดหนองบัวลำภูด้วย

บรรดาคดีของเขตท้องที่จังหวัดเลยหรือจังหวัดหนองบัวลำภู ซึ่งค้างพิจารณาอยู่ในศาลมณฑลทหารบกที่ 23 หรือศาลมณฑลทหารบกที่ 24 ในวันเปิดทำการศาลมณฑลทหารบกที่ 28 ให้คงพิจารณาพิพากษาต่อไปในศาลมณฑลทหารบกที่ 23 หรือศาลมณฑลทหารบกที่ 24 แล้วแต่กรณี

บรรดาคดีของเขตท้องที่ตามที่กำหนดไว้ในวรรคสอง ซึ่งอยู่ระหว่างที่ศาลมณฑลทหารบกที่ 23 หรือศาลมณฑลทหารบกที่ 24 มีคำสั่งขังผู้ต้องหาไว้ระหว่างสอบสวนในวันเปิดทำการศาลมณฑลทหารบกที่ ให้ศาลมณฑลทหารบกที่ 23 หรือศาลมณฑลทหารบกที่ 24 มีอำนาจพิจารณาเกี่ยวกับการขังระหว่างสอบสวนนั้น แล้วแต่กรณี ส่วนการฟ้องคดีให้ยื่นฟ้องต่อศาลมณฑลทหารบกที่ 28

มาตรา 9 ในระหว่างที่ยังไม่เปิดทำการศาลมณฑลทหารบกที่ 29 ในวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ ให้ศาลมณฑลทหารบกที่ 24 มีเขตอำนาจตลอดถึงเขตท้องที่จังหวัดสกลนคร และจังหวัดบึงกาฬด้วย

บรรดาคดีของเขตท้องที่จังหวัดสกลนครหรือจังหวัดบึงกาฬ ซึ่งค้างพิจารณาอยู่ในศาลมณฑลทหารบกที่ 24 ในวันเปิดทำการศาลมณฑลทหารบกที่ 29 ให้คงพิจารณาพิพากษาต่อไปในศาลมณฑลทหารบกที่ 24

บรรดาคดีของเขตท้องที่ตามที่กำหนดไว้ในวรรคสอง ซึ่งอยู่ระหว่างที่ศาลมณฑลทหารบกที่ 24 มีคำสั่งขังผู้ต้องหาไว้ระหว่างสอบสวนในวันเปิดทำการศาลมณฑลทหารบกที่ 29 ให้ศาลมณฑลทหารบกที่ 24 มีอำนาจพิจารณาเกี่ยวกับการขังระหว่างสอบสวนนั้น ส่วนการฟ้องคดีให้ยื่นฟ้องต่อศาลมณฑลทหารบกที่ 29

มาตรา 10 ในระหว่างที่ยังไม่เปิดทำการศาลมณฑลทหารบกที่ 210 ในวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ ให้ศาลมณฑลทหารบกที่ 22 มีเขตอำนาจตลอดถึงเขตท้องที่จังหวัดมุกดาหาร และศาลมณฑลทหารบกที่ 24 มีเขตอำนาจตลอดถึงเขตท้องที่จังหวัดนครพนมด้วย

บรรดาคดีของเขตท้องที่จังหวัดมุกดาหารหรือจังหวัดนครพนม ซึ่งค้างพิจารณาอยู่ในศาลมณฑลทหารบกที่ 22 หรือศาลมณฑลทหารบกที่ 24 ในวันเปิดทำการศาลมณฑลทหารบกที่ 210 ให้คงพิจารณาพิพากษาต่อไปในศาลมณฑลทหารบกที่ 22 หรือศาลมณฑลทหารบกที่ 24 แล้วแต่กรณี

บรรดาคดีของเขตท้องที่ตามที่กำหนดไว้ในวรรคสอง ซึ่งอยู่ระหว่างที่ศาลมณฑลทหารบกที่ 22 หรือศาลมณฑลทหารบกที่ 24 มีคำสั่งขังผู้ต้องหาไว้ระหว่างสอบสวนในวันเปิดทำการศาลมณฑลทหารบกที่ 210 ให้ศาลมณฑลทหารบกที่ 22 หรือศาลมณฑลทหารบกที่ 24 มีอำนาจพิจารณาเกี่ยวกับการขังระหว่างสอบสวนนั้น แล้วแต่กรณี ส่วนการฟ้องคดีให้ยื่นฟ้องต่อศาลมณฑลทหารบกที่ 210

มาตรา 11 ในระหว่างที่ยังไม่ปิดทำการศาลมณฑลทหารบกที่ 38 ในวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ ให้ศาลมณฑลทหารบกที่ 32 มีเขตอำนาจตลอดถึงเขตท้องที่จังหวัดน่านด้วย

บรรดาคดีของเขตท้องที่จังหวัดน่าน ซึ่งค้างพิจารณาอยู่ในศาลมณฑลทหารบกที่ 32 ในวันเปิดทำการศาลมณฑลทหารบกที่ 32 ให้คงพิจารณาพิพากษาต่อไปในศาลมณฑลทหารบุกที่ 32

บรรดาคดีของเขตท้องที่ตามที่กำหนดไว้ในวรรคสอง ซึ่งอยู่ระหว่างที่ศาลมณฑลทหารบกที่ 32 มีคำสั่งขังผู้ต้องหาไว้ระหว่างสอบสวนในวันปิดทำการศาลมณฑลทหารบกที่ 38 ให้ศาลมณฑลทหารบกที่ 32 มีอำนาจพิจารณาเกี่ยวกับการขังระหว่างสอบสวนนั้น ส่วนการฟ้องคดีให้ยื่นฟ้องต่อศาลมณฑลทหารบกที่ 38

มาตรา 12 บรรดากฎ ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งอื่นใดที่อ้างถึงศาลจังหวัดทหารบกตามพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตอำนาจศาลจังหวัดทหารและศาลมณฑลทหาร พ.ศ. 2533 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้ถือว่ากฎ ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งนั้นอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกตามพระราชกฤษฎีกานี้ แล้วแต่กรณี ดังนี้

1) ศาลจังหวัดทหารบกราชบุรี ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 16

2) ศาลจังหวัดทหารบกกาญจนบุรี ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 17

3) ศาลจังหวัดทหารบกสระบุรี ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 18

4) ศาลจังหวัดทหารบกสระแก้ว ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 19

5) ศาลจังหวัดทหารบกสุรินทร์ ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 25

6) ศาลจังหวัดทหารบกบุรีรัมย์ ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 26

7) ศาลจังหวัดทหารบกร้อยเอ็ด ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 27

8) ศาลจังหวัดทหารบกเลย ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 28

9) ศาลจังหวัดทหารบกสกลนคร ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 29

10) ศาลจังหวัดทหารบกนครพนม ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 210

11) ศาลจังหวัดทหารบกพะเยา ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 34

12) ศาลจังหวัดทหารบกอุตรดิตถ์ ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 35

13) ศาลจังหวัดทหารบกเพชรบูรณ์ ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 36

14) ศาลจังหวัดทหารบกเชียงราย ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 37

15) ศาลจังหวัดทหารบกน่าน ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 38

16) ศาลจังหวัดทหารบกพิษณุโลก ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ ๓๙

17) ศาลจังหวัดทหารบุกตาก ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 310

18) ศาลจังหวัดทหารบกทุ่งสง ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 43

19) ศาลจังหวัดทหารบกชุมพร ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 44

20) ศาลจังหวัดทหารบกสุราษฎร์ธานี ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 45

21) ศาลจังหวัดทหารบกปัตตานี ให้ถือว่าอ้างถึงศาลมณฑลทหารบกที่ 46

มาตรา 13 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ภาคผนวก ข.

กฎกระทรวง
กำหนดหน้าที่และเขตพื้นที่ของมณฑลทหารบก
พ.ศ. 2558

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 วรรคหนึ่ง และมาตรา 23 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบราชการกระทรวงกลาโหม พ.ศ. 2551 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2558 เป็นต้นไป

ข้อ 2 ให้ยกเลิกกฎกระทรวงกำหนดส่วนราชการที่ขึ้นต่อกองทัพภาคและเขตพื้นที่ของมณฑลทหารบกและจังหวัดทหารบก พ.ศ. 2552

ข้อ 3 มณฑลทหารบก มีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

1) บังคับบัญชากำลังประจำถิ่นของกองทัพบก ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด

2) รักษาความสงบเรียบร้อยในเขตพื้นที่ รวมทั้งการศาลทหาร การคดี การช่วยดำเนินการ คุ้มครองพยานในคดีอาญา และการเรือนจำ

3) ดำเนินการสัสดี การเกณฑ์ช่วยราชการทหาร และการระดมสรรพกำลังในเขตพื้นที่

4) สนับสนุนหน่วยทหารที่อยู่ในเขตพื้นที่

5) ดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์การต่อสู้เบ็ดเสร็จ เพื่อรักษาความสงบภายในและการป้องกันประเทศ

ข้อ 4 มณฑลทหารบก มีหน้าที่ในแต่ละเขตพื้นที่ ดังต่อไปนี้

1) มณฑลทหารบกที่ 11 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร จังหวัดนครปฐม จังหวัดนนทบุรี จังหวัดปทุมธานี และจังหวัดสมุทรปราการ

2) มณฑลทหารบกที่ 12 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดนครนายก และจังหวัดฉะเชิงเทรา

3) มณฑลทหารบกที่ 13 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดลพบุรี จังหวัดชัยนาท จังหวัดสิงห์บุรีและจังหวัดอ่างทอง

4) มณฑลทหารบกที่ 14 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดชลบุรี และจังหวัดระยอง

5) มณฑลทหารบกที่ 15 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดเพชรบุรี และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

6) มณฑลทหารบกที่ 16 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดราชบุรี จังหวัดสมุทรสงคราม และ จังหวัดสมุทรสาคร

7) มณฑลทหารบกที่ 17 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดสุพรรณบุรี

8) มณฑลทหารบกที่ ๑๘ มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดสระบุรี และจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

9) มณฑลทหารบกที่ ๑๙ มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดสระแก้ว จังหวัดจันทบุรี และจังหวัดตราด

10) มณฑลทหารบกที่ 21 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา และจังหวัดชัยภูมิ

11) มณฑลทหารบกที่ 22 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานี และจังหวัดอำนาจเจริญ

12) มณฑลทหารบกที่ 23 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดขอนแก่น และจังหวัดกาฬสินธุ์

13) มณฑลทหารบกที่ 24 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดอุดรธานี และจังหวัดหนองคาย

14) มณฑลทหารบกที่ 25 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดสุรินทร์ และจังหวัดศรีสะเกษ

15) มณฑลทหารบกที่ 26 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดมหาสารคาม

16) มณฑลทหารบกที่ 27 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดร้อยเอ็ด และจังหวัดยโสธร

17) มณฑลทหารบกที่ 28 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดเลย และจังหวัดหนองบัวลำภู

18) มณฑลทหารบกที่ 29 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดสกลนคร และจังหวัดบึงกาฬ

19) มณฑลทหารบกที่ 210 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดนครพนม และจังหวัดมุกดาหาร

20) มณฑลทหารบกที่ 31 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดนครสวรรค์ จังหวัดกำแพงเพชรและจังหวัดอุทัยธานี

21) มณฑลทหารบกที่ 32 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดลำปาง

22) มณฑลทหารบกที่ 33 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดแม่ฮ่องสอน และจังหวัดลำพูน

23) มณฑลทหารบกที่ 34 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดพะเยา

24) มณฑลทหารบกที่ 35 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดอุตรดิตถ์ และจังหวัดแพร่

25) มณฑลทหารบกที่ 36 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดเพชรบูรณ์ และจังหวัดพิจิตร

26) มณฑลทหารบกที่ 37 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดเชียงราย

27) มณฑลทหารบกที่ 38 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดน่าน

28) มณฑลทหารบกที่ 39 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดพิษณุโลก และจังหวัดสุโขทัย

29) มณฑลทหารบกที่ 310 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดตาก

30) มณฑลทหารบกที่ 41 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราชนอกจากอำเภอทุ่งสงและจังหวัดภูเก็ต

31) มณฑลทหารบกที่ 42 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดสงขลา จังหวัดพัทลุง และจังหวัดสตูล

32) มณฑลทหารบกที่ 43 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดกระบี่ และจังหวัดตรัง

34) มณฑลทหารบกที่ 45 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดพังงา

35) มณฑลทหารบกที่ 46 มีหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัดปัตตานี จังหวัดนราธิวาส และ จังหวัดยะลา

ข้อ 5 บรรดากฎ ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งอื่นใดที่อ้างถึงจังหวัดทหารบกตามกฎกระทรวงกำหนดส่วนราชการที่ขึ้นต่อกองทัพภาคและเขตพื้นที่ของมณฑลทหารบกและจังหวัดทหารบก พ.ศ. 2552 ให้ถือว่ากฎ ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งนั้นอ้างถึงมณฑลทหารบกตามกฎกระทรวงนี้ แล้วแต่กรณี ดังต่อไปนี้

1) จังหวัดทหารบกกรุงเทพ ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 11

2) จังหวัดทหารบกปราจีนบุรี ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 12

3) จังหวัดทหารบกลพบุรี ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 13

4) จังหวัดทหารบกชลบุรี ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 14

5) จังหวัดทหารบกเพชรบุรี ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 15

6) จังหวัดทหารบกราชบุรี ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 16

7) จังหวัดทหารบกกาญจนบุรี ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 17

8) จังหวัดทหารบกสระบุรี ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 18

9) จังหวัดทหารบกสระแก้ว ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 19
10) จังหวัดทหารบกนครราชสีมา ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 21
11) จังหวัดทหารบกอุบล ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 22
12) จังหวัดทหารบกขอนแก่น ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 23
13) จังหวัดทหารบกอุดร ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 24
14) จังหวัดทหารบกสุรินทร์ ให้ถือว่าอังถึงมณฑลทหารบกที่ 25
15) จังหวัดทหารบกบุรีรัมย์ ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 26
16) จังหวัดทหารบกร้อยเอ็ด ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 27
17) จังหวัดทหารบกเลย ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบุกที่ 28
18) จังหวัดทหารบกสกลนคร ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 29
19) จังหวัดทหารบกนครพนม ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 210
20) จังหวัดทหารบกนครสวรรค์ ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 31
21) จังหวัดทหารบกลำปาง ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบุกที่ 32
22) จังหวัดทหารบกเชียงใหม่ ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 33
23) จังหวัดทหารบกพะเยา ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 34
24) จังหวัดทหารบกอุตรดิตถ์ ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 35
25) จังหวัดทหารบกเพชรบูรณ์ ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 36
26) จังหวัดทหารบกเชียงราย ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 37
27) จังหวัดทหารบกน่าน ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 38
28) จังหวัดทหารบกพิษณุโลก ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 39
29) จังหวัดทหารบกตาก ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 310
30) จังหวัดทหารบกนครศรีธรรมราช ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 41
31) จังหวัดทหารบกสงขลา ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 42
32) จังหวัดทหารบกทุ่งสง ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 43
33) จังหวัดทหารบกชุมพร ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 44
34) จังหวัดทหารบกสุราษฎร์ธานี ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 45
35) จังหวัดทหารบกปัตตานี ให้ถือว่าอ้างถึงมณฑลทหารบกที่ 46

ภาคผนวก ค.

ระเบียบกระทรวงยุติธรรม
ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีประหารชีวิตนักโทษ
พ.ศ.2546

ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ 1807/ต478 ลงวันที่ 19 ธันวาคม พุทธศักราช 2478 ได้วางระเบียบการประหารชีวิตนักโทษ โดยการยิงด้วยปืนตามนัยมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา พุทธศักราช 2477 นั้น

โดยที่พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 16) พ.ศ. 2546 ได้แก้ไข มาตรา 19

เปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตจากการเอาไปยิงเสียให้ตายเป็นให้ฉีดยาหรือสารพิษให้ตาย ประกอบกับพระราชบัญญัติปรับปรุง กระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 กำหนดให้กรมราชทัณฑ์อยู่ในสังกัดกระทรวงยุติธรรม และพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 ให้โอนอำนาจหน้าที่ของกรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย ไปเป็นของกรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินการประหารชีวิตนักโทษด้วยวิธีการฉีดยาหรือสารพิษดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย อาศัยอำนาจตามความในวรรคสองของมาตรา 19 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 16) พ.ศ. 2546 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมจึงวางระเบียบการประหารชีวิตไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบกระทรวงยุติธรรม ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการประหารชีวิตนักโทษ พ.ศ. 2546"

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 19 ตุลาคม 2546 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิกคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ 1807/2478 ลงวันที่ 19 ธันวาคม พุทธศักราช 2478 เรื่อง ระเบียบการประหารชีวิตนักโทษ และบรรดาระเบียบหรือหนังสือสั่งการที่ขัดหรือแย้งกับระเบียบฉบับนี้ โดยให้ใช้ระเบียบฉบับนี้แทน

ข้อ 4 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นผู้รักษาการตามระเบียบนี้

ข้อ 5 เมื่อศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาให้ประหารชีวิตจำเลย และจำเลยนั้นถูกคุมขังหรือถูกส่งตัวเข้าคุมขังในเรือนจำ ให้เรือนจำถ่ายรูปจำเลยนั้นไว้ 6 ชุด ชุดหนึ่งประกอบด้วยรูปครึ่งตัวหน้าตรงและรูปด้านข้างทั้งสองข้างขนาดรูปละ “4 x 6” ติดไว้ในกระดาษแผ่นเดียวกัน และระบุชื่อ-สกุล ,ฐานความผิด ,หมายเลขคดีแดง , ศาลที่พิพากษา และวัน เดือน ปี ที่ถ่ายรูป และเจ้าพนักงานเรือนจำลงนามรับรองไว้ที่ด้านหน้ารูปทุกรูป และจัดทำแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือทั้งสองข้างของจำเลยไว้ 3 แผ่น รวมทั้งจัดทำบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับตำหนิรูปพรรณของจำเลย

ไว้ 1 ฉบับแล้วให้ส่งรูปถ่ายไปที่กองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และพนักงานสอบสวนเจ้าของคดีแห่งละ 1 ชุด พร้อมแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือทั้งสองข้างแห่งละ 1 แผ่น ส่งรูปถ่ายให้ศาลชั้นต้น 2 ชุด กรมราชทัณฑ์ 1 ชุด นอกนั้นให้เก็บไว้ที่เรือนจำเพื่อการตรวจสอบเมื่อจำเลยต้องคำพิพากษาคดีถึงที่สุดให้ประหารชีวิตและถูกคุมขังหรือถูกส่งตัวเข้าคุมขังในเรือนจำ ให้เรือนจำดำเนินการถ่ายรูป จัดทำแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ และบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับตำหนิรูปพรรณของจำเลยเช่นเดียวกับวรรคก่อน แต่ให้ระบุรายละเอียดเพิ่มเกี่ยวกับวันที่คดีถึงที่สุดและชั้นศาล เพื่อการตรวจสอบอีกครั้งหนึ่งโดยให้จัดเก็บรูปถ่าย แผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับตำหนิรูปพรรณไว้ที่เรือนจำ 1 ชุด นอกนั้นให้จัดส่งไปกรมราชทัณฑ์เพื่อจะได้ส่งต่อไปยังหน่วยงานตามวรรคหนึ่ง ตรวจสอบยืนยันตัวบุคคลว่าเป็นจำเลยในคดีที่ต้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิตหรือไม่ โดยให้ผู้พิพากษาซึ่งนั่งพิจารณาคดีนั้น พนักงานสอบสวนเจ้าของคดี และกองทะเบียนประวัติอาชญากรสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แจ้งผลการตรวจสอบไปที่กรมราชทัณฑ์ผลการตรวจสอบรูปถ่ายและลายพิมพ์นิ้วมือให้เก็บรักษาไว้ที่กรมราชทัณฑ์

ข้อ 6 ให้เรือนจำจัดให้มีการตรวจสุขภาพจิตของจำเลยที่ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ประหารชีวิตทุกรายหากเป็นหญิงให้เพิ่มการตรวจการตั้งครรภ์ด้วย และให้แจ้งสิทธิการถวายเรื่องราวขอพระราชทานอภัยโทษให้จำเลยทราบและสอบถามว่ามีความประสงค์จะใช้สิทธิถวายเรื่องราวขอพระราชทานอภัยโทษหรือไม่ ถ้าประสงค์จะใช้สิทธิดังกล่าวให้เรือนจำช่วยเป็นธุระจัดการไปตามสมควรไม่ว่านักโทษจะถวายเรื่องราวขอพระราชทานอภัยโทษภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ก็ตาม ให้เรือนจำรายงานไปกรมราชทัณฑ์โดยด่วน

ข้อ 7 ในการประหารชีวิตนักโทษนั้น ให้มีคณะกรรมการเป็นผู้ดำเนินการชุดหนึ่งประกอบด้วย ผู้บัญชาการเรือนจำแห่งท้องที่ที่จะทำการประหารชีวิตนักโทษเป็นประธาน มีผู้ว่าราชการจังหวัดแห่งท้องที่หรือผู้แทนอัยการจังหวัดแห่งท้องที่หรือผู้แทน และเจ้าพนักงานเรือนจำตำแหน่งตั้งแต่พัศดีขึ้นไปแห่งเรือนจำท้องที่ที่ประหารชีวิตนักโทษ 1 คนร่วมเป็นคณะกรรมการและในการนี้ให้มีผู้แทนกรมราชทัณฑ์และผู้กำกับการสถานีตำรวจแห่งท้องที่หรือผู้แทนร่วมเป็นสักขีพยานเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการที่จะตรวจตราระวังให้การประหารชีวิตนักโทษดำเนินการไปตามกฎหมายและระเบียบแบบแผน

ข้อ 8 เมื่อจะต้องทำการประหารชีวิตนักโทษรายใด ให้กรมราชทัณฑ์แจ้งให้เรือนจำทราบ พร้อมส่งผลการตรวจสอบรูปถ่ายและลายพิมพ์นิ้วมือที่เก็บรักษาไว้ไปด้วย การประหารชีวิตจะทำในวันเวลาใดให้เรือนจำเป็นผู้กำหนดและให้แจ้งคณะกรรมการและสักขีพยานตามข้อ 7 และกองทะเบียนประวัติอาชญากรตามข้อ 9 ทราบ แต่ทั้งนี้ให้งดทำการประหารชีวิตในวันหยุดราชการ วันหยุดนักขัตฤกษ์ วันพระ กับวันสำคัญทางศาสนาของนักโทษผู้ที่จะถูกประหารชีวิตนั้น

ข้อ 9 ก่อนทำการประหารชีวิตให้ประธานพร้อมด้วยคณะกรรมการตามข้อ 7 ตรวจสอบผลการตรวจรูปถ่ายและลายพิมพ์นิ้วมือที่กรมราชทัณฑ์ส่งไปกับที่ทางเรือนจำได้เก็บรักษาไว้ตามข้อ 5 โดยถือเอาผลการตรวจสอบลายพิมพ์นิ้วมือเป็นสำคัญ แต่ให้นำผลการตรวจสอบรูปถ่ายเป็นข้อมูลประกอบด้วย การประหารชีวิตนักโทษ ณ เรือนจำที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดปริมณฑล ให้กองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จัดเจ้าหน้าที่ไปทำการพิมพ์ลายนิ้วมือของนักโทษ ในขณะก่อนและหลังการประหารชีวิต โดยพิมพ์ลายนิ้วมือเป็น 3 ชุด เพื่อตรวจสอบกับลายพิมพ์นิ้วมือนักโทษประหารชีวิตของกองทะเบียนประวัติอาชญากรต่อหน้าคณะกรรมการ เมื่อตรวจสอบถูกต้องแล้วให้คณะกรรมการและเจ้าหน้าที่กองทะเบียนประวัติอาชญากรลงนามกำกับในแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ หากทำการประหารชีวิต ณ เรือนจำในท้องที่จังหวัดอื่นให้เป็นหน้าที่ของตำรวจภูธรในจังหวัดนั้น จัดเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญการตรวจสอบลายพิมพ์นิ้วมือไปดำเนินการในทำนองเดียวกัน ภายหลังการประหารชีวิตให้เก็บลายพิมพ์นิ้วมือดังกล่าวไว้ที่เรือนจำ กรมราชทัณฑ์และกองทะเบียนประวัติอาชญากร แห่งละ 1 ชุด อนึ่ง ก่อนนำตัวไปประหารชีวิตให้ผู้บัญชาการเรือนจำที่จะทำการประหารชีวิตนักโทษนำเอกสารอันเกี่ยวข้องกับผลการขอพระราชทานอภัยโทษไปอ่านให้นักโทษผู้นั้นฟัง

ข้อ 10 ให้เรือนจำสอบถามนักโทษที่จะถูกประหารชีวิตถึงการจัดการทรัพย์สิน ถ้าหากนักโทษแสดงเจตนาที่จะจัดการทรัพย์สินของตน ก็ให้แสดงเจตนาไว้เป็นลายลักษณ์อักษร กรณีนักโทษเขียนหนังสือไม่ได้ให้เจ้าพนักงานเรือนจำเป็นผู้เขียนให้แล้วอ่านให้นักโทษผู้นั้นฟังแล้วให้ลงลายมือชื่อหรือลายพิมพ์นิ้วมือไว้เป็นหลักฐาน โดยมีพยานอย่างน้อยสองคนลงชื่อรับรองลายมือชื่อหรือลายพิมพ์นิ้วมือนั้น หากนักโทษมีความประสงค์จะเขียนจดหมายหรือส่งข้อความบอกกล่าวหรือจะโทรศัพท์พูดกับญาติหรือผู้ใด หรือมีความประสงค์จะทำสิ่งใด ซึ่งเจ้าพนักงานเรือนจำพิจารณาแล้วเห็นสมควรก็ให้เรือนจำอำนวยความสะดวกให้ แต่การส่งข้อความหรือการพูดคุยโทรศัพท์สามารถกระทำได้ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร ทั้งนี้ ให้เรือนจำจัดเตรียมโทรศัพท์หรือเครื่องมือสื่อสารไว้เป็นการเฉพาะให้เรือนจำสอบถามนักโทษถึงอาหารมื้อสุดท้าย และหากไม่เป็นการเหลือวิสัยให้เรือนจำจัดให้ตามสมควรและเหมาะสม

ข้อ 11 ก่อนจะนำตัวไปประหารชีวิต ให้นักโทษได้มีโอกาสประกอบพิธีกรรมทางศาสนาหรือลัทธิ ตามความเชื่อของตนในเวลาที่เหมาะสม

ข้อ 12 ให้อธิบดีกรมราชทัณฑ์โดยความเห็นชอบของกระทรวงสาธารณสุขออกประกาศกำหนดชนิดประเภท และปริมาณของยาหรือสารพิษที่จะใช้ในการประหารชีวิต และให้จัดเก็บยาหรือสารพิษที่จะใช้ไว้ที่โรงพยาบาลหรือสถานพยาบาลของกรมราชทัณฑ์

ข้อ 13 เมื่อจะทำการประหารชีวิตนักโทษในวันใดให้เรือนจำจัดเจ้าพนักงานเรือนจำไม่น้อยกว่า 3 คนไปรับยาหรือสารพิษที่กำหนดในข้อ 12 จากโรงพยาบาลหรือสถานพยาบาลของกรมราชทัณฑ์ โดยต้องมีหัวหน้าเจ้าพนักงานเรือนจำเป็นข้าราชการไม่ต่ำกว่าระดับ 7 ทั้งนี้ อุปกรณ์บรรจุยาหรือสารพิษให้เรือนจำเป็นผู้จัดหาและให้เภสัชกรของโรงพยาบาลหรือสถานพยาบาลของกรมราชทัณฑ์บรรจุยาหรือสารพิษลงในอุปกรณ์ดังกล่าว แล้วให้ผนึกอุปกรณ์ให้แน่นหนาและลงชื่อกำกับไว้โดยชัดเจน การเปิดผนึกอุปกรณ์บรรจุยาหรือสารพิษจะต้องทำต่อหน้าคณะกรรมการตามข้อ 7 และให้หัวหน้าเจ้าพนักงานเรือนจำผู้ไปรับยาหรือสารพิษและคณะกรรมการลงชื่อรับรองความเรียบร้อยไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ 14 ให้เรือนจำจัดเตรียมสถานที่สำหรับการประหารชีวิตและจัดหาอุปกรณ์ที่จะใช้ในการฉีดยาหรือสารพิษเข้าสู่ร่างกายของนักโทษที่จะถูกประหารไว้ให้พร้อม รวมถึงเจ้าพนักงานเรือนจำผู้ทำการฉีดยาหรือสารพิษไม่น้อยกว่า 2 คน

ข้อ 15 สถานที่สำหรับทำการประหาชีวิตนักโทษประกอบด้วย ห้องสำหรับควบคุมนักโทษก่อนทำการประหาร ห้องทำการประหาร ห้องเตรียมตัวของเจ้าพนักงาน รวมถึงวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการประหาร ห้องคณะกรรมการกับสักขีพยาน และห้องประกอบพิธีทางศาสนา

ข้อ 16 เมื่อถึงเวลาประหารชีวิตนักโทษ ให้เรือนจำจัดเจ้าพนักงานเรือนจำรักษาความปลอดภัยและระวังเหตุให้อยู่ในความเรียบร้อยตามสมควรแล้วนำนักโทษที่จะทำการประหารชีวิตไปยังสถานที่ซึ่งได้เตรียมไว้ และดำเนินการดังนี้

1) นำตัวนักโทษที่จะทำการประหารชีวิตให้นอนลงบนเตียงที่จัดเตรียมไว้เพื่อการประหารชีวิต พร้อมทั้งทำการพันธนาการป้องกันมิให้นักโทษดิ้นรนขัดขืน

2) ให้เจ้าพนักงานเรือนจำซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยคำสั่งของผู้บัญชาการเรือนจำจัดเตรียมเครื่องมืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการไว้ให้พร้อม และทำการแทงเข็มสำหรับฉีดยาหรือสารพิษเข้าเส้นเลือดในร่างกายของนักโทษที่จะถูกประหารรอไว้ โดยต่อเข้ากับสายท่อหรืออุปกรณ์บรรจุยาหรือสารพิษที่จะปล่อยเข้าสู่ร่างกายของนักโทษที่จะถูกประหาร พร้อมทั้งติดตั้งเครื่องตรวจวัดสัญญาณการเต้นของหัวใจเข้ากับร่างกายนักโทษที่จะถูกประหารหันจอแสดงให้คณะกรรมการและสักขีพยานได้สักเกตเห็นโดยชัดเจน

3) เมื่อการดำเนินการตามข้อ (2) เสร็จเรียบร้อย และได้รับสัญญาณให้ทำการประหารชีวิตให้เจ้าพนักงานเรือนจำผู้ทำการฉีดยาหรือสารพิษจัดการปล่อยหรือฉีดยาหรือสารพิษเข้าสู่ร่างกายของนักโทษประหารให้ตายเสียต่อหน้าคณะกรรมการและสักขีพยาน

4) ให้แพทย์ประจำเรือนจำที่ทำการประหารชีวิตนักโทษหรือแพทย์ของทางราชการ 1 คนร่วมกับคณะกรรมการตามข้อ 7 ตรวจพิสูจน์การตายของนักโทษ โดยให้แพทย์และ

คณะกรรมการทำบันทึกยืนยันการตายของนักโทษที่ถูกประหารชีวิต และประกาศผลการประหารชีวิตให้สักขีพยานทราบในวันนั้น

ข้อ 17 การถ่ายภาพหรือบันทึกให้ปรากฏด้วยแถบเสียง แถบภาพ หรือด้วยวิธีอื่นที่จะเกิดผลในทำนองเดียวกันต่อนักโทษที่จะถูกประหาร สถานที่ประหารชีวิตและวิธีการประหารชีวิตนั้นจะกระทำมิได้ เว้นแต่เป็นการดำเนินการในทางราชการ

ข้อ 18 ให้เรือนจำจัดเก็บศพของนักโทษที่ถูกประหารชีวิตไว้ในเรือนจำเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า 12 ชั่วโมงเมื่อล่วงเลยระยะเวลาดังกล่าวแล้วให้แพทย์ของทางราชการร่วมกับผู้บัญชาการเรือนจำตรวจสอบโดยทำบันทึกยืนยันการตายอีกครั้งหนึ่ง เมื่อนักโทษเสียชีวิตแล้วให้เรือนจำแจ้งญาติทราบในโอกาสแรก หากมีญาติมาขอรับให้มอบศพนั้นไป แต่ถ้าไม่มีญาติมาขอรับก็ให้จัดการเผาหรือฝังตามที่เรือนจำจะเห็นสมควรต่อไป

ข้อ 19 ให้เรือนจำรายงานผลการดำเนินการประหารชีวิตพร้อมบันทึกของแพทย์และคณะกรรมการยืนยันผลการตรวจพิสูจน์การตาย ตามข้อ 16 (4) และผลการตรวจสอบยืนยันภายหลังการตายตามข้อ 18 ให้กระทรวงยุติธรรมทราบโดยเร็ว

ภาคผนวก ง.

ข้อบังคับกระทรวงกลาโหม
ว่าด้วยเรือนจำ
พ.ศ. 2545

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงแก้ไขข้อบังคับกระทรวงกลาโหมว่าด้วยเรือนจำ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติเรือนจำทหาร พุทธศักราช 2479 อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลซึ่งมาตรา 29 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 บัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย จึงออกข้อบังคับไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ข้อบังคับนี้เรียกว่า " ข้อบังคับกระทรวงกลาโหมว่าด้วยเรือนจำ พ.ศ. 2545 "

ข้อ 2 ข้อบังคับนี้ให้ให้ใช้บังคับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิก

3.1 ข้อบังคับทหารที่ 10/12067/2480 ลง 3 ธ.ค. 80 ว่าด้วยเรือนจำ

3.2 คำสั่งทหารที่ 59/1894 ลง 8 พ.ค. 82

3.3 คำสั่งทหารที่ 198/11537 ลง 15 ก.ย. 82

3.4 คำสั่งทหารที่ 217/61950 ลง ๘ ก.ย. 86

3.5 คำสั่งทหารที่ 277/22059 ลง ๓๐ พ.ย. 87

3.6 ข้อบังคับกระทรวงกลาโหมว่าด้วยเรือนจำ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2502

3.7 ข้อบังคับกระทรวงกลาโหมว่าด้วยเรือนจำ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2510

3.8 ข้อบังคับกระทรวงกลาโหมว่าด้วยเรือนจำ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2513

3.9 ข้อบังคับกระทรวงกลาโหมว่าด้วยเรือนจำ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2518

3.10 ข้อบังคับกระทรวงกลาโหมว่าด้วยเรือนจำ (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2525

บรรดาความในข้อบังคับ ระเบียบ คำสั่งและคำชี้จงอื่นใดในส่วนที่ได้กำหนดไว้แล้วในข้อบังคับนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบังคับนี้ ให้ใช้ข้อบังคับนี้แทน

มาตรา 17

การประหารชีวิตนักโทษ

ข้อ 114. การประหารชีวิตนักโทษนั้น ให้มีคณะกรรมการดำเนินการคณะหนึ่งประกอบด้วย ผู้บัญชาการเรือนจำเป็นประธานกรรมการ ผู้บังคับเรือนจำ และแพทย์หนึ่งนาย ซึ่งแต่งตั้งโดยผู้มีอำนาจสั่งลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยพระธรรมนูญศาลทหารเป็นกรรมการ ในกรณีที่ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษมียศต่ำกว่าผู้บัญชาการเรือนจำให้ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษซึ่งมียศเท่ากันหรือสูงกว่าผู้บัญชาการเรือนจำเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการดังกล่าว

คณะกรรมการ มีหน้าที่ตรวจตราระมัดระวังให้การประหารชีวิตดำเนินไปตามกฎหมายและระเบียบปฏิบัติ

ให้ผู้บัญชาการเรือนจำแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ผู้ทำการยิงไม่น้อยกว่าสองคนและเจ้าหน้าที่ระวังเหตุพอสมควร พร้อมทั้งจัดหาปืนที่ใช้ยิง และเตรียมสถานที่สำหรับประหาร

ข้อ 115. เมื่อเจ้าพนักงานเรือนจำได้รับหมายแจ้งโทษเด็ดขาดแล้ว ให้รีบถ่ายรูปนักโทษผู้ต้องโทษประหารชีวิตทั้งด้านหน้าและด้านข้าง ครึ่งตัวไม่สวมหมวก ขนาด 10 x 15 เซนติเมตร ให้เรือนจำเก็บไว้หนึ่งชุด ส่งไปศาลเพื่อติดสำนวนไว้หนึ่งชุด รูปถ่ายเหล่านั้นให้ผู้บังคับเรือนจำลงลายมือชื่อรับรองกำกับไว้หลังรูปถ่ายด้วย และให้สอบถามนักโทษว่ามีข้อที่จะถวายเรื่องราวขอรับพระราชทานอภัยโทษหรือจัดทำพินัยกรรมหรือไม่ แล้วทำบันทึกให้นักโทษลงลายมือชื่อไว้ ถ้ามีให้รีบปฏิบัติการไปตามกฎหมายและระเบียบปฏิบัติ หรือช่วยเป็นธุระจัดการ ไปตามสมควร

ให้ผู้บังคับเรือนจำตรวจสอบคดี ตำหนิ รูปพรรณตามทะเบียนรายตัวและทำบันทึก เป็นหลักฐานไว้ให้เรียบร้อยก่อนถึงวันประหารชีวิต ทั้งนี้เพื่อมิให้ผิดตัว

ข้อ 116. ก่อนถึงวันประหารชีวิต ให้คณะกรรมการรีบจัดการพิมพ์ลายนิ้วมือนักโทษผู้ต้องโทษประหารชีวิตสามฉบับ และลงลายมือชื่อกำกับในแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือแล้วส่งไปยังกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติหรือกองกำกับการวิทยาการเขต แล้วแต่กรณีสองฉบับ พร้อมด้วยแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือของผู้ต้องโทษประหารชีวิตนั้นที่มีอยู่ทางเรือนจำ เพื่อตรวจพิสูจน์ว่าเป็นลายนิ้วมือของบุคคลคนเดียวกันหรือไม่ และเมื่อตรวจพิสูจน์แล้วได้ผลประการใด ให้ขอให้ผู้ตรวจส่งผลการพิสูจน์พร้อมด้วยแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือดังกล่าวคืนคณะกรรมการด้วยอย่างละหนึ่งฉบับ

ข้อ 117. เมื่อถึงวันประหารชีวิต ให้คณะกรรมการตรวจสอบรูปถ่ายกับตัวนักโทษตลอดจนหลักฐานต่าง ๆ จนเป็นที่แน่ใจว่าไม่ผิดตัว ไม่วิกลจริต หรือไม่ใช่หญิงมีครรภ์ แล้วให้คณะกรรมการจัดการให้นักโทษประกอบพิธีกรรมทางศาสนา เสร็จแล้วให้ผู้บังคับเรือนจำนำสำเนาคำพิพากษาที่ให้ประหารชีวิต และคำสั่งของผู้มีอำนาจสั่งลงโทษ อ่านให้นักโทษฟังและให้นักโทษ

ลงลายมือชื่อรับทราบไว้ ต่อจากนั้นให้คณะกรรมการ และเจ้าหน้าที่ทำการยิงพร้อมทั้งเจ้าหน้าที่ระวังเหตุนำนักโทษไปยังสถานที่ประการชีวิต และจัดการยิงเสียให้ตายต่อหน้าคณะกรรมการ

หากคณะกรรมการตรวจสอบรูปถ่ายกับตัวนักโทษ ตลอดจนหลักฐานต่าง ๆ แล้ว ปรากฏว่าไม่ใช่บุคคลคนเดียวกัน หรือนักโทษวิกลจริต หรือนักโทษเป็นหญิงมีครรภ์ ให้ระงับการประหารชีวิตไว้ก่อนแล้วรายงานผู้มีอำนาจสั่งลงโทษโดยเร็ว

เมื่อผู้มีอำนาจสั่งลงโทษได้รับรายงานตามความในวรรคก่อนแล้ว ให้พิจารณา ดำเนินการต่อไปตามกฎหมายและระเบียบปฏิบัติ

ข้อ 118. เมื่อประหารชีวิตแล้ว ให้คณะกรรมการปฏิบัติดังนี้

118.1 ถ่ายรูปผู้ต้องโทษประหารชีวิต ด้านหน้าครึ่งตัว ขนาด 10 X 15 เซนติเมตร โดยคณะกรรมการลงลายมือชื่อรับรองกำกับไว้

118.2 ทำบันทึกการประหารชีวิตให้ข้อความปรากฏว่า ได้ตรวจร่างกาย นักโทษผู้ถูกประหารชีวิตแล้วปรากฏว่าตายจริง

118.3 พิมพ์ลายนิ้วมือผู้ต้องโทษประหารชีวิต และลงลายมือชื่อคณะกรรมการไว้ สองฉบับส่งไปยังกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือกองกำกับการวิทยาการเขตแล้วแต่กรณี เพื่อตรวจสอบตามนัยข้อ 116 อีกครั้งหนึ่ง และขอให้ผู้ตรวจส่งแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือคืนไปยังคณะกรรมการหนึ่งฉบับพร้อมด้วยผลการตรวจ

118.4 ทำรายงานการประหารชีวิตเสนอผู้มีอำนาจสั่งลงโทษโดยเร็ว เพื่อให้ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษรายงานกระทรวงกลาโหมต่อไป ส่วนหลักฐานทั้งหมดให้รวบรวมเก็บรักษาไว้ที่เรือนจำประกอบประวัตินักโทษ

118.5 ศพนักโทษนั้น ถ้ามีญาติมาขอรับก็ให้รับไป ถ้าไม่มีให้จัดการฝัง หรือบรรจุเก็บไว้ตามแต่จะเห็นสมควร

ข้อ 119. สถานที่สำหรับประหารชีวิตต้องอยู่ในที่ซึ่งไม่อาจเกิดภยันตรายแก่ประชาชน

ข้อ 120. ในเวลาที่มีการรบหรือสถานะสงคราม ถ้าไม่สามารถจะปฏิบัติตามข้อบังคับนี้ได้ครบถ้วนก็ให้ปฏิบัติตามเท่าที่จะทำได้ แต่ต้องไม่ให้ขัดกฎหมายและต้องบันทึกเหตุขัดข้องไว้ในรายงานการประหารชีวิตด้วย

ภาคผนวก จ.

DÉCLARATION DES DROITS DE L'HOMME ET DU CITOYEN DU 26 AOÛT 1789

คำประกาศแห่งสิทธิมนุษยชนและพลเมือง ลงวันที่ 26 สิงหาคม ค.ศ. 1789

Les Représentants du peuple français, constitués en Assemblée nationale, considérant que l'ignorance, l'oubli ou le mépris des droits de l'homme sont les seules causes des malheurs publics et de la corruption des gouvernements, ont résolu d'exposer, dans une déclaration solennelle, les droits naturels, inaliénables et sacrés de l'homme, afin que cette déclaration, constamment présente à tous les membres du corps social, leur rappelle sans cesse leurs droits et leurs devoirs ; afin que leurs actes du pouvoir législatif, et ceux du pouvoir exécutif, pouvant être à chaque instant comparés avec le but de toute institution politique, en soient plus respectés ; afin que les réclamations des citoyens, fondées désormais sur des principes simples et incontestables, tournent toujours au maintien de la Constitution et au bonheur de tous.

The representatives of the French people, constituted into a National Assembly, considering that ignorance, forgetting or contempt of the rights of man are the sole causes of public misfortunes and of the corruption of governments, are resolved to expose [i.e., expound], in a solemn declaration, the natural, inalienable and sacred rights of man, so that that declaration, constantly present to all members of the social body, points out to them without cease their rights and their duties; so that the acts of the legislative power and those of the executive power, being at every instant able to be compared with the goal of any political institution, are very respectful of it; so that the complaints of the citizens, founded from now on simple and incontestable principles, turn always to the maintenance of the Constitution and to the happiness of all.

บรรดาผู้แทนของประชาชนชาวฝรั่งเศส ซึ่งได้จัดตั้งเป็นสมัชชาแห่งชาติ ได้พิจารณาเห็นว่า การเพิกเฉย การละเลย หรือการเหยียดหยามต่อสิทธิมนุษยชน ถือเป็นเหตุเฉพาะของความหายนะแห่งสาธารณชนและเป็นเหตุเฉพาะแห่งการทุจริตฉ้อโกงของการปกครอง ซึ่งจะแก้ไขเยียวยาได้ด้วยการเสนอคำประกาศที่ยึดมั่นต่อสิทธิตามธรรมชาติ อันไม่อาจลบล้างได้ และมีความศักดิ์สิทธิ์แห่งมนุษยชน เพื่อว่าคำประกาศนี้จะได้แสดงอยู่อย่างต่อเนื่องต่อสมาชิกทั้งหลายในหมู่มวลสังคม โดยย้ำเตือนต่อสมาชิกทั้งหลายมิให้หยุดยั้งสิทธิและหน้าที่ของสมาชิกทั้งหลาย เพื่อการกระทำของสมาชิกทั้งหลายในด้านอำนาจนิติบัญญัติ และการกระทำของสมาชิกทั้งหลายในด้านอำนาจบริหาร ซึ่งสามารถดำรงอยู่ในแต่ละขณะเวลาโดยได้รับการเปรียบเทียบกับความมุ่งหมาย

ของทุกสถาบันทางการเมือง โดยเพิ่มความเคารพให้มากยิ่งขึ้น เพื่อข้อเรียกร้องของพลเมืองจักได้เป็นพื้นฐานนับจากนี้ต่อไป ตามหลักการพื้นฐานและหลักการซึ่งไม่อาจโต้แย้งคัดค้านได้ โดยต้องธำรงไว้เสมอในรัฐธรรมนูญและให้มีความสุขต่อทุกคน

En conséquence, l'Assemblée nationale reconnaît et déclare, en présence et sous les auspices de l'Être Suprême, les droits suivants de l'homme et du citoyen

In consequence, the National Assembly recognizes and declares, in the presence and under the auspices of the Supreme Being, the following rights of man and of the citizen:

โดยผลแห่งการนี้ สมัชชาแห่งชาติจึงได้รับรองและประกาศสิทธิดังต่อไปนี้ของมนุษยชนและพลเมืองตามการมีอยู่และอยู่ภายใต้การสนับสนุนความเป็นอยู่อันสูงสุด

Article premier. – Les hommes naissent et demeurent libres et égaux en droits. Les distinctions sociales ne peuvent être fondées que sur l'utilité commune

Article 1. – Men are born and remain free and equal in rights. Social distinctions can be founded only on the common utility.

ข้อ 1 มนุษย์มีกำเนิดและคงไว้ซึ่งเสรีภาพ รวมทั้งความเท่าเทียมกันในสิทธิ ความแตกต่างทางสังคมจะกำหนดให้มีขึ้นได้แต่เพียงในกรณีประโยชน์ร่วมกันเท่านั้น

Article 2. – Le but de toute association politique est la conservation des droits naturels et imprescriptibles de l'homme. Ces droits sont la liberté, la propriété, la sûreté, et la résistance à l'oppression.

Article 2. – The goal of any political association is the conservation of the natural and imprescriptible (inviolable) rights of man. These rights are liberty, property, safety and resistance against oppression.

ข้อ 2 จุดมุ่งหมายของทุกสังคมการเมืองคือการสงวนไว้ซึ่งสิทธิตามธรรมชาติและเป็นสิทธิอันมิอาจถูกลบล้างได้ของมนุษย์ สิทธิเหล่านี้คือเสรีภาพ ทรัพย์สิน ความปลอดภัย และการต่อต้านต่อการกดขี่ข่มเหง

Article 3. – Le principe de toute souveraineté réside essentiellement dans la Nation. Nul corps, nul individu ne peut exercer d'autorité qui n'en émane expressément.

Article 3. – The principle of any sovereignty resides essentially in the Nation. No body, no individual can exert authority which does not emanate expressly from it.

ข้อ 3 หลักการแห่งอำนาจอธิปไตยใดก็ตามย่อมดำรงอยู่อย่างเป็นสาระสำคัญภายในชาติ กลุ่มบุคคลใดหรือบุคคลใดไม่อาจใช้อำนาจซึ่งมิได้แสดงออกมาจากชาติได้

Article 4. – La liberté consiste à pouvoir faire tout ce qui ne nuit pas à autrui : ainsi, l'exercice des droits naturels de chaque homme n'a de bornes que celles qui assurent aux autres membres de la société la jouissance de ces mêmes droits. Ces bornes ne peuvent être déterminées que par la loi.

Article 4. – Liberty consists of doing anything which does not harm others: thus, the exercise of the natural rights of each man has only those borders which assure other members of the society the enjoyment of these same rights. These borders can be determined only by the law.

ข้อ 4 เสรีภาพประกอบด้วยอำนาจในการกระทำการใดอันไม่ก่ออันตรายต่อบุคคลอื่น ทั้งนี้ การใช้สิทธิตามธรรมชาติของแต่ละบุคคลมีขอบเขตจำกัดแต่เพียงต้องประกันต่อสมาชิกผู้อื่นในสังคมให้มีส่วนร่วมในสิทธิเหล่านั้นเช่นเดียวกัน ขอบเขตแห่งการจำกัดสิทธิเหล่านี้จะถูกจำกัดได้ก็แต่เพียงโดยกฎหมายเท่านั้น

Article 5. – La loi n'a le droit de défendre que les actions nuisibles à la société. Tout ce qui n'est pas défendu par la loi ne peut être empêché, et nul ne peut être contraint à faire ce qu'elle n'ordonne pas.

Article 5. – The law has the right to ward (forbid) only actions (which are) harmful to the society. Any thing which is not warded (forbidden) by the law cannot be impeded, and no one can be constrained to do what it (the law) does not order.

ข้อ 5 กฎหมายที่ว่านี้ (การตรากฎหมายที่จำกัดสิทธิตามข้อ 4) มีสิทธิปกป้องแต่เพียงการกระทำที่เป็นอันตรายต่อสังคมเท่านั้น การใดที่มิได้มีการบัญญัติห้ามไว้โดยกฎหมายย่อมไม่อาจถูกขัดขวางได้ และไม่มีผู้ใดที่จะถูกบังคับให้กระทำการใดที่กฎหมายมิได้บัญญัติห้ามไว้

Article 6. – La loi est l'expression de la volonté générale. Tous les citoyens ont droit de concourir personnellement, ou par leurs représentants à sa formation. Elle doit être la même pour tous, soit qu'elle protège, soit qu'elle punisse. Tous les citoyens étant égaux à ses yeux sont également admissibles à toutes dignités, places et emplois publics, selon leur capacité, et sans autre distinction que celle de leurs vertus et de leurs talents.

Article 6. – The law is the expression of the general will. All the citizens have the right of contributing personally or through their representatives to its formation. It must be the same for all, either that it protects, or that it punishes. All the citizens, being equal in its eyes, are equally admissible to all public dignities, places and employments, according to their capacity and without distinction other than that of their virtues and of their talents.

ข้อ 6 กฎหมายเป็นการแสดงเจตจำนงร่วมกัน พลเมืองทุกคนมีสิทธิที่จะร่วมในกระบวนการนิติบัญญัติโดยตนเอง หรือโดยผ่านผู้แทนของตนในการตรากฎหมายนั้น โดยกฎหมายเช่นว่านี้ต้องมีลักษณะเหมือนกันสำหรับทุกคนในการคุ้มครองและการลงโทษ พลเมืองทุกคนมีความเท่าเทียมกันในสายตาของตนซึ่งเป็นการยอมรับโดยเท่าเทียมกันต่อบรรดาศักดิ์ศรี สถานะและการทำหน้าที่สาธารณะตามความสามารถของตน โดยปราศจากความแตกต่างในเรื่องความแตกต่างของชาติตระกูลและชาติกำเนิดของตน

Article 7. – Nul homme ne peut être accusé, arrêté ou détenu que dans les cas déterminés par la loi et selon les formes qu'elle a prescrites. Ceux qui sollicitent, expédient, exécutent ou font exécuter des ordres arbitraires doivent être punis ; mais tout citoyen appelé ou saisi en vertu de la loi doit obéir à l'instant ; il se rend coupable par la résistance.

Article 7. – No man can be accused, arrested nor detained but in the cases determined by the law, and according to the forms which it has prescribed. Those who solicit, dispatch, carry out or cause to be carried out arbitrary orders must be punished; but any citizen called (summoned) or seized under the terms of the law must obey at the moment; he renders himself culpable by resistance.

ข้อ 7 บุคคลอาจถูกกล่าวหา จับกุม หรือกุมขัง ได้แต่เพียงในกรณีที่บัญญัติไว้โดยกฎหมายและตามบทบัญญัติที่กฎหมายได้กำหนดไว้เท่านั้น บทบัญญัติในการฟ้องร้อง การออกหมายเรียกบังคับการ หรือบังคับตามคำตัดสินที่กำหนดให้ต้องลงโทษนั้น ทั้งนี้ พลเมืองผู้ใดที่ถูกหมายเรียกหรือฟ้องร้องภายใต้กฎหมายจะต้องปฏิบัติตามโดยทันที พลเมืองผู้นั้นจะถือว่าเป็นผู้ประพฤติผิดหากขัดขวางต่อต้าน

Article 8. – La loi ne doit établir que des peines strictement et évidemment nécessaires, et nul ne peut être puni qu'en vertu d'une loi établie et promulguée antérieurement au délit, et légalement appliquée.

Article 8. – The law should establish only strictly and evidently necessary penalties, and no one can be punished but under a law established and promulgated before the offense and (which is) legally applied.

ข้อ 8 กฎหมายต้องกำหนดแต่เพียงโทษทางอาญาที่จำเป็นโดยเคร่งครัดและที่เห็นได้อย่างชัดเจนเท่านั้น และบุคคลจะถูกลงโทษได้แต่เพียงอาศัยอำนาจแห่งกฎหมายที่ได้บัญญัติไว้และได้ประกาศขึ้นก่อนการกระทำความผิดนั้น รวมทั้งได้มีการใช้บังคับกฎหมายนั้นโดยชอบแล้ว

Article 9. – Tout homme étant présumé innocent jusqu'à ce qu'il ait été déclaré coupable, s'il est jugé indispensable de l'arrêter, toute rigueur qui ne serait pas nécessaire pour s'assurer de sa personne doit être sévèrement réprimée par la loi.

Article 9. – Any man being presumed innocent until he is declared culpable, if it is judged indispensible to arrest him, any rigor (action) which would not be necessary for the securing of his person must be severely reprimanded by the law.

ข้อ 9 บุคคลทุกคนย่อมได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ จนกว่าจะถูกพิพากษาว่ามีความผิด หากมีการพิจารณาโดยจำเป็นต้องมีการจับกุมบุคคลใด การกระทำที่เป็นเหตุร้ายแรงใดซึ่งไม่จำเป็นที่จะให้ความคุ้มครองต่อบุคคลนั้นจักต้องเป็นเหตุอันร้ายแรงที่ได้บัญญัติห้ามไว้โดยกฎหมาย

Article 10. – Nul ne doit être inquiété pour ses opinions, même religieuses, pourvu que leur manifestation ne trouble pas l'ordre public établi par la loi.

Article 10. – No one may be questioned about his opinions, (and the) same (for) religious (opinions), provided that their manifestation does not trouble the public order established by the law.

ข้อ 10 บุคคลจักต้องไม่ถูกขัดขวางในการแสดงความเห็นของตน แม้จะเป็นการแสดงความเห็นในเรื่องศาสนาก็ตาม หากว่าการแสดงความเห็นของบุคคลนั้นมิได้เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยตามที่บัญญัติไว้โดยกฎหมาย

Article 11. – La libre communication des pensées et des opinions est un des droits les plus précieux de l'homme ; tout citoyen peut donc parler, écrire, imprimer librement, sauf à répondre de l'abus de cette liberté dans les cas déterminés par la loi.

Article 11. – The free communication of thoughts and of opinions is one of the most precious rights of man: any citizen thus may speak, write, print freely, save (if it is necessary) to respond to the abuse of this liberty, in the cases determined by the law.

ข้อ 11 เสรีภาพในการติดต่อสื่อสารทางความคิดและความเห็นเป็นสิทธิอันมีค่ายิ่งของมนุษยชน ซึ่งพลเมืองทุกคนย่อมสามารถแสดงการพูด แสดงการเขียน แสดงการพิมพ์ได้อย่างเสรี เว้นแต่จะเป็นการแสดงในทางที่ฝ่าฝืนต่อเสรีภาพนี้ตามกรณีที่ได้บัญญัติไว้โดยกฎหมาย

Article 12. – La garantie des droits de l'homme et du citoyen nécessite une force publique ; cette force est donc instituée pour l'avantage de tous, et non pour l'utilité particulière de ceux auxquels elle est confiée.

Article 12. – The guarantee of the rights of man and of the citizen necessitates a public force (a police force): this force is thus instituted for the advantage of all and not for the particular utility of those to whom it is confided.

ข้อ 12 การประกันสิทธิแห่งมนุษยชนและพลเมืองจำเป็นต้องมีผลบังคับในทางสาธารณะ โดยผลบังคับนี้ต้องกำหนดขึ้นเพื่อประโยชน์สำหรับทุกคน และต้องไม่เป็นประโยชน์โดยเฉพาะรายแห่งสิทธิที่การประกันนั้นได้มอบหมายไว้

Article 13. – Pour l'entretien de la force publique, et pour les dépenses d'administration, une contribution commune est indispensable ; elle doit être également répartie entre tous les citoyens, en raison de leurs facultés.

Article 13. – For the maintenance of the public force and for the expenditures of administration, a common contribution is indispensable; it must be equally distributed between all the citizens, by reason of their faculties (ability to pay).

ข้อ 13 สำหรับการรักษาไว้ซึ่งผลบังคับในทางสาธารณะและสำหรับรายจ่ายของการบริหารปกครอง การจัดเก็บภาษีในส่วนรวมเป็นความจำเป็น โดยจะต้องมีแบ่งการกระจายอย่างเท่าเทียมกันในระหว่างพลเมืองทุกคน ตามเหตุผลแห่งความสามารถของพลเมือง

Article 14. – Tous les citoyens ont le droit de constater, par eux-mêmes ou par leurs représentants, la nécessité de la contribution publique, de la consentir librement, d'en suivre l'emploi, et d'en déterminer la quotité, l'assiette, le recouvrement et la durée.

Article 14. – Each citizen has the right of noting, by himself or through his representatives, the necessity of the public contribution, of free consent, of following the employment (of the contributions), and of determining the quotient (the share), the assessment, the recovering (the collecting) and the duration.

ข้อ 14 พลเมืองทุกคนมีสิทธิกำหนดโดยตนเองหรือโดยผ่านผู้แทนของตนต่อความจำเป็นในการจัดเก็บภาษีของรัฐบาล โดยแสดงความยินยอมอย่างเป็นอิสระ ตามสถานะของการทำมาหาได้ (สถานะแห่งการทำงาน) และตามกำหนดในสัดส่วน การประเมิน การจัดเก็บ และระยะเวลา

Article 15. – La société a le droit de demander compte à tout agent public de son administration.

Article 15. – The society has the right of requesting (an) account(ing) from any public agent of its (the society's) administration.

ข้อ 15 ประชาคมมีสิทธิร้องขอคำชี้แจงจากเจ้าหน้าที่สาธารณะคนใดคนหนึ่งของฝ่ายปกครองแห่งประชาคมนั้น

Article 16. – Toute société dans laquelle la garantie des droits n'est pas assurée ni la séparation des pouvoirs déterminée, n'a point de Constitution.

Article 16. – Any society in which the guarantee of rights is not assured, nor the separation of powers determined, has not a bit of Constitution.

ข้อ 16 ประชาคมใดที่การประกันแห่งสิทธิไม่ได้รับการรับรอง รวมทั้งไม่มีการแบ่งแยกอำนาจตามที่กำหนดไว้ ประชาคมนั้นหามีรัฐธรรมนูญไม่

Article 17. – La propriété étant un droit inviolable et sacré, nul ne peut en être privé, si ce n'est lorsque la nécessité publique, légalement constatée, l'exige évidemment, et sous la condition d'une juste et préalable indemnité.

Article 17. – Property being an inviolable and sacred right, no one can be deprived of private usage, if it is not when the public necessity, legally noted, evidently requires it, and under the condition of a just and prior indemnity (compensation).

ข้อ 17 ทรัพย์สินเป็นสิทธิซึ่งไม่อาจถูกละเมิดได้และมีความศักดิ์สิทธิ์ บุคคลไม่อาจถูกตัดสิทธิในทรัพย์สินได้ ถ้าหากมิได้เป็นความจำเป็นแห่งสาธารณชนซึ่งมีการบัญญัติไว้โดยชอบด้วยกฎหมาย โดยมีการกำหนดอย่างชัดแจ้ง และภายใต้เงื่อนไขของความเป็นธรรม รวมทั้งต้องได้รับค่าทดแทนก่อน

ภาคผนวก ฉ.

กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง

International Covenant on Civil and Political Rights

อารัมภบท

PREAMBLE

รัฐภาคีแห่งกติกานี้

The States Parties to the present Covenant,

พิจารณาว่า ตามหลักการที่ได้ประกาศไว้ในกฎบัตรสหประชาชาตินั้นการยอมรับในศักดิ์ศรีแต่กำเนิดและสิทธิที่เท่าเทียมกันและไม่อาจเพิกถอนได้ของสมาชิกทั้งปวงของมวลมนุษยชาตินั้นเป็นรากฐานของเสรีภาพ ความยุติธรรมและสันติธรรมในโลก

Considering that, in accordance with the principles proclaimed in the Charter of the United Nations, recognition of the inherent dignity and of the equal and inalienable rights of all members of the human family is the foundation of freedom, justice and peace in the world,

ยอมรับว่า สิทธิเหล่านี้มาจากศักดิ์ศรีแต่กำเนิดของมนุษย์

Recognizing that these rights derive from the inherent dignity other human person,

ยอมรับว่า ตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน อุดมการณ์ที่ว่าเสรีชนอุปโภคเสรีภาพทางพลเมืองและเสรีภาพทางการเมือง และโดยปราศจากความกลัวและความต้องการนั้นสามารถสัมฤทธิ์ผลหากมีการสร้างสภาวะซึ่งทุกคนจะอุปโภคสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง รวมทั้งสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม

Recognizing that, in accordance with the Universal Declaration of Human Rights, the ideal of free human beings enjoying civil and political freedom and freedom from fear and want can only be achieved if conditions are created whereby everyone may enjoy his civil and political rights, as well as his economic, social and cultural rights,

พิจารณาถึง พันธกรณีแห่งรัฐบาลภายใต้กฎบัตรสหประชาชาติที่จะส่งเสริมการเคารพและการยอมรับโดยสากลต่อสิทธิและเสรีภาพมนุษยชน

Considering the obligation of States under the Charter of the United Nations to promote universal respect for, and observance of, human rights and freedoms,

ตระหนักว่า ปัจเจกบุคคลซึ่งมีหน้าที่ต่อปัจเจกบุคคลอื่นและต่อประชาคมของตน มีความรับผิดชอบที่จะเพียรพยายามในการส่งเสริมและการยอมรับสิทธิที่รับรองไว้ในกติกานี้

Realizing that the individual, having duties to other individuals and to the community to which he belongs, is under a responsibility to strive for the promotion and observance of the rights recognized in the present Covenant,

ตกลงกันในข้อต่อไปนี้

Agree upon the following articles:

ภาค 1

PART I

ข้อ 1.

Article 1

1. ประชาชนทั้งปวงมีสิทธิในการกำหนดเจตจำนงของตนเอง โดยอาศัยสิทธินั้น ประชาชนจะกำหนดสถานะทางการเมืองของตนอย่างเสรี รวมทั้งดำเนินการอย่างเสรีในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของตน

1. All peoples have the right of self-determination. By virtue of that right they freely determine their political status and freely pursue their economic, social and cultural development.

2. เพื่อจุดมุ่งหมายของตน ประชาชนทั้งปวงอาจจัดการโภคทรัพย์และทรัพยากรธรรมชาติของตนได้อย่างเสรี โดยไม่กระทบต่อพันธกรณีใด ๆ อันเกิดจากความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักการแห่งผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน และกฎหมายระหว่างประเทศ ประชาชนจะไม่ถูกลิดรอนจากวิถีทางแห่งการยังชีพของตนไม่ว่าในกรณีใด ๆ

2. All peoples may, for their own ends, freely dispose of their natural wealth and resources without prejudice to any obligations arising out of international economic co-operation, based upon the principle of mutual benefit, and international law. In no case may a people be deprived of its own means of subsistence.

3. รัฐภาคีแห่งกติกานี้ รวมทั้งผู้รับผิดชอบในการบริหารดินแดนที่ไม่ได้ปกครองเอง และดินแดนในภาวะทรัสตี จะส่งเสริมสิทธิในการกำหนดเจตจำนงของตนเองให้บรรลุผลเป็นจริง และต้องเคารพสิทธินั้นตามบทบัญญัติแห่งกฎบัตรสหประชาชาติ

3. The States Parties to the present Covenant, including those having responsibility for the administration of Non-Self-Governing and Trust Territories, shall promote the realization of the right of self-determination, and shall respect that right, in conformity with the provisions of the Charter of the United Nations.

ภาค 2

PART II

ข้อ 2.

Article 2

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐแห่งกติกานี้รับที่จะเคารพและประกันแก่ปัจเจกบุคคลทั้งปวงภายในดินแดนของตนและภายใต้เขตอำนาจของตนในสิทธิทั้งหลายที่รับรองไว้ในกติกานี้ โดยปราศจากการแบ่งแยกใดๆ อาทิ เชื้อชาติ ผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมืองหรือความคิดเห็นอื่นใด เผ่าพันธุ์แห่งชาติ หรือสังคม ทรัพย์สิน กำเนิด หรือสถานะอื่นๆ

1. Each State Party to the present Covenant undertakes to respect and to ensure to all individuals within its territory and subject to its jurisdiction the rights recognized in the present Covenant, without distinction of any kind, such as race, colour, sex, language, religion, political or other opinion, national or social origin, property, birth or other status.

2. ในกรณีที่ยังไม่มีมาตรการทางนิติบัญญัติหรือมาตรการอื่นใดรัฐภาคีแต่ละรัฐแห่งกติกานี้รับที่จะดำเนินการตามขั้นตอนที่จำเป็น ตามกระบวนการทางรัฐธรรมนูญของตนและบทบัญญัติแห่งกติกานี้เพื่อให้มีมาตรการทางนิติบัญญัติหรือมาตรการอื่นใดที่อาจจำเป็น เพื่อให้สิทธิทั้งหลายที่รับรองไว้ในกติกานี้เป็นผล

2. Where not already provided for by existing legislative or other measures, each State Party to the present Covenant undertakes to take the necessary steps, in accordance with its constitutional processes and with the provisions of the present Covenant, to adopt such laws or other measures as may be necessary to give effect to the rights recognized in the present Covenant.

3. รัฐภาคีแต่ละรัฐแห่งกติกานี้รับที่จะ

ก. ประกันว่า บุคคลใดที่สิทธิหรือเสรีภาพของตนซึ่งรับรองไว้ในกติกานี้ถูกละเมิดต้องได้รับการเยียวยาอย่างเป็นผลจริงจัง โดยไม่ต้องคำนึงว่าการละเมิดนั้นจะถูกกระทำโดยบุคคลผู้

ข. ประกันว่า บุคคลใดที่เรียกร้องการเยียวยาดังกล่าวย่อมมีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาจากฝ่าย ตุลาการ ฝ่ายบริหาร หรือฝ่ายนิติบัญญัติที่มีอำนาจหรือจากหน่วยงานอื่นที่มีอำนาจตามที่กำหนดไว้ โดยระบบกฎหมายของรัฐ และจะพัฒนาหนทางการเยียวยาด้วยกระบวนการยุติธรรมทางศาล

ค. ประกันว่า เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจต้องบังคับการให้การเยียวยานั้นเป็นผล

3. Each State Party to the present Covenant undertakes:

(a) To ensure that any person whose rights or freedoms as herein recognized are violated shall have an effective remedy, notwithstanding that the violation has been committed by persons acting in an official capacity;

(b) To ensure that any person claiming such a remedy shall have his right thereto determined by competent judicial, administrative or legislative authorities, or by any other competent authority provided for by the legal system of the State, and to develop the possibilities of judicial remedy;

(c) To ensure that the competent authorities shall enforce such remedies when granted.

ข้อ 3.

Article 3

รัฐภาคีแห่งกติกานี้รับที่จะประกันสิทธิอันท่าเทียมกันของบุรุษและสตรีในการที่จะอุปโภคสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองทั้งปวงดังที่ได้ระบุไว้ในกติกานี้

The States Parties to the present Covenant undertake to ensure the equal right of men and women to the enjoyment of all civil and political rights set forth in the present Covenant.

ข้อ 4.

Article 4

1. ในภาวะฉุกเฉินสาธารณะซึ่งคุกคามความอยู่รอดของชาติ และได้มีการประกาศภาวะนั้นอย่างเป็นทางการแล้ว รัฐภาคีแห่งกติกานี้อาจใช้มาตรการที่เป็นการเลี่ยงพันธกรณีของตนภายใต้กติกานี้ได้เพียงเท่าที่จำเป็นตามความฉุกเฉินของสถานการณ์ ทั้งนี้ มาตรการเช่นว่านั้นจะต้องไม่ขัดแย้งต่อพันธกรณีอื่นๆ ของตน ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ และไม่เป็นการเลือกปฏิบัติเพียงเหตุแห่งเชื้อชาติ ผิว เพศ ภาษา ศาสนา หรือเผ่าพันทางสังคม

1 . In time of public emergency which threatens the life of the nation and the existence of which is officially proclaimed, the States Parties to the present Covenant may take measures derogating from their obligations under the present Covenant to the extent strictly required by the exigencies of the situation, provided that such measures are not inconsistent with their other obligations under international law and do not involve discrimination solely on the ground of race, colour, sex, language, religion or social origin.

2. การเลี่ยงพันธกรณีตามข้อ 6 ข้อ 7 ข้อ 8 (วรรค 1 และ 2) ข้อ 11 ข้อ 15 ข้อ 16 และข้อ 18 ไม่อาจทำได้ภายใต้บทบัญญัติของข้อนี้

2. No derogation from articles 6, 7, 8 (paragraphs I and 2), 11, 15, 16 and 18 may be made under this provision.

3. รัฐภาคีใดแห่งกติกานี้ที่ใช้สิทธิเลี่ยงดังกล่าวต้องแจ้งรัฐภาคีอื่นแห่งกติกานี้โดยทันที เพื่อให้ทราบถึงบทบัญญัติซึ่งตนได้เลี่ยงและเหตุผลแห่งการเลี่ยงดังกล่าว โดยให้เลขาธิการสหประชาชาติเป็นสื่อกลาง ให้มีการแจ้งโดยผ่านสื่อเดิมในวันที่รัฐนั้นยุติการเลี่ยงดังกล่าว

3. Any State Party to the present Covenant availing itself of the right of derogation shall immediately inform the other States Parties to the present Covenant, through the intermediary of the Secretary-General of the United Nations, of the provisions from which it has derogated and of the reasons by which it was actuated. A further communication shall be made, through the same intermediary, on the date on which it terminates such derogation.

ข้อ 5.

Article 5

1. ไม่มีความใดในกติกานี้ที่อาจนำไปตีความไปในทางที่จะให้รัฐใดกลุ่มหรือบุคคลใดได้สิทธิที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรม หรือกระทำการใดอันมีจุดมุ่งหมายในการทำลายสิทธิและเสรีภาพประการใดที่รับรองไว้ในกติกานี้หรือเป็นการจำกัดสิทธินั้นยิ่งไปกว่าที่ได้บัญญัติไว้ในกติกานี้

1. Nothing in the present Covenant may be interpreted as implying for any State, group or person any right to engage in any activity or perform any act aimed at the destruction of any of the rights and freedoms recognized herein or at their limitation to a greater extent than is provided for in the present Covenant.

2. จะต้องไม่มีการกำกัดหรือเลี่ยงสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานที่ได้รับการรับรอง หรือที่มีอยู่ในรัฐภาคีใดในกติกานี้ซึ่งเป็นไปตามกฎหมาย อนุสัญญากฎระเบียบ หรือจารีตประเพณี โดยอ้างว่ากติกานี้ไม่รับรองสิทธิเช่นว่านั้น หรือรับรองสิทธินั้นในระดับที่ด้อยกว่า

2. There shall be no restriction upon or derogation from any of the fundamental human rights recognized or existing in any State Party to the present Covenant pursuant to law, conventions, regulations or custom on the pretext that the present Covenant does not recognize such rights or that it recognizes them to a lesser extent.

ภาค 3

PART III

ข้อ 6.

Article 6

1. มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะมีชีวิตมาแต่กำเนิด สิทธินี้ต้องได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมายบุคคลจะต้องไม่ถูกทำให้เสียชีวิตโดยอำเภอใจ

1. Every human being has the inherent right to life. This right shall be protected by law. No one shall be arbitrarily deprived of his life.

2. ในประเทศที่ยังมิได้ยกเลิกโทษประหารชีวิต การลงโทษประหารชีวิตอาจจะกระทำได้เฉพาะคดีอุกฉกรรจ์ที่สุดตามกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำความผิด และไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งกติกานี้และต่ออนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและการลงโทษอาชญากรรมการล้างเผ่าพันธุ์ การลงโทษเช่นว่านี้จะกระทำได้ก็แต่โดยคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลที่มีอำนาจ

2. In countries which have not abolished the death penalty, sentence of death may be imposed only for the most serious crimes in accordance with the law in force at the time of the commission of the crime and not contrary to the provisions of the present Covenant and to the Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide. This penalty can only be carried out pursuant to a final judgment rendered by a competent court.

3.ในกรณีที่การทำให้เสียชีวิตมีลักษณะเป็นอาชญากรรมล้างเผ่าพันธุ์ ย่อมเป็นที่เข้าใจว่าข้อนี้มิได้ให้อำนาจรัฐภาคีใดแห่งกติกานี้ในอันที่จะเลี่ยงจากพันธกรณีใดที่มีตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและการลงโทษอาชญากรรมล้างเผ่าพันธุ์

3. When deprivation of life constitutes the crime of genocide, it is understood that nothing in this article shall authorize any State Party to the present Covenant to derogate in any way from any obligation assumed under the provisions of the Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide.

4. บุคคลใดต้องคำพิพากษาประหารชีวิต ย่อมมีสิทธิขออภัยโทษหรือลดหย่อนผ่อนโทษตามคำพิพากษา การนิรโทษกรรม การอภัยโทษตามคำพิพากษาประหารชีวิตอาจให้ได้ในทุกกรณี

4. Anyone sentenced to death shall have the right to seek pardon or commutation of the sentence. Amnesty, pardon or commutation of the sentence of death may be granted in all cases.

5. บุคคลอายุต่ำกว่า 18 ปี กระทำความผิดจะถูกพิพากษาประหารชีวิตมิได้ และจะดำเนินการประหารชีวิตสตรีขณะมีครรภ์ไม่ได้

5. Sentence of death shall not be imposed for crimes committed by persons below eighteen years of age and shall not be carried out on pregnant women.

6. รัฐภาคีใดแห่งกติกานี้จะยกเว้นข้อนี้เพื่ออ้างประวิง หรือขัดขวางการยกเลิกโทษประหารชีวิตไม่ได้

6. Nothing in this article shall be invoked to delay or to prevent the abolition of capital punishment by any State Party to the present Covenant.

ข้อ 7.

Article 7.

บุคคลจะถูกทรมาน หรือได้รับการปฏิบัติ หรือได้รับการลงโทษที่ทารุณโหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือต่ำช้ามิได้โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บุคคลจะถูกใช้ในการทดลองทางการแพทย์ หรือทางวิทยาศาสตร์โดยปราศจากความยินยอมอย่างเสรีของบุคคลนั้นมิได้

No one shall be subjected to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment. In particular, no one shall be subjected without his free consent to medical or scientific experimentation.

ข้อ 8.

Article 8

1. บุคคลจะถูกเอาตัวลงเป็นทาสมิได้ การเอาคนลงเป็นทาสและการค้าทาสทุกรูปแบบจะต้องถูกห้าม

1. No one shall be held in slavery; slavery and the slave-trade in all their forms shall be prohibited.

2. บุคคลจะถูกบังคับให้ตกอยู่ในภาวะเยี่ยงทาสมิได้

2. No one shall be held in servitude.

3. (ก) บุคคลจะถูกเกณฑ์แรงงานหรือบังคับใช้แรงงานมิได้

(ข) ในประเทศที่การลงโทษจำคุกควบคู่กับการทำงานหนักเป็นโทษทางอาญาอย่างหนึ่ง ความในวรรค 3 (ก) มิได้ห้ามการทำงานหนักตามคำพิพากษาที่ให้ลงโทษเช่นว่านั้นของศาลที่มีอำนาจ

(ค) เพื่อวัตถุประสงค์ของวรรคนี้ คำว่า "แรงงานที่ถูกเกณฑ์หรือถูกบังคับ" ไม่หมายรวมถึง

(1) งานหรือบริการใด ซึ่งมิได้อ้างถึงในอนุวรรค (ข) ซึ่งโดยปกติบุคคลผู้ถูกควบคุมโดยผลของคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายของศาล หรือบุคคลผู้อยู่ระหว่างการปล่อยตัวจากการควบคุมโดยมีเงื่อนไขต้องกระทำตามคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

(2) การปฏิบัติงานใดในลักษณะทางทหาร และการรับใช้ชาติที่กฎหมายกำหนดให้ผู้คัดค้านการเป็นทหารเพราะขัดกับมโนธรรมต้องปฏิบัติ ในประเทศที่ยอมรับการคัดค้านเช่นว่านั้น

(3) การเกณฑ์ให้ปฏิบัติงานใดในกรณีฉุกเฉินหรือกรณีภัยพิบัติที่คุกคามความอยู่รอดหรือความผาสุกของชุมชน

(4) งานหรือบริการใดอันเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ปกติของพลเมือง

3. (a) No one shall be required to perform forced or compulsory labour;

(b) Paragraph 3 (a) shall not be held to preclude, in countries where imprisonment with hard labour may be imposed as a punishment for a crime, the performance of hard labour in pursuance of a sentence to such punishment by a competent court;

(c) For the purpose of this paragraph the term "forced or compulsory labour" shall not include:

(i) Any work or service, not referred to in subparagraph (b), normally required of a person who is under detention in consequence of a lawful order of a court, or of a person during conditional release from such detention;

(ii) Any service of a military character and, in countries where conscientious objection is recognized, any national service required by law of conscientious objectors;

(iii) Any service exacted in cases of emergency or calamity threatening the life or well-being of the community;

(iv) Any work or service which forms part of normal civil obligations.

ข้อ 9.

Article 9

1. บุคคลทุกคนมีสิทธิในเสรีภาพและความปลอดภัยของร่างกายบุคคลจะถูกจับกุมหรือควบคุมโดยอำเภอใจมิได้ บุคคลจะถูกลิดรอนเสรีภาพของตนมิได้ ยกเว้นโดยเหตุและโดยเป็นไปตามกระบวนการที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย

1. Everyone has the right to liberty and security of person. No one shall be subjected to arbitrary arrest or detention. No one shall be deprived of his liberty except on such grounds and in accordance with such procedure as are established by law.

2. ในขณะจับกุม บุคคลใดที่ถูกจับกุมจะต้องได้รับแจ้งถึงเหตุผลในการจับกุม และจะต้องได้รับแจ้งถึงข้อหาที่ถูกจับกุมโดยพลัน

2. Anyone who is arrested shall be informed, at the time of arrest, of the reasons for his arrest and shall be promptly informed of any charges against him.

3. บุคคลใดที่ถูกจับกุมหรือควบคุมตัวในข้อหาทางอาญา จะต้องถูกนำตัวโดยพลันไปยังศาลหรือเจ้าหน้าที่อื่นที่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะใช้อำนาจทางตุลาการ และจะต้องมีสิทธิได้รับการพิจารณาคดีภายในเวลาอันสมควรหรือได้รับการปล่อยตัวไป มิให้ถือเป็นหลักทั่วไปว่าจะต้องควบคุมบุคคลที่รอการพิจารณาคดี แต่ในการปล่อยตัวอาจกำหนดให้มีการประกันว่าจะมาปรากฏตัวในการพิจารณาคดี ในขั้นตอนอื่นของกระบวนการพิจารณา และจะมาปรากฏตัวเพื่อการบังคับตามคำพิพากษา เมื่อถึงวาระนั้น

3. Anyone arrested or detained on a criminal charge shall be brought promptly before a judge or other officer authorized by law to exercise judicial power and shall be entitled to trial within a reasonable time or to release. It shall not be the general rule that persons awaiting trial shall be detained in custody, but release may be subject to guarantees to appear for trial, at any other stage of the judicial proceedings, and, should occasion arise, for execution of the judgment.

4. บุคคลใดที่ถูกลิดรอนเสรีภาพโดยการจับกุมหรือการควบคุม มีสิทธินำคดีขึ้นสู่ศาลเพื่อให้ศาลตัดสินโดยไม่ชักช้าถึงความชอบด้วยกฎหมายของการควบคุมผู้นั้น และหากการควบคุมไม่ชอบด้วยกฎหมายก็ให้ศาลมีคำสั่งปล่อยตัวไป

4. Anyone who is deprived of his liberty by arrest or detention shall be entitled to take proceedings before a court, in order that that court may decide without delay on the lawfulness of his detention and order his release if the detention is not lawful.

5. บุคคลใดที่ถูกจับกุมหรือถูกควบคุมโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทน

5. Anyone who has been the victim of unlawful arrest or detention shall have an enforceable right to compensation.

ข้อ 10.

Article 10

1. บุคคลทั้งปวงที่ถูกลิดรอนเสรีภาพต้องได้รับการประติบัติด้วยความมีมนุษยธรรม และความเคารพในศักดิ์ศรีแต่กำเนิดแห่งความเป็นมนุษย์

1. All persons deprived of their liberty shall be treated with humanity and with respect for the inherent dignity of the human person.

2. (ก) ยกเว้นในสภาพการณ์พิเศษ ผู้ต้องหาต้องได้รับการจำแนกออกจากผู้ต้องโทษ และต้องได้รับปฏิบัติที่แตกต่างออกไปให้เหมาะสมกับสถานะที่ไม่ใช่ผู้ต้องโทษ

(ข) ต้องแยกผู้ต้องหาที่เป็นเด็กและเยาวชนออกจากผู้ต้องหาที่เป็นผู้ใหญ่ และให้นำตัวขึ้นพิจารณาพิพากษาคดีให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

2. (a) Accused persons shall, save in exceptional circumstances, be segregated from convicted persons and shall be subject to separate treatment appropriate to their status as unconvicted persons;

(b) Accused juvenile persons shall be separated from adults and brought as speedily as possible for adjudication.

3. ระบบราชทัณฑ์ต้องประกอบด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญที่จะให้นักโทษกลับตัวและฟื้นฟูทางสังคม ผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนต้องได้รับการจำแนกออกจากผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ และต้องได้รับการปฏิบัติให้เหมาะสมกับวัยและสถานะทางกฎหมาย

3. The penitentiary system shall comprise treatment of prisoners the essential aim of which shall be their reformation and social rehabilitation. Juvenile offenders shall be segregated from adults and be accorded treatment appropriate to their age and legal status.

ข้อ 11.

Article 11

บุคคลจะถูกจำคุกเพียงเพราะเหตุว่าไม่สามารถปฏิบัติการชำระหนี้ตามสัญญามิได้

No one shall be imprisoned merely on the ground of inability to fulfil a contractual obligation.

ข้อ 12.

Article 12

1. บุคคลทุกคนที่อยู่ในดินแดนของรัฐใดโดยชอบด้วยกฎหมายย่อมมีสิทธิในเสรีภาพในการโยกย้าย และเสรีภพในการเลือกถิ่นที่อยู่ภายในดินแดนของรัฐนั้น

1. Everyone lawfully within the territory of a State shall, within that territory, have the right to liberty of movement and freedom to choose his residence.

2. บุคคลทุกคนย่อมมีเสรีจะออกจากประเทศใดๆ รวมทั้งประเทศของตนได้

2. Everyone shall be free to leave any country, including his own.

3. สิทธิดังกล่าวข้างต้นไม่อยู่ภายใต้ข้อกำกัดใดๆ เว้นแต่เป็นข้อจำกัดตามกฎหมาย และที่จำเป็นเพื่อรักษาความมั่นคงของชาติ ความสงบเรียบร้อยการสาธารณสุข หรือศีลธรรมของประชาชนหรือเพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น และข้อกำกัดนั้นสอดคล้องกับสิทธิอื่นๆ ที่รับรองไว้ในกติกานี้

3. The above-mentioned rights shall not be subject to any restrictions except those which are provided by law, are necessary to protect national security, public order (ordre public), public health or morals or the rights and freedoms of others, and are consistent with the other rights recognized in the present Covenant.

4. บุคคลจะถูกลิดรอนสิทธิในการเดินทางเข้าประเทศของตนโดยอำเภอใจมิได้

4. No one shall be arbitrarily deprived of the right to enter his own country.

ข้อ 13.

Article 13

คนต่างด้าวผู้อยู่ในดินแดนของรัฐภาคีแห่งกติกานี้โดยชอบด้วยกฎหมายอาจถูกไล่ออกจากรัฐนั้นได้โดยคำวินิจฉัยอันได้มาตามกฎหมายเท่านั้นและผู้นั้นย่อมได้รับอนุญาตให้ชี้แจงแสดงเหตุผลคัดค้านการขับไล่ออกจากรัฐนั้นและขอให้มีการทบทวนเรื่องของตนโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหรือบุคคล หรือคณะบุคคล ที่แต่งตั้งขึ้นเฉพาะการนี้โดยเจ้าหน้าที่ผู้อำนาจ โดยได้รับอนุญาตให้มีผู้แทนเพื่อวัตถุประสงค์ข้างต้นได้ เว้นแต่ในกรณีที่มีเหตุผลจำเป็นอย่างอื่นด้านความมั่นคงแห่งชาติ

An alien lawfully in the territory of a State Party to the present Covenant may be expelled therefrom only in pursuance of a decision reached in accordance with law and shall, except where compelling reasons of national security otherwise require, be allowed to submit the reasons against

his expulsion and to have his case reviewed by, and be represented for the purpose before, the competent authority or a person or persons especially designated by the competent authority.

ข้อ 14.

Article 14

1. บุคคลทั้งปวงย่อมเสมอกันในการพิจารณาของศาลและคณะตุลาการในการพิจารณาคดีอาญาซึ่งตนต้องหาว่ากระทำผิด หรือการพิจารณาคดีเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของตน บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิได้รับการพิจารณาอย่างเปิดเผยและเป็นธรรม โดยคณะตุลาการซึ่งจัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย มีอำนาจ มีความเป็นอิสระ และเป็นกลาง สื่อมวลชนและสาธารณชนอาจถูกห้ามเข้าฟังการพิจารณาคดีทั้งหมดหรือบางส่วนก็ด้วยเหตุผลทางศีลธรรม ความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือความมั่นคงของชาติในสังคมประชาธิปไตยหรือเพื่อความจำเป็นเกี่ยวกับส่วนได้เสียในเรื่องชีวิตส่วนตัวของคู่กรณี หรือในสภาพการณ์พิเศษซึ่งศาลเห็นว่าจำเป็นอย่างยิ่ง เมื่อการพิจารณาโดยเปิดเผยนั้นอาจเป็นการเสื่อมเสียต่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม แต่คำพิพากษาในคดีอาญา หรือคำพิพากษาหรือคำวินิจฉัยข้อพิพาทในคดีอื่นต้องเปิดเผย เว้นแต่จำเป็นเพื่อประโยชน์ของเด็กและเยาวชน หรือเป็นกระบวนพิจารณาเกี่ยวด้วยข้อพิพาทของคู่สมรสในเรื่องการเป็นผู้ปกครองเด็ก

1. All persons shall be equal before the courts and tribunals. In the determination of any criminal charge against him, or of his rights and obligations in a suit at law, everyone shall be entitled to a fair and public hearing by a competent, independent and impartial tribunal established by law. The press and the public may be excluded from all or part of a trial for reasons of morals, public order (ordre public) or national security in a democratic society, or when the interest of the private lives of the parties so requires, or to the extent strictly necessary in the opinion of the court in special circumstances where publicity would prejudice the interests of justice; but any judgement rendered in a criminal case or in a suit at law shall be made public except where the interest of juvenile persons otherwise requires or the proceedings concern matrimonial disputes or the guardianship of children.

2. บุคคลทุกคนซึ่งต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ต้องมีสิทธิได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ตามกฎหมายได้ว่ามีความผิด

2. Everyone charged with a criminal offence shall have the right to be presumed innocent until proved guilty according to law.

3. ในการพิจารณาคดีอาญา บุคคลทุกคนซึ่งต้องหาว่ากระทำผิดย่อมมีสิทธิที่จะได้รับหลักประกันขั้นต่ำดังต่อไปนี้โดยเสมอภาค

(ก) สิทธิที่จะได้รับแจ้งโดยพลันซึ่งรายละเอียดเกี่ยวกับสภาพและเหตุแห่งความผิดที่ถูกกล่าวหา ในภาษาซึ่งบุคคลนั้นเข้าใจได้

(ข) สิทธิที่จะมีเวลา และได้รับความสะดวกเพียงพอแก่การเตรียมการเพื่อต่อสู้คดี และติดต่อกับทนายความที่ตนเลือกได้

(ค) สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาโดยไม่ชักช้าเกินความจำเป็น

(ง) สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาต่อหน้าบุคคลนั้น และสิทธิที่จะต่อสู้คดีด้วยตนเอง หรือโดยผ่านผู้ช่วยเหลือทางกฎหมายที่ตนเลือก สิทธิที่บุคคลจะได้รับแจ้งให้ทราบถึงสิทธิในการมีผู้ช่วยเหลือทางกฎหมาย หากบุคคลนั้นไม่มีผู้ช่วยเหลือทางกฎหมาย ในกรณีใดๆ เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมบุคคลนั้นมีสิทธิที่จะมีผู้ช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งมีการแต่งตั้งให้โดยปราศจากค่าตอบแทนในกรณีที่บุคคลนั้นไม่สามารถรับภาระในการจ่ายค่าตอบแทน

(จ) สิทธิที่จะซักถามพยานซึ่งเป็นปรปักษ์ต่อตน และขอให้เรียกพยานฝ่ายตนมาซักถามภายใต้เงื่อนไขเดียวกับพยานซึ่งเป็นปรปักษ์ต่อตน

(ฉ) สิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือจากล่ามโดยไม่คิดมูลค่า หากไม่สามารถเข้าใจหรือพูดภาษาที่ใช้ในศาลได้

(ช) สิทธิที่จะไม่ถูกบังคับให้เบิกความเป็นปรปักษ์ต่อตนเอง หรือให้รับสารภาพผิด

3. In the determination of any criminal charge against him, everyone shall be entitled to the following minimum guarantees, in full equality:

(a) To be informed promptly and in detail in a language which he understands of the nature and cause of the charge against him;

(b) To have adequate time and facilities for the preparation of his defence and to communicate with counsel of his own choosing;

(c) To be tried without undue delay;

(d) To be tried in his presence, and to defend himself in person or through legal assistance of his own choosing; to be informed, if he does not have legal assistance, of this right; and to have legal assistance assigned to him, in any case where the interests of justice so require, and without payment by him in any such case if he does not have sufficient means to pay for it;

(e) To examine, or have examined, the witnesses against him and to obtain the attendance and examination of witnesses on his behalf under the same conditions as witnesses against him;

(f) To have the free assistance of an interpreter if he cannot understand or speak the language used in court;

(g) Not to be compelled to testify against himself or to confess guilt.

4. ในกรณีของบุคคลที่เป็นเด็กหรือเยาวชน วิธีพิจารณาความให้เป็นไปโดยคำนึงถึงอายุและความปรารถนาที่จะส่งเสริมการแก้ไขฟื้นฟูความประพฤติของบุคคลนั้น

4. In the case of juvenile persons, the procedure shall be such as will take account of their age and the desirability of promoting their rehabilitation.

5. บุคคลทุกคนที่ต้องคำพิพากษาลงโทษในความผิดอาญา ย่อมมีสิทธิที่จะให้คณะตุลาการระดับเหนือขึ้นไปพิจารณาทบทวนการลงโทษและคำพิพากษาโดยเป็นไปตามกฎหมาย

5. Everyone convicted of a crime shall have the right to his conviction and sentence being reviewed by a higher tribunal according to law.

6. เมื่อบุคคลใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษในความผิดอาญาและภายหลังจากนั้นมีการกลับคำพิพากษาที่ให้ลงโทษบุคคลนั้น หรือบุคคลนั้นได้รับอภัยโทษโดยเหตุที่มีข้อเท็จจริงใหม่หรือมีข้อเท็จจริงที่ได้ค้นพบใหม่อันแสดงให้เห็นว่าได้มีการดำเนินกระบวนการยุติธรรมที่มิชอบ บุคคลที่ได้รับความทุกข์อันเนื่องมาจากการลงโทษตามผลของคำพิพากษาลงโทษเช่นว่า ต้องได้รับการชดเชยตามกฎหมายเว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่า การไม่เปิดเผยข้อเท็จจริงที่ยังไม่รู้ให้ทันเวลาเป็นผลจากบุคคลนั้นทั้งหมด หรือบางส่วน

6. When a person has by a final decision been convicted of a criminal offence and when subsequently his conviction has been reversed or he has been pardoned on the ground that a new or newly discovered fact shows conclusively that there has been a miscarriage of justice, the person who has suffered punishment as a result of such conviction shall be compensated according to law, unless it is proved that the non-disclosure of the unknown fact in time is wholly or partly attributable to him.

7. บุคคลย่อมไม่ถูกพิจารณา หรือลงโทษซ้ำในความผิดซึ่งบุคคลนั้นต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษ หรือให้ปล่อยตัวแล้วตามกฎหมายและวิธีพิจารณาความอาญาของแต่ละประเทศ

7. No one shall be liable to be tried or punished again for an offence for which he has already been finally convicted or acquitted in accordance with the law and penal procedure of each country.

ข้อ 15.

Article 15

1. บุคคลย่อมไม่ต้องรับผิดทางอาญา เพราะกระทำหรืองดเว้นกระทำการใดซึ่งในขณะที่กระทำไม่เป็นความผิดอาญาตามกฎหมายภายในหรือกฎหมายระหว่างประเทศ และจะลงโทษให้หนักกว่าโทษที่มีอยู่ในขณะที่ได้กระทำความผิดอาญาไม่ได้ หากภายหลังการกระทำความผิดนั้นได้มีบทบัญญัติของกฎหมายกำหนดโทษเบาลง ผู้กระทำผิดย่อมได้รับประโยชน์จากบทบัญญัตินั้น

1. No one shall be held guilty of any criminal offence on account of any act or omission which did not constitute a criminal offence, under national or international law, at the time when it was committed. Nor shall a heavier penalty be imposed than the one that was applicable at the time when the criminal offence was committed. If, subsequent to the commission of the offence, provision is made by law for the imposition of the lighter penalty, the offender shall benefit thereby.

2. ความในข้อนี้ย่อมไม่กระทบต่อการพิจารณาคดี และการลงโทษบุคคลซึ่งได้กระทำการหรืองดเว้นกระทำการใดอันเป็นความผิดอาญาตามหลักกฎหมายทั่วไปอันเป็นที่รับรองโดยประชาคมนานาชาติในขณะที่มีการกระทำนั้น

2. Nothing in this article shall prejudice the trial and punishment of any person for any act or omission which, at the time when it was committed, was criminal according to the general principles of law recognized by the community of nations.

ข้อ 16.

Article 16

บุคคลทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการยอมรับว่าเป็นบุคคลตามกฎหมายในทุกแห่งหน

Everyone shall have the right to recognition everywhere as a person before the law.

ข้อ 17.

Article 17

1. บุคคลจะถูกแทรกแซงความเป็นส่วนตัว ครอบครัว เคหสถาน หรือการติดต่อสื่อสารโดยพลการหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายมิได้ และจะถูกลบหลู่เกียรติและชื่อเสียงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายมิได้

1. No one shall be subjected to arbitrary or unlawful interference with his privacy, family, home or correspondence, nor to unlawful attacks on his honour and reputation.

2. บุคคลทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายมิให้ถูกแทรกแซงหรือลบหลู่เช่นว่านั้น

2. Everyone has the right to the protection of the law against such interference or attacks.

ข้อ 18.

Article 18

1. บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิในเสรีภาพทางความคิด มโนธรรมและศาสนา สิทธินี้ย่อมรวมถึงเสรีภาพในการมีหรือนับถือศาสนา หรือมีความเชื่อตามคตินิยมของตน และเสรีภาพในการแสดงออกทางศาสนา หรือความเชื่อของตนโดยการสักการบูชา การปฏิบัติ การประกอบพิธีกรรมและการสอนไม่ว่าจะโดยลำพังตัวเอง หรือในชุมชนร่วมกับผู้อื่น และไม่ว่าต่อสาธารณชนหรือเป็นการส่วนตัว

1. Everyone shall have the right to freedom of thought, conscience and religion. This right shall include freedom to have or to adopt a religion or belief of his choice, and freedom, either individually or in community with others and in public or private, to manifest his religion or belief in worship, observance, practice and teaching.

2. บุคคลจะถูกบีบบังคับให้เสื่อมเสียเสรีภาพในการมีหรือนับถือศาสนาหรือความเชื่อตามคตินิยมของตนมิได้

2. No one shall be subject to coercion which would impair his freedom to have or to adopt a religion or belief of his choice.

3. เสรีภาพในการแสดงออกทางศาสนา หรือความเชื่อของบุคคลอาจอยู่ภายใต้บังคับแห่งข้อจำกัดเฉพาะที่บัญญัติโดยกฎหมาย และตามความจำเป็นเพื่อรักษาความปลอดภัย ความสงบเรียบร้อย สุขอนามัย หรือศีลธรรมของประชาชน หรือเพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพขั้นมูลฐานของบุคคลอื่นเท่านั้น

3. Freedom to manifest one's religion or beliefs may be subject only to such limitations as are prescribed by law and are necessary to protect public safety, order, health, or morals or the fundamental rights and freedoms of others.

4. รัฐภาคีแห่งกติกานี้รับที่จะเคารพเสรีภาพของบิดามารดา หรือผู้ปกครองตามกฎหมายในการให้การศึกษาทางศาสนาและศีลธรรมแก่เด็กตามความเชื่อของตน

4. The States Parties to the present Covenant undertake to have respect for the liberty of parents and, when applicable, legal guardians to ensure the religious and moral education of their children in conformity with their own convictions.

ข้อ 19.

Article 19

1. บุคคลทุกคนมีสิทธิที่จะมีความคิดเห็นโดยปราศจากการแทรกแซง

1. Everyone shall have the right to hold opinions without interference.

2. บุคคลทุกคนมีสิทธิในเสรีภาพแห่งการแสดงออก สิทธินี้รวมถึงเสรีภาพที่จะแสวงหา รับและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและความคิดทุกประเภทโดยไม่คำนึงถึงพรมแดน ทั้งนี้ ไม่ว่าด้วยวาจา เป็นลายลักษณ์อักษร หรือการตีพิมพ์ในรูปของศิลปะ หรือโดยอาศัยสื่อประการอื่นตามที่ตนเลือก

2. Everyone shall have the right to freedom of expression; this right shall include freedom to seek, receive and impart information and ideas of all kinds, regardless of frontiers, either orally, in writing or in print, in the form of art, or through any other media of his choice.

3. การใช้สิทธิตามที่บัญญัติในวรรค 2 ของข้อนี้ ต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบพิเศษควบคู่ไปด้วย การใช้สิทธิดังกล่าวอาจมีข้อจำกัดในบางเรื่องแต่ทั้งนี้ข้อจำกัดนั้นต้องบัญญัติไว้ในกฎหมายและจำเป็นต่อ

(ก) การเคารพในสิทธิหรือชื่อเสียงของบุคคลอื่น

(ข) การรักษาความมั่นคงของชาติ หรือความสงบเรียบร้อย หรือ การสาธารณสุข หรือศีลธรรมของประชาชน

3. The exercise of the rights provided for in paragraph 2 of this article carries with it special duties and responsibilities. It may therefore be subject to certain restrictions, but these shall only be such as are provided by law and are necessary:

(a) For respect of the rights or reputations of others;

(b) For the protection of national security or of public order (ordre public), or of public health or morals.

ข้อ 20.

Article 20

1. การโฆษณาชวนเชื่อใด ๆ เพื่อการสงคราม เป็นสิ่งต้องห้ามตามกฎหมาย

1. Any propaganda for war shall be prohibited by law.

2. การสนับสนุนให้เกิดความเกลียดชังในชาติ เผ่าพันธุ์ หรือศาสนา ซึ่งยั่วยุให้เกิดการเลือกปฏิบัติ การเป็นปฏิปักษ์ หรือการใช้ความรุนแรงเป็นสิ่งต้องห้ามตามกฎหมาย

2. Any advocacy of national, racial or religious hatred that constitutes incitement to discrimination, hostility or violence shall be prohibited by law.

ข้อ 21.

Article 21

สิทธิในการชุมนุมโดยสงบย่อมได้รับการรับรอง การจำกัดการใช้สิทธินี้จะกระทำมิได้ นอกจากจะกำหนดโดยกฎหมายและเพียงเท่าที่จำเป็นสำหรับสังคมประชาธิปไตย เพื่อประโยชน์แห่งความมั่นคงของชาติ หรือความปลอดภัยความสงบเรียบร้อย การสาธารณสุข หรือศีลธรรมของประชาชนหรือการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น

The right of peaceful assembly shall be recognized. No restrictions may be placed on the exercise of this right other than those imposed in conformity with the law and which are necessary in a democratic society in the interests of national security or public safety, public order (order public), the protection of public health or morals or the protection of the rights and freedoms of others.

ข้อ 22.

Article 22

1. บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิในเสรีภาพในการรวมกันเป็นสมาคมรวมทั้งสิทธิที่จะก่อตั้งและเข้าร่วมสหภาพแรงงานเพื่อปกป้องประโยชน์ของตน

1. Everyone shall have the right to freedom of association with others, including the right to form and join trade unions for the protection of his interests.

2. การจำกัดการใช้สิทธินี้จะกระทำมิได้นอกจากจะกำหนดโดยกฎหมายและเพียงเท่าที่จำเป็นสำหรับสังคมประชาธิปไตย เพื่อประโยชน์แห่งความมั่นคงของชาติ หรือความปลอดภัยความสงบเรียบร้อย การสาธารณสุข หรือศีลธรรมของประชาชน หรือการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่นความในข้อนี้ไม่ห้ามการวางข้อจำกัดอันชอบด้วยกฎหมาย ในการใช้สิทธินี้ของทหารและตำรวจ

2. No restrictions may be placed on the exercise of this right other than those which are prescribed by law and which are necessary in a democratic society in the interests of national security or public safety, public order (ordre public), the protection of public health or morals or the protection of the rights and freedoms of others. This article shall not prevent the imposition of lawful restrictions on members of the armed forces and of the police in their exercise of this right.

3. ความในข้อนี้ไม่ให้อำนาจรัฐภาคีแห่งอนุสัญญาว่าด้วยเสรีภาพในการรวมกันเป็นสมาคมว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิในการจัดตั้ง ค.ศ. 1948 ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ในอันที่จะมี

มาตรการทางนิติบัญญัติหรือบังคับใช้กฎหมายในลักษณะที่จะกระทบต่อหลักประกันต่างๆ ที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาดังกล่าว

3. Nothing in this article shall authorize States Parties to the International Labour Organisation Convention of 1948 concerning Freedom of Association and Protection of the Right to Organize to take legislative measures which would prejudice, or to apply the law in such a manner as to prejudice, the guarantees provided for in that Convention.

ข้อ 23.

Article 23

1. ครอบครัวเป็นหน่วยรวมของสังคมซึ่งเป็นพื้นฐานและเป็นธรรมชาติและย่อมมีสิทธิได้รับความคุ้มครองจากสังคมและรัฐ

1. The family is the natural and fundamental group unit of society and is entitled to protection by society and the State.

2. สิทธิของชายและหญิงในวัยที่อาจสมรสได้ในการที่จะสมรสและมีครอบครัวย่อมได้รับการรับรอง

2. The right of men and women of marriageable age to marry and to found a family shall be recognized.

3. การสมรสจะกระทำโดยปราศจากความยินยอมอย่างเต็มใจของผู้ที่เจตนาจะสมรสกันมิได้

3. No marriage shall be entered into without the free and full consent of the intending spouses.

4. รัฐภาคีแห่งกติกานี้จะดำเนินการที่เหมาะสมเพื่อประกันความเสมอภาคแห่งสิทธิและความรับผิดชอบของคู่สมรสในการที่จะสมรส ระหว่างการสมรสและเมื่อการสมรสสิ้นสุดลง ในกรณีการสิ้นสุดของการสมรส จะต้องมีบทบัญญัติเพื่อการคุ้มครองที่จำเป็นแก่บุตร

4. States Parties to the present Covenant shall take appropriate steps to ensure equality of rights and responsibilities of spouses as to marriage, during marriage and at its dissolution. In the case of dissolution, provision shall be made for the necessary protection of any children.

ข้อ 24.

Article 24

1. เด็กทุกคนย่อมมีสิทธิได้รับความคุ้มครองโดยมาตรการต่าง ๆที่จำเป็นตามสถานของผู้เยาว์ จากครอบครัวของตน สังคมและรัฐ โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติอันเนื่องมาจากเชื้อชาติ ผิว เพศ ภาษา ศาสนา เผ่าพันธุ์แห่งชาติหรือสังคม ทรัพย์สิน หรือกำเนิด

1. Every child shall have, without any discrimination as to race, colour, sex, language, religion, national or social origin, property or birth, the right to such measures of protection as are required by his status as a minor, on the part of his family, society and the State.

2. เด็กทุกคนต้องได้รับการจดทะเบียนทันทีภายหลังการเกิด และต้องมีชื่อ

2. Every child shall be registered immediately after birth and shall have a name.

3. เด็กทุกคนมีสิทธิที่จะได้มาซึ่งสัญชาติ

3. Every child has the right to acquire a nationality.

ข้อ 25

Article 25

พลเมืองทุกคนย่อมมีสิทธิและโอกาส โดยปราศจากความแตกต่างดังกล่าวไว้ในข้อ 2 และโดยปราศจากข้อกำกัดอันไม่สมควร

(ก) ในการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการบริหารรัฐกิจโดยตรง หรือผ่านทางผู้แทนซึ่งได้รับเลือกมาอย่างเสรี

(ข) ในการที่จะออกเสียงหรือได้รับเลือกตั้งในการเลือกตั้งอันแท้จริงตามวาระ ซึ่งมีการออกเสียงโดยทั่วไปและเสมอภาค และโดยการลงคะแนนลับเพื่อประกันการแสดงเจตนาโดยเสรีของผู้เลือก

(ค)ในการที่จะเข้าถึงการบริการสาธารณะในประเทศของตน ตามหลักเกณฑ์ทั่วไปแห่งความเสมอภาค

Every citizen shall have the right and the opportunity, without any of the distinctions mentioned in article 2 and without unreasonable restrictions:

(a) To take part in the conduct of public affairs, directly or through freely chosen representatives;

(b) To vote and to be elected at genuine periodic elections which shall be by universal and equal suffrage and shall be held by secret ballot, guaranteeing the free expression of the will of the electors;

(c) To have access, on general terms of equality, to public service in his country.

ข้อ 26

Article 26

บุคคลทั้งปวงย่อมเสมอกันตามกฎหมาย และมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองเท่าเทียมกันตามกฎหมาย โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติใดๆในกรณีนี้ กฎหมายจะต้องห้ามการเลือกปฏิบัติใดๆ และต้องประกันการคุ้มครองบุคคลทุกคนอย่างเสมอภาคและเป็นผลจริงจังจากการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุผลใด เช่น เชื้อชาติ ผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมืองหรือความคิดเห็นอื่นใด เผ่าพันธุ์แห่งชาติหรือสังคม ทรัพย์สิน กำเนิด หรือสถานะอื่นๆ

All persons are equal before the law and are entitled without any discrimination to the equal protection of the law. In this respect, the law shall prohibit any discrimination and guarantee to all persons equal and effective protection against discrimination on any ground such as race, colour, sex, language, religion, political or other opinion, national or social origin, property, birth or other status.

ข้อ 27

Article 27

ในรัฐทั้งหลายซึ่งมีชนกลุ่มน้อยทางเผ่าพันธุ์ ศาสนา หรือภาษา บุคคลผู้เป็นชนกลุ่มน้อยดังกล่าวจะไม่ถูกปฏิเสธสิทธิในอันที่จะมีวัฒนธรรมของตนเอง หรือนับถือและประกอบพิธีกรรมทางศาสนาของตนเอง หรือใช้ภาษาของตนเอง ภายในชุมชนร่วมกับสมาชิกอื่นๆ ของชนกลุ่มน้อยด้วยกัน

In those States in which ethnic, religious or linguistic minorities exist, persons belonging to such minorities shall not be denied the right, in community with the other members of their group, to enjoy their own culture, to profess and practise their own religion, or to use their own langua

ภาคผนวก ช.

พิธีสารเลือกรับ ฉบับที่สองแห่งกติการะหว่างประเทศ ว่าด้วยสิทธิพลเมือง และสิทธิทางการเมือง มุ่งยกเลิกโทษประหารชีวิต

Second Optional Protocol to the International Covenant on Civil and Political Rights, aiming at the abolition of the death penalty

รับรองและประกาศตามมติของสมัชชาใหญ่ฉบับที่ 44/128

Adopted and proclaimed by General Assembly resolution 44/128

รัฐภาคีแห่งสารพิธีสารฉบับนี้

The States Parties to the present Protocol,

เชื่อว่าการยกเลิกโทษประหารชีวิตมีส่วนส่งเสริมศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และการพัฒนาสิทธิมนุษยชนที่ก้าวหน้า

Believing that abolition of the death penalty contributes to enhancement of human dignity and progressive development of human rights,

รำลึก ถึงข้อ 3 ของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ซึ่งได้รับการรับรองเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 1948 และข้อ 6 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมือง และสิทธิทางการเมือง ซึ่งได้รับการรับรองเมื่อวันที่ 16 ธันวาคาม 1966

Recalling article 3 of the Universal Declaration of Human Rights, adopted on 10 December 1948, and article 6 of the International Covenant on Civil and Political Rights, adopted on 16 December 1966,

เห็น ว่าข้อ 6 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมือง และสิทธิทางการเมือง กล่าวถึงการยกเลิกโทษประหารชีวิต โดยเสนอแนะอย่างจริงจังว่าการยกเลิกนี้เป็นสิ่งอันพึงปรารถนา

Noting that article 6 of the International Covenant on Civil and Political Rights refers to abolition of the death penalty in terms that strongly suggest that abolition is desirable,

เชื่อมั่นว่ามาตรการทั้งมวลในการยกเลิกโทษประหารชีวิต จะต้องถือเป็นความก้าวหน้าในการมีสิทธิที่จะมีชีวิต

Convinced that all measures of abolition of the death penalty should be considered as progress in the enjoyment of the right to life,

มุ่งมั่น ที่จะดำเนินการดังต่อไปนี้ เพื่อปฏิบัติตามข้อผูกพันระหว่างประเทศในการยกเลิกโทษประหารชีวิต

Desirous to undertake hereby an international commitment to abolish the death penalty,

ได้ยินยอมพร้อมใจดังต่อไปนี้

Have agreed as follows:

ข้อ 1

Article 1

1. ไม่มีบุคคลใดที่อยู่ภายใต้บทบัญญัติแห่งกฎหมายของรัฐภาคีในพิธีสารฉบับนี้ จะถูกประหารชีวิตได้

1. No one within the jurisdiction of a State Party to the present Protocol shall be executed.

2. รัฐภาคีแต่ละรัฐ ต้องดำเนินมาตรการที่จำเป็นทุกอย่าง เพื่อยกเลิกโทษประหารชีวิตภายใต้บทบัญญัติแห่งกฎหมายของตน

2. Each State Party shall take all necessary measures to abolish the death penalty within its jurisdiction.

ข้อ 2

Article 2

1. พิธีสารฉบับนี้ไม่ยอมรับข้อสงวนใดๆ ยกเว้นข้อสงวนที่กระทำในเวลาสัตยาบันหรือเมื่อเข้าภาคยานุวัติ ซึ่งเปิดโอกาสให้ใช้บทลงโทษประหารชีวิตระหว่างสงคราม ตามคำพิพากษาคดีอาญาร้ายแรงที่สุดทางทหารที่กระทำในระหว่างสงคราม

1. No reservation is admissible to the present Protocol, except for a reservation made at the time of ratification or accession that provides for the application of the death penalty in time of war pursuant to a conviction for a most serious crime of a military nature committed during wartime.

2. รัฐภาคียื่นข้อสงวนดังกล่าว ในช่วงเวลาที่ให้สัตยาบัน หรือเมื่อเข้าภาคยานุวัติต้องแจ้งเลขาธิการสหประชาชาติ ให้ทราบถึงบทบัญญัติแห่งกฎหมายของรัฐตนสำหรับช่วงเวลาสงคราม

2. The State Party making such a reservation shall at the time of ratification or accession communicate to the Secretary-General of the United Nations the relevant provisions of its national legislation applicable during wartime.

3. รัฐภาคีที่ได้ยื่นข้อสงวนดังกล่าว ต้องแจ้งเลขาธิการสหประชาชาติ ให้ทราบถึงการเกิดและการสิ้นสุดภาวะสงครามในอาณาเขตของรัฐตน

3. The State Party having made such a reservation shall notify the Secretary-General of the United Nations of any beginning or ending of a state of war applicable to its territory.

ข้อ 3

Article 3

ในรายงานที่นำเสนอต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนตามข้อ 40 ของกติกาดังกล่าวนั้น รัฐภาคีในพิธีสารฉบับนี้ต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการที่รัฐของตนดำเนินการ เพื่อให้พิธีสารฉบับนี้มีผลใช้บังคับ

The States Parties to the present Protocol shall include in the reports they submit to the Human Rights Committee, in accordance with article 40 of the Covenant, information on the measures that they have adopted to give effect to the present Protocol.

ข้อ 4

Article 4

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับรัฐภาคีในกติกา ซึ่งออกประกาศตามข้อ 41 นั้นคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนมีอำนาจเพิ่มขึ้นที่จะรับ และพิจารณาคำร้องต่างๆเมื่อรัฐภาคีใดรัฐหนึ่ง อ้างว่า รัฐภาคีอีกรัฐหนึ่ง มิได้ปฏิบัติตามข้อผูกพันของตนตามข้อกำหนดของพิธีสารฉบับนี้ นอกจากว่ารัฐภาคีที่เกี่ยวข้องนั้น ได้แถลงความในทางตรงกันข้ามในขณะที่ให้สัตยาบัน หรือเมื่อเข้าภาคยานุวัติในกติกา

With respect to the States Parties to the Covenant that have made a declaration under article 41, the competence of the Human Rights Committee to receive and consider communications when a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations shall extend to the provisions of the present Protocol, unless the State Party concerned has made a statement to the contrary at the moment of ratification or accession.

ข้อ 5

Article 5

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาครัฐภาคีพิธีสารเลือกรับฉบับที่หนึ่ง แห่งกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมือง และสิทธิทางการเมือง ซึ่งได้รับการรับรองเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 1966 นั้น

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนมีอำนาจเพิ่มขึ้นในการรับและพิจารณาคำร้องต่างๆ จากบุคคลภายใต้บทบัญญัติแห่งกฎหมายของรัฐนั้นๆ ตามข้อกำหนดของพิธีสารฉบับนี้ นอกเสียจากว่ารัฐภาคีนั้นๆ ได้แถลงความในทางตรงกันข้ามในขณะที่ให้สัตยาบัน หรือเมื่อเข้าภาคยานุวัติในกติกา

With respect to the States Parties to the first Optional Protocol to the International Covenant on Civil and Political Rights adopted on 16 December 1966, the competence of the Human Rights Committee to receive and consider communications from individuals subject to its jurisdiction shall extend to the provisions of the present Protocol, unless the State Party concerned has made a statement to the contrary at the moment of ratification or accession.

ข้อ 6

Article 6

1. ข้อกำหนดของพิธีสารฉบับนี้มีผลบังคับใช้ในฐานะที่เป็นข้อกำหนดเพิ่มเติมของกติกาดังกล่าว

1. The provisions of the present Protocol shall apply as additional provisions to the Covenant.

2. โดยไม่เพิกเฉยต่อความเป็นไปได้ที่จะมีข้อสงวนตามข้อ 2 ของพิธีสารฉบับนี้ สิทธิที่ได้รับการค้ำประกันตามข้อ 1 วรรค 1 ของพิธีสารฉบับนี้ ต้องไม่ถูกตัดทอนตามข้อ 4 ของกติกานี้

2. Without prejudice to the possibility of a reservation under article 2 of the present Protocol, the right guaranteed in article 1, paragraph 1, of the present Protocol shall not be subject to any derogation under article 4 of the Covenant.

ข้อ 7

Article 7

1. พิธีสารฉบับนี้ เปิดให้รัฐที่ได้ลงนามในกติกาแล้วลงนามได้

1. The present Protocol is open for signature by any State that has signed the Covenant.

2. พิธีสารฉบับนี้ เปิดสำหรับการให้สัตยาบันโดยรัฐที่ได้ให้สัตยาบันหรือได้เข้าภาคยานุวัติในกติกาแล้ว สัตยาบันสารจะต้องส่งมอบแก่เลขาธิการสหประชาชาติ

2. The present Protocol is subject to ratification by any State that has ratified the Covenant or acceded to it. Instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. พิธีสารฉบับนี้จะเปิดสำหรับการเข้าภาคยานุวัติแก่รัฐที่ได้ให้สัตยาบันหรือได้เข้าภาคยานุวัติกติกาแล้ว

3. The present Protocol shall be open to accession by any State that has ratified the Covenant or acceded to it.

4. การภาคยานุวัติจะมีผลเมื่อมีการส่งมอบภาคยานุวัติสารต่อเลขาธิการสหประชาชาติ

4. Accession shall be effected by the deposit of an instrument of accession with the Secretary-General of the United Nations.

5. เลขาธิการสหประชาชาติ ต้องแจ้งต่อทุกรัฐที่ได้ลงนามหรือเข้าภาคยานุวัติพิธีสารฉบับนี้ ให้ทราบถึงการส่งมอบสัตยาบันสาร หรือภาคยานุวัติสารแต่ละฉบับ

5. The Secretary-General of the United Nations shall inform all States that have signed the present Protocol or acceded to it of the deposit of each instrument of ratification or accession.

ข้อ 8

Article 8

1. พิธีสารฉบับนี้จะมีผลบังคับใช้ในสามเดือนหลังจากวันที่ได้มีการส่งมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารฉบับที่สิบนั้น แก่เลขาธิการสหประชาชาติ

1. The present Protocol shall enter into force three months after the date of the deposit with the Secretary-General of the United Nations of the tenth instrument of ratification or accession.

2. สำหรับแต่ละรัฐที่ให้สัตยาบันต่อพิธีสารฉบับนี้ หรือเข้าภาคยานุวัติภายหลังจากการส่งมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารฉบับที่สิบนั้น พิธีสารฉบับนี้จะมีผลใช้ในสามเดือนหลังจากวันที่ได้ส่งมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารของตนแล้ว

2. For each State ratifying the present Protocol or acceding to it after the deposit of the tenth instrument of ratification or accession, the present Protocol shall enter into force three months after the date of the deposit of its own instrument of ratification or accession.

ข้อ 9

Article 9

บทบัญญัติของพิธีสารฉบับนี้ ให้ใช้บังคับแก่ทุกภาคของสหพันธรัฐโดยไม่มีข้อจำกัดหรือข้อยกเว้น

The provisions of the present Protocol shall extend to all parts of federal States without any limitations or exceptions.

ข้อ 10

Article 10

เลขาธิการสหประชาชาติต้องแจ้งแก่ทุกรัฐที่อ้างถึงในข้อ 48 วรรค 1 ของกติกาให้ทราบรายละเอียดดังต่อไปนี้

(ก) ข้อสงวน การติดต่อ และการแจ้งความใดๆ ตามข้อ 2 ของพิธีสารฉบับนี้

(ข) คำแถลงที่กระทำตามข้อ 4 หรือข้อ 5 ของพิธีสารฉบับนี้

(ค) การลงนาม การให้สัตยาบัน และการเข้าภาคยานุวัติตามข้อ 7 ของพิธีสารฉบับนี้

(ง) วันที่ลงพิธีสารฉบับนี้มีผลบังคับใช้ตามข้อ 8 ของพิธีสารฉบับนี้

The Secretary-General of the United Nations shall inform all States referred to in article 48, paragraph 1, of the Covenant of the following particulars:

(a) Reservations, communications and notifications under article 2 of the present Protocol;

(b) Statements made under articles 4 or 5 of the present Protocol;

(c) Signatures, ratifications and accessions under article 7 of the present Protocol:

(d) The date of the entry into force of the present Protocol under article 8 thereof.

ข้อ 11

Article 12

1. พิธีสารฉบับนี้ ซึ่งต้นฉบับเป็นภาษาอารบิค ภาษาจีน ภาษาอังกฤษภาษาฝรั่งเศส ภาษารัสเซีย และภาษาสเปน ให้เก็บรักษาไว้ ณ สำนักงานบรรณสารของสหประชาชาติ

1. The present Protocol, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited in the archives of the United Nations.

2. เลขาธิการสหประชาชาติจะจัดส่งสำเนาพิธีสารฉบับนี้ที่ได้รับการรับรองความถูกต้องไปให้ทุกรัฐที่อ้างถึงในข้อ 48 ของกติกานี้

2. The Secretary-General of the United Nations shall transmit certified copies of the present Protocol to all States referred to in article 48 of the Covenant.

ภาคผนวก ซ .

Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment

อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการปฏิบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี

Adopted and opened for signature, ratification and accession by General Assembly resolution 39/46 of 10 December 1984 entry into force 26 June 1987, in accordance with article 27 (1)

ได้รับการตกลงรับ และเปิดให้ลงนาม ให้สัตยาบัน ภาคยานุวัติ โดยข้อมติของสมัชชาสหประชาชาติ ที่ 39/46 วันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1984 มีผลบังคับใช้ในวันที่ 26 มิถุนายน ค.ศ. 1987 ตามข้อ 27 (1)

The States Parties to this Convention,

รัฐภาคีแห่งอนุสัญญาฉบับนี้

Considering that, in accordance with the principles proclaimed in the Charter of the United Nations, recognition of the equal and inalienable rights of all members of the human family is the foundation of freedom, justice and peace in the world,

โดยพิจารณาว่า ตามหลักการที่ประกาศไว้ในกฎบัตรสหประชาชาติ การยอมรับสิทธิที่เท่าเทียมกันและโอนมิได้ของสมาชิกทั้งปวงแห่งครอบครัวมนุษย์ เป็นรากฐานแห่งเสรีภาพ ความยุติธรรม และสันติภาพในโลก

Recognizing that those rights derive from the inherent dignity of the human person,

โดยยอมรับว่าสิทธิเหล่านั้นมาจากศักดิ์ศรีแต่กำเนิดของมนุษย์

Considering the obligation of States under the Charter, in particular Article 55, to promote universal respect for, and observance of, human rights and fundamental freedoms,

โดยพิจารณาถึงพันธกรณีของรัฐต่าง ๆ ภาคใต้กฎบัตรฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อ 55 เพื่อส่งเสริมการเคารพและการปฏิบัติตามทั่วสากลต่อสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานทั้งปวง

Having regard to article 5 of the Universal Declaration of Human Rights and article 7 of the International Covenant on Civil and Political Rights, both of which provide that no one shall be subjected to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment,

โดยคำนึงถึงข้อ 5 ของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และข้อ 7 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ซึ่งทั้งสองฉบับต่างบัญญัติว่า ต้องมิให้บุคคลใดตกอยู่ภายใต้การทรมาน หรือการปฏิบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี

Having regard also to the Declaration on the Protection of All Persons from Being Subjected to Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, adopted by the General Assembly on 9 December 1975,

โดยคำนึงเช่นกันถึงปฏิญญาว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทั้งปวงจากการตกอยู่ภายใต้การทรมานหรือการปฏิบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี ซึ่งสมัชชาสหประชาชาติได้ตกลงรับเมื่อวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1875

Desiring to make more effective the struggle against torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment throughout the world,

โดยปรารถนาที่จะทำให้การต่อสู้เพื่อต่อต้านการทรมาน และปฏิบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรี มีประสิทธิผลยิ่งขึ้นทั่วโลก

Have agreed as follows:

ได้ตกลงกันต่อไปนี้

PART I

ภาค 1

Article 1

ข้อ 1

1. For the purposes of this Convention, the term "torture" means any act by which severe pain or suffering, whether physical or mental, is intentionally inflicted on a person for such purposes as obtaining from him or a third person information or a confession, punishing him for an act he or a third person has committed or is suspected of having committed, or intimidating or coercing him or a third person, or for any reason based on discrimination of any kind, when such pain or suffering is inflicted by or at the instigation of or with the consent or acquiescence of a public official or other person acting in an official capacity. It does not include pain or suffering arising only from, inherent in or incidental to lawful sanctions.

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้คำว่า “การทรมาน” หมายถึง การกระทำใดก็ตาม โดย เจตนาที่ทำให้เกิดความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานอย่างสาหัส ไม่ว่าทางกายหรือทางจิตใจ ต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ ที่จะให้ได้มาซึ่งข้อสนเทศหรือคำสารภาพจากบุคคลนั้นหรือจากบุคคลที่สาม การลงโทษบุคคลนั้น สำหรับการกระทำซึ่งบุคคลนั้นหรือบุคคลที่สามกระทำหรือถูกสงสัยว่าได้ กระทำ หรือเป็นการข่มขู่ให้กลัว หรือเป็นการบังคับขู่เข็ญบุคคลนั้นหรือบุคคลที่สามหรือเพราะเหตุผลใดใด บนพื้นฐานของการเลือกปฏิบัติไม่ว่าจะเป็นในรูปใด เมื่อความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานนั้นกระทำโดยหรือด้วยการยุยง หรือโดยความยินยอม หรือ รู้เห็นเป็นใจของเจ้าพนักงานของรัฐ หรือของบุคคลอื่นซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในตำแหนงทางการ ทั้งนี้ไม่รวมถึงความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานที่เกิดจากหรืออันเป็นผลปกติ จาก หรืออันสืบเนื่องมาจากการลงโทษทั้งปวงที่ชอบด้วยกฎหมาย

2. This article is without prejudice to any international instrument or national legislation which does or may contain provisions of wider application.

2. ขอนี้ไม่มีผลกระทบต่อตราสารระหว่างประเทศหรือกฎหมายภายในใดที่มีหรืออาจจะมีบทบัญญัติที่ใช้บังคับได้ในขอบเขตที่กว้างกว่า

Article 2

ข้อ 2

1. Each State Party shall take effective legislative, administrative, judicial or other measures to prevent acts of torture in any territory under its jurisdiction.

1. ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐดำเนินมาตรการต่างๆ ทางนิติบัญญัติ ทางบริหาร ทางตุลาการหรือมาตรการอื่นๆ ที่มีประสิทธิผลเพื่อป้องกันมิให้เกิดการกระทำการทรมานในอาณาเขตใดซึ่งอยู่ภายใต้เขตอำนาจรัฐของตน

2. No exceptional circumstances whatsoever, whether a state of war or a threat of war, internal political instability or any other public emergency, may be invoked as a justification of torture.

2. ไม่มีพฤติการณ์พิเศษใดไม่ว่าจะเป็นภาวะสงคราม หรือสภาพคุกคามที่จะเกิดสงคราม การขาดเสถียรภาพทางการเมืองภายในประเทศ หรือสภาวะฉุกเฉินสาธารณะอื่นใดที่ยกขึ้นมาเป็นข้ออ้างที่มีเหตุผลสำหรับการทรมานได้

3. An order from a superior officer or a public authority may not be invoked as a justification of torture.

3. คำสั่งจากผู้บังคับบัญชาหรือจากทางการ ไม่สามารถยกขึ้นเป็นข้ออ้างที่มีเหตุผลสำหรับการทรมานได้

Article 3

ข้อ 3

1. No State Party shall expel, return ("refouler") or extradite a person to another State where there are substantial grounds for believing that he would be in danger of being subjected to torture.

1. รัฐภาคีต้องไม่ขับไล่ ส่งกลับ (ผลักดันกลับออกไป) หรือส่งบุคคลเป็นผู้ร้ายข้ามแดนไปยังอีกรัฐหนึ่ง เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นจะตกอยู่ภายใต้อันตรายที่จะถูกทรมาน

2. For the purpose of determining whether there are such grounds, the competent authorities shall take into account all relevant considerations including, where applicable, the existence in the State concerned of a consistent pattern of gross, flagrant or mass violations of human rights.

2. เพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะวินิจฉัยว่ามีเหตุอันควรเชื่อเช่นว่าหรือไม่ เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจต้องคำนึงถึงข้อพิจารณาทั้งปวงที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการที่มีรูปแบบที่ต่อเนื่องของการละเมิดสิทธิมนุษยชนในรัฐนั้นอย่างร้ายแรง โดยซึ่งหน้า หรืออย่างกว้างขวางด้วย หากมี

Article 4

ข้อ 4

1. Each State Party shall ensure that all acts of torture are offences under its criminal law. The same shall apply to an attempt to commit torture and to an act by any person which constitutes complicity or participation in torture.

1. ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐประกันว่า การกระทำทรมานทั้งปวงเป็นความผิดตามกฎหมายอาญาของตน ให้ใช้หลักการเดียวกันนี้บังคับสำหรับการพยายามกระทำการทรมาน และสำหรับการกระทำโดยบุคคลใดที่เป็นการสมรู้ร่วมคิด หรือการมีส่วนร่วมในการทรมานด้วย

2. Each State Party shall make these offences punishable by appropriate penalties which take into account their grave nature.

2. ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐทำให้ความผิดเหล่านี้เป็นความผิดที่มีโทษ ซึ่งมีระวางโทษที่เหมาะสมกับความร้ายแรงของการกระทำเหล่านั้น

Article 5

ข้อ 5

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences referred to in article 4 in the following cases:

(a) When the offences are committed in any territory under its jurisdiction or on board a ship or aircraft registered in that State;

(b) When the alleged offender is a national of that State;

(c) When the victim is a national of that State if that State considers it appropriate.

1. ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐดำเนินมาตรการต่างๆ ที่อาจจำเป็นเพื่อให้ตนมีเขตอำนาจเหนือความผิดที่อ้างถึงในข้อ 4 ในกรณีต่างๆ ดังต่อไปนี้

(ก) เมื่อความผิดเหล่านั้นเกิดขึ้นในอาณาเขตที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจของตน หรือ บนเรือ หรืออากาศยานที่จดทะเบียนในรัฐนั้น

(ข) เมื่อผู้ถูกกล่าวหาเป็นคนชาติของรัฐนั้น

(ค) เมื่อผู้เสียหายเป็นคนชาติของรัฐนั้น หากรัฐนั้นเห็นเป็นการสมควร

2. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over such offences in cases where the alleged offender is present in any territory under its jurisdiction and it does not extradite him pursuant to article 8 to any of the States mentioned in paragraph I of this article.

2. ในทำนองเดียวกัน ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐดำเนินมาตรการเท่าที่จำเป็น เพื่อให้ตนมีเขตอำนาจเหนือความผิดทั้งปวงเช่นว่า ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาอยู่ในอาณาเขตใดที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจรัฐของตน และรัฐนั้นไม่ยอมส่งบุคคลนั้นนั้นเป็นผู้ร้ายข้ามแดนตามข้อ 8 ให้แก่รัฐที่ระบุไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้

3. This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with internal law.

3. อนุสัญญานี้มิได้ยกเว้นเขตอำนาจทางอาญาใดที่ใช้ตามกฎหมายภายใน

Article 6

ข้อ 6

1. Upon being satisfied, after an examination of information available to it, that the circumstances so warrant, any State Party in whose territory a person alleged to have committed any offence referred to in article 4 is present shall take him into custody or take other legal measures to ensure his presence. The custody and other legal measures shall be as provided in the law of that State but may be continued only for such time as is necessary to enable any criminal or extradition proceedings to be instituted.

1. เมื่อเป็นที่พอใจ หลังจากการตรวจสอบข้อสนเทศที่ตนมีอยู่แล้วว่า พฤติการณ์แวดล้อมบังคับให้ต้องดำเนินการเช่นนั้น รัฐภาคีใดที่ผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดใดที่อ้างถึงในข้อ 4อยู่ในอาณาเขตของตน ต้องนำตัวบุคคลนั้นไปคุมขังไว้ หรือดำเนินมาตรการทางกฎหมายอื่นที่จะประกันการคงอยู่ของบุคคลนั้น การควบคุมตัวและมาตรการทางกฎหมายอื่นต้องเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายของรัฐนั้น แต่สามารถควบคุมตัวและดำเนินมาตรการนั้นต่อไปได้เพียงเท่าที่จำเป็นที่จะทำให้การดำเนินกระบวนการทางอาญาหรือกระบวนพิจารณาสำหรับการส่งตัวเป็นผู้ร้ายข้ามแดนสามารถกระทำได้ เท่านั้น

2. Such State shall immediately make a preliminary inquiry into the facts.

2. รัฐเช่นว่านั้นต้องดำเนินการไต่สวนเบื้องต้นในด้านข้อเท็จจริงโดยทันที

3. Any person in custody pursuant to paragraph I of this article shall be assisted in communicating immediately with the nearest appropriate representative of the State of which he is a national, or, if he is a stateless person, with the representative of the State where he usually resides.

3. บุคคลใดที่ถูกคุมขังตามวรรค 1 ของข้อนี้ ต้องได้รับความช่วยเหลือในการติดต่อโดยทันทีกับผู้แทนที่เหมาะสม ซึ่งอยู่ใกล้ที่สุดของรัฐที่ตนเป็นคนชาติ หรือกับผู้แทนของรัฐที่ตนพำนักอยู่เป็นปกติ หากบุคคลผู้นั้นเป็นบุคคลไร้สัญชาติ

4. When a State, pursuant to this article, has taken a person into custody, it shall immediately notify the States referred to in article 5, paragraph 1, of the fact that such person is in custody and of the circumstances which warrant his detention. The State which makes the preliminary inquiry contemplated in paragraph 2 of this article shall promptly report its findings to the said States and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

4. เมื่อรัฐใดรัฐหนึ่งได้นำตัวบุคคลใดบุคคลหนึ่งไปคุมขังไว้ตามข้อนี้ ให้รัฐนั้นแจ้งให้บรรดารัฐที่อ้างถึงในข้อ 5 วรรค 1 ทราบโดยทันที ถึงข้อเท็จจริงที่ว่าบุคคลเช่นว่าตกอยู่ภายใต้การคุมขังและเกี่ยวกับพฤติการณ์แวดล้อมทั้งปวง ที่ทำให้ต้องกักตัวบุคคลนั้นไว้ ให้รัฐซึ่งทำการไต่สวนเบื้องต้นที่ระบุไว้ในวรรค 2 ของข้อนี้ รายงานผลการไต่สวนของตนให้รัฐดังกล่าวทราบโดยพลันและให้ระบุด้วยว่าตนตั้งใจที่จะใช้เขตอำนาจนั้น หรือไม่

Article 7

ข้อ 7

1. The State Party in the territory under whose jurisdiction a person alleged to have committed any offence referred to in article 4 is found shall in the cases contemplated in article 5, if it does not extradite him, submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution.

1. ในกรณีต่างๆ ที่ระบุไว้ในข้อ 5 ให้รัฐภาคีซึ่งพบตัวบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดใดที่อ้างถึงในข้อ 4 อยู่ในอาณาเขตซึ่งอยู่ภายในเขตอำนาจรัฐของตน มอบเรื่องให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจของตน เพื่อความมุ่งประสงค์ในการฟ้องร้องดำเนินคดี หากรัฐนั้น ไม่ยอมส่งบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ร้ายข้ามแดน

2. These authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any ordinary offence of a serious nature under the law of that State. In the cases referred to in article 5,

paragraph 2, the standards of evidence required for prosecution and conviction shall in no way be less stringent than those which apply in the cases referred to in article 5, paragraph 1.

2. ให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจนั้นทำคำวินิจฉัยของตนในลักษณะเดียวกันกับในกรณีของความผิดธรรมดาที่มีลักษณะร้ายแรงตามกฎหมายของรัฐนั้น ในกรณีต่างๆ ที่อ้างถึงในข้อ 5 วรรค 2 มาตรฐานทั้งปวงของพยานหลักฐานที่จำเป็นต้องมีสำหรับการฟ้องร้องดำเนินคดีและการพิพากษาว่ามีความผิด ต้องไม่เข้มงวดน้อยกว่ามาตรฐานทั้งปวงที่ใช้บังคับสำหรับกรณีต่างๆ ที่อ้างถึงในข้อ 5 วรรค 1

3. Any person regarding whom proceedings are brought in connection with any of the offences referred to in article 4 shall be guaranteed fair treatment at all stages of the proceedings.

3. ให้บุคคลใดที่ถูกดำเนินคดีที่เกี่ยวเนื่องกับความผิดที่อ้างถึงในข้อ 4 ได้รับการประกันว่าจะได้รับการปฏิบัติที่เป็นธรรมในทุกขั้นตอนของการดำเนินคดี

Article 8

ข้อ 8

1. The offences referred to in article 4 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between States Parties. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be concluded between them.

1. ความผิดที่อ้างถึงใน 4 ให้ถือว่ารวมอยู่ในความผิดทั้งปวงที่ส่งตัวบุคคลเป็นผู้ร้ายข้ามแดนได้ในสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนใดที่มีอยู่ระหว่างรัฐภาคี รัฐภาคีรับที่จะรวมเอาความผิดเช่นว่านั้นเข้าไปอยู่ในสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนทุกฉบับที่จะทำขึ้นมาระหว่างกันในอนาคต ในฐานะความผิดต่างๆ ที่ส่งตัวบุคคลเป็นผู้ร้ายข้ามแดนได้

2. If a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, it may consider this Convention as the legal basis for extradition in respect of such offences. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

2. หากรัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่งซึ่งกำหนดให้การส่งผู้ร้ายข้ามแดนขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของความคงอยู่ของสนธิสัญญา ได้รับการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนจากรัฐภาคีอีกรัฐหนึ่ง รัฐภาคีซึ่งมิได้มีสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนด้วยกับรัฐภาคีนั้น มีสิทธิที่จะถือเอาอนุสัญญานี้เป็นพื้นฐานทางกฎหมายสำหรับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนที่เกี่ยวกับความผิดเช่นว่าได้ การส่งผู้ร้ายข้ามแดน ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขอื่นๆ ที่บัญญัติไว้ตามกฎหมายของรัฐที่ได้รับการร้องขอ

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize such offences as extraditable offences between themselves subject to the conditions provided by the law of the requested State.

3. รัฐภาคีทั้งปวงซึ่งมิได้กำหนดให้การส่งผู้ร้ายข้ามแดนขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของความคงอยู่ของสนธิสัญญา ต้องยอมรับว่าความผิดเช่นว่าเป็นความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างกันได้ ภายใต้เงื่อนไขต่างๆ ที่บัญญัติไว้ตามกฎหมายของรัฐที่ได้รับการร้องขอ

4. Such offences shall be treated, for the purpose of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territories of the States required to establish their jurisdiction in accordance with article 5, paragraph 1.

4. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างรัฐภาคีทั้งปวง ให้ถือเสมือนว่าความผิดเช่นว่ามิได้เพียงแต่กระทำ ณ ที่ซึ่งความผิดนั้นเกิดขึ้นเท่านั้น แต่ได้กระทำในอาณาเขตของรัฐซึ่งมีพันธกรณีที่จะต้องทำให้ตนมีเขตอำนาจเหนือการกระทำความผิดนั้นตามข้อ 5 วรรค 1 ด้วย

Article 9

ข้อ 9

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal proceedings brought in respect of any of the offences referred to in article 4, including the supply of all evidence at their disposal necessary for the proceedings.

1. รัฐภาคีทั้งปวงต้องเสนอมาตรการให้ความช่วยเหลือกันและกันให้มากที่สุดในเรื่องที่เกี่ยวเนื่องกับการดำเนินคดีอาญาที่เกี่ยวกับความผิดใดที่อ้างถึงในข้อ 4 รวบทั้งการจัดส่งพยานหลักฐานทั้งปวงที่ตนมีอยู่เท่าที่จำเป็นสำหรับการดำเนินคดีนั้นให้ด้วย

2. States Parties shall carry out their obligations under paragraph I of this article in conformity with any treaties on mutual judicial assistance that may exist between them.

2. ให้รัฐภาคีทั้งปวงต้องปฏิบัติตามพันธกรณีของตนตามวรรค 1 ของขอนี้โดยสอดคล้องกับสนธิสัญญาว่าด้วยการช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางการศาลที่อาจมีอยู่ระหว่างกัน

Article 10

ข้อ 10

1. Each State Party shall ensure that education and information regarding the prohibition against torture are fully included in the training of law enforcement personnel, civil or military, medical personnel, public officials and other persons who may be involved in the custody,

interrogation or treatment of any individual subjected to any form of arrest, detention or imprisonment.

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องประกันว่าการศึกษาและข้อสนเทศเกี่ยวกับการห้ามการทรมานเขาไปบรรจุ อย่างสมบูรณในหลักสูตรการฝึกอบรมบุคลากรที่มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย ทั้งที่เป็นพลเรือนหรือทหาร

2. Each State Party shall include this prohibition in the rules or instructions issued in regard to the duties and functions of any such person.

2. ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐนำขอห้ามนี้เข้าไปบรรจุอยู่ในกฎเกณฑ์หรือคำสั่งที่ออกมาเกี่ยวกับหน้าที่และภารกิจของบุคคลเช่นว่า

Article 11

ข้อ 11

Each State Party shall keep under systematic review interrogation rules, instructions, methods and practices as well as arrangements for the custody and treatment of persons subjected to any form of arrest, detention or imprisonment in any territory under its jurisdiction, with a view to preventing any cases of torture.

ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐพิจารณาทบทวนอย่างเป็นระบบสำหรับกฎเกณฑ์คำสั่ง วิธีการและแนวทางปฏิบัติในการไต่สวน ตลอดจนการจัดระเบียบทั้งปวงสำหรับการควบคุมและการปฏิบัติต่อบุคคลที่ตกอยู่ใต้ภาวะของการจับ การกักขังและการจำคุกไม่ว่าในรูปแบบใด ในอาณาเขตที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจของตน เพื่อที่จะป้องกันมิให้เกิดมีกรณีการทรมานใดขึ้น

Article 12

ข้อ 12

Each State Party shall ensure that its competent authorities proceed to a prompt and impartial investigation, wherever there is reasonable ground to believe that an act of torture has been committed in any territory under its jurisdiction.

ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐประกันว่า เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจของตนดำเนินการสืบสวนโดยพลันและปราศจากความลำเอียง เมื่อใดก็ตามที่มีมูลเหตุอันสมเหตุสมผลที่จะเชื่อได้ว่าได้มีการกระทำการ ทรมานเกิดขึ้นในอาณาเขตใดที่อยู่ภายใต้เขตใดที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจของตน

Article 13

ข้อ 13

Each State Party shall ensure that any individual who alleges he has been subjected to torture in any territory under its jurisdiction has the right to complain to, and to have his case promptly and impartially examined by, its competent authorities. Steps shall be taken to ensure that the complainant and witnesses are protected against all ill-treatment or intimidation as a consequence of his complaint or any evidence given.

13. ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐประกันว่าปัจเจกบุคคลที่อ้างว่าตนถูกทรมานในอาณาเขตใดก็ตามที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจของรัฐนั้น มีสิทธิที่จะร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจของรัฐนั้น และที่จะทำให้กรณีของตนได้รับการพิจารณาตรวจสอบโดยพลันและโดยปราศจากความลำเอียงโดยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจของรัฐนั้น ให้ดำเนินขั้นตอนทั้งปวงเพื่อประกันว่าผู้ร้องทุกข์และพยานได้รับความคุ้มครองให้พ้นจากการประทุษร้ายหรือการข่มขู่ให้หวาดกลัวทั้งปวงอันเป็นผลของการร้องทุกข์หรือการให้พยานหลักฐานของบุคคลนั้น

Article 14

ข้อ 14

1. Each State Party shall ensure in its legal system that the victim of an act of torture obtains redress and has an enforceable right to fair and adequate compensation, including the means for as full rehabilitation as possible. In the event of the death of the victim as a result of an act of torture, his dependents shall be entitled to compensation.

1. ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐประกันในระบบกฎหมายของตนว่าผู้ถูกทำร้ายจากการกระทำการทรมานได้รับการชดใช้ทดแทนและมีสิทธิซึ่งสามารถบังคับคดีได้ ที่จะได้รับสินไหมทดแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอรวมทั้งวิถีทางที่จะได้รับการบำบัดฟื้นฟูอย่างเต็มรูปแบบที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ในกรณีที่ผู้ถูกทำร้ายเสียชีวิต อันเป็นผลจากการกระทำการทรมาน ให้ผู้อยู่ในอุปการะของบุคคลนั้นมีสิทธิ ที่จะได้รับสินไหมทดแทน

2. Nothing in this article shall affect any right of the victim or other persons to compensation which may exist under national law

2. ไม่มีความใดในข้อนี้ที่มีผลกระทบต่อสิทธิใดของผู้เสียหายหรือบุคคลอื่นในอันที่จะได้รับสินไหมทดแทนซึ่งอาจมีอยู่ตามกฎหมายภายใน

Article 15

ข้อ 15

Each State Party shall ensure that any statement which is established to have been made as a result of torture shall not be invoked as evidence in any proceedings, except against a person accused of torture as evidence that the statement was made.

ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐประกันว่าจะยกคำให้การใดที่พิสูจน์ได้ว่า ได้ให้โดยเป็นผลจากการทรมานขึ้นอ้างเป็นหลักฐานในการดำเนินคดี ใดมิได้เว้นแต่ จะใช้เป็นหลักฐานผูกมัดบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่า ได้กระทำการทรมาน ในฐานะเป็นหลักฐานว่าคำให้การได้มาโดยวิธีนั้น

Article 16

ข้อ 16

1. Each State Party shall undertake to prevent in any territory under its jurisdiction other acts of cruel, inhuman or degrading treatment or punishment which do not amount to torture as defined in article I, when such acts are committed by or at the instigation of or with the consent or acquiescence of a public official or other person acting in an official capacity. In particular, the obligations contained in articles 10, 11, 12 and 13 shall apply with the substitution for references to torture of references to other forms of cruel, inhuman or degrading treatment or punishment.

1. ให้ภาคีแต่ละรัฐรับที่จะป้องกันมิให้มีการกระทำอันที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือการปฏิบัติหรือการลงโทษที่ย่ำยีศักดิ์ศรี ที่ไม่ถึงกับเป็นการทรมานตามที่นิยามไว้ในข้อ ๑ เกิดขึ้นในอาณาเขตภายใต้เขตอำนาจรัฐของตน เมื่อการกระทาเช่นว่าได้กระทำโดย หรือด้วยการยุยง หรือความยินยอม หรือความรู้เห็นเป็นใจของเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือบุคคลอื่นซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งทางการโดยเฉพาะอย่างยิ่งพันธกรณี ทั้งปวงในข้อ ๑๐ ข้อ ๑๑ ข้อ ๑๒ และข้อ ๑๓ ให้นำมาใช้บังคับโดยการใช้แทนที่การกล่าวถึงการทรมาน หรือการกล่าวถึงการปฏิบัติหรือการลงโทษอันที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี

2. The provisions of this Convention are without prejudice to the provisions of any other international instrument or national law which prohibits cruel, inhuman or degrading treatment or punishment or which relates to extradition or expulsion.

2.บทบัญญัติต่างๆของอนุสัญญานี้ไม่มีผลกระทบต่อบทบัญญัติทั้งปวงของตราสารระหว่างประเทศหรือกฎหมายภายใน ที่ห้ามมิให้การปฏิบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรีหรือที่เกี่ยวกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือการขับไล่ออกนอกประเทศ

PART II

ภาค 2

Article 17

ข้อ 17

1. There shall be established a Committee against Torture (hereinafter referred to as the Committee) which shall carry out the functions hereinafter provided. The Committee shall consist of ten experts of high moral standing and recognized competence in the field of human rights, who shall serve in their personal capacity. The experts shall be elected by the States Parties, consideration being given to equitable geographical distribution and to the usefulness of the participation of some persons having legal experience.

1. ให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการต่อต้านการทรมาน (ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า คณะกรรมการฯ) ซึ่งต้องปฏิบัติภารกิจตามที่บัญญัติไว้ต่อจากนี้ให้คณะกรรมการฯ ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 10คน ที่มีคุณลักษณะทางศีลธรรมสูงและมีความสามารถอันเป็นที่ยอมรับทางด้านสิทธิมนุษยชน ซึ่งต้องปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเฉพาะตัว ผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้ต้องได้รับการเลือกตั้งโดยรัฐภาคีทั้งปวง ทั้งนี้โดยคำนึงถึงการกระจายตามหลักภูมิศาสตร์อย่างเป็นธรรมและความเป็นประโยชน์ ของการเข้าร่วมของบุคคลบางคนที่มีประสบการณ์ทางกฎหมาย

2. The members of the Committee shall be elected by secret ballot from a list of persons nominated by States Parties. Each State Party may nominate one person from among its own nationals. States Parties shall bear in mind the usefulness of nominating persons who are also members of the Human Rights Committee established under the International Covenant on Civil and Political Rights and who are willing to serve on the Committee against Torture.

2. ให้สมาชิกของคณะกรรมการฯ ได้รับการเลือกตั้งโดยการลงคะแนนลับจากรายชื่อของบุคคลที่เสนอชื่อขึ้นมาโดยรัฐภาคี รัฐภาคีแต่ละรัฐสามารถเสนอชื่อบุคคลหนึ่งคนที่เลือกจากคนชาติของตนรัฐภาคีทั้งปวงต้องคำนงถึงความเป็นประโยชน์ของการเสนอชื่อบุคคลที่เป็นสมาชิกทั้งปวงของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิ ทางการเมืองและที่เต็มใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ในคณะกรรมการต่อต้านการทรมานด้วย

3. Elections of the members of the Committee shall be held at biennial meetings of States Parties convened by the Secretary-General of the United Nations. At those meetings, for which two thirds of the States Parties shall constitute a quorum, the persons elected to the Committee shall be

those who obtain the largest number of votes and an absolute majority of the votes of the representatives of States Parties present and voting.

3. การเลือกตั้งสมาชิกของคณะกรรมการฯ ต้องกระทำทุกสองปีในการประชุมรัฐภาคีซึ่งเลขาธิการสหประชาชาติจัดประชุม ในการประชุมเหล่านั้นซึ่งจะต้องมีรัฐภาคีจำนวนสองในสามจึงจะครบองค์ประชุม บุคคลทั้งปวงที่จะได้รับเลือกตั้งเขามาอยู่ในคณะกรรมการฯ ต้องเป็นผู้ที่ได้รับคะแนนเสียงสูงสุด และเป็นเสียงข้างมากที่เกินกว่ากึ่งหนึ่งของผู้แทนของรัฐทั้งปวงที่เขาประชุมและออกเสียง

4. The initial election shall be held no later than six months after the date of the entry into force of this Convention. At. least four months before the date of each election, the Secretary-General of the United Nations shall address a letter to the States Parties inviting them to submit their nominations within three months. The Secretary-General shall prepare a list in alphabetical order of all persons thus nominated, indicating the States Parties which have nominated them, and shall submit it to the States Parties.

4. ให้จัดการเลือกตั้งครั้งแรกภายในระยะเวลาไม่เกินหกเดือนหลังจากวันที่อนุสัญญานี้เริ่มมีผลบังคับใช้ภายในเวลาอย่างน้อยสี่เดือนก่อนวันเลือกตั้งแต่ละครั้งให้เลขาธิการสหประชาชาติมีหนังสือถึงรัฐภาคีทั้งปวงเชิญชวนให้แจ้งการเสนอชื่อของตนภายในสามเดือน เลขาธิการสหประชาชาติต้องจัดทำบัญชีรายชื่อตามลำดับตัวอักษรของบุคคลทั้งหมดที่ได้รับการเสนอชื่อเช่นว่า โดยระบุชื่อรัฐภาคีที่เสนอชื่อบุคคลเหล่านั้นด้วยแล้วนำเสนอต่อรัฐภาคีทั้งปวง

5. The members of the Committee shall be elected for a term of four years. They shall be eligible for re-election if renominated. However, the term of five of the members elected at the first election shall expire at the end of two years; immediately after the first election the names of these five members shall be chosen by lot by the chairman of the meeting referred to in paragraph 3 of this article.

5. สมาชิกทั้งปวงของคณะกรรมการฯ ต้องได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งวาระละสี่ปี สมาชิกของคณะกรรมการฯ เหล่านี้มีสิทธิที่จะได้รับเลือกตั้งซ้ำอีกได้ หากได้รับการเสนอชื่อขึ้นใหม่อย่างไรก็ ดีวาระการดำรงตำแหน่งของสมาชิกจำนวนห้าคนที่ได้รับเลือกตั้งในการเลือกตั้งครั้งแรกต้องสิ้นสุดลงเมื่อสิ้นกำหนดเวลาสองปีโดยทันทีหลังจากการเลือกตั้งครั้งที่หนึ่งชื่อของสมาชิกจำนวนห้าคนเหล่านี้ต้องถูกเลือกขึ้นมาโดยการจับฉลากของประธานที่ประชุมตามที่อ้างถึงในวรรค 3 ของข้อนี้

6. If a member of the Committee dies or resigns or for any other cause can no longer perform his Committee duties, the State Party which nominated him shall appoint another expert from among its nationals to serve for the remainder of his term, subject to the approval of the majority of the States Parties. The approval shall be considered given unless half or more of the States Parties respond negatively within six weeks after having been informed by the Secretary-General of the United Nations of the proposed appointment.

6. หากสมาชิกคนใดคนหนึ่งของคณะกรรมการฯ เสียชีวิต หรือลาออก หรือไม่ว่าด้วยสาเหตุอันใดก็ตาม ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนในคณะกรรมการฯ ได้อีกต่อไป รัฐภาคีที่เสนอชื่อสมาชิกผู้นั้นต้องแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญอีกคนหนึ่งจากคนชาติของรัฐนั้นเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ สำหรับวาระการดำรงตำแหน่งที่เหลือของสมาชิกผู้นั้นทั้งนี้ภายใต้เงื่อนไขของการได้รับความเห็นชอบจากรัฐภาคีส่วนใหญ่ ความเห็นชอบนั้นให้ถือว่าได้รับแล้ว เว้นแต่รัฐภาคีจำนวนหนึ่งหรือมากกว่าตอบปฏิเสธภายในหกสัปดาห์หลังจากที่ได้รับการแจ้ง โดยเลขาธิการสหประชาชาติให้ทราบถึงการแต่งตั้งที่ถูกเสนอ

7. States Parties shall be responsible for the expenses of the members of the Committee while they are in performance of Committee duties.

7.ให้รัฐภาคีทั้งปวงรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของบรรดาสมาชิกของคณะกรรมการฯ ระหว่างที่สมาชิกเหล่านั้นปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการฯ

Article 18

ข้อ 18

1. The Committee shall elect its officers for a term of two years. They may be re-elected.

1.ให้คณะกรรมการฯ เลือกตั้งเจ้าหน้าที่ของตนวาระละสองปี เจ้าหน้าที่เหล่านั้นสามารถได้รับการเลือกตั้งซ้ำอีกได้

2. The Committee shall establish its own rules of procedure, but these rules shall provide, inter alia, that:

(a) Six members shall constitute a quorum;

(b) Decisions of the Committee shall be made by a majority vote of the members present.

2. ให้คณะกรรมการฯออกระเบียบการดำเนินการของตนเองซึ่งนอกเหนือจากประเด็นอื่นแล้ว ให้บัญญัติว่า

(ก) ต้องมีสมาชิกหกคนจึงจะครบองค์คณะ

(ข) คำวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ ให้กระทำโดยเสียงข้างมากของสมาชิกที่เข้าประชุม

3. The Secretary-General of the United Nations shall provide the necessary staff and facilities for the effective performance of the functions of the Committee under this Convention.

3. ให้เลขาธิการสหประชาชาติจัดหาพนักงานและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติภารกิจที่มีประสิทธิผลของคณะกรรมการฯ ตามอนุสัญญานี้

4. The Secretary-General of the United Nations shall convene the initial meeting of the Committee. After its initial meeting, the Committee shall meet at such times as shall be provided in its rules of procedure.

4. ให้เลขาธิการสหประชาชาติ จัดประชุมครั้งแรกของคณะกรรมการฯ หลังจากการประชุมครั้งแรกแล้วให้คณะกรรมการฯ ประชุมกันตามกำหนดเวลาต่างๆ ที่บัญญัติไว้ในระเบียบการดำเนินการของตน

5. The States Parties shall be responsible for expenses incurred in connection with the holding of meetings of the States Parties and of the Committee, including reimbursement to the United Nations for any expenses, such as the cost of staff and facilities, incurred by the United Nations pursuant to paragraph 3 of this article.

5. ให้รัฐภาคีทั้งปวงรับผิดชอบสำหรับค่าใช้จ่ายทั้งปวงที่เกิดขึ้นเนื่องจากการจัดประชุมต่างๆของรัฐภาคีและของคณะกรรมการรวมทั้งการชำระเงินคืนให้แก่สหประชาชาติสำหรับค่าใช้จ่ายใดๆเช่นค่าพนักงานและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่สหประชาชาติได้จ่ายไปตามวรรค 3 ของข้อนี้

Article 19

ข้อ 19

1. The States Parties shall submit to the Committee, through the Secretary-General of the United Nations, reports on the measures they have taken to give effect to their undertakings under this Convention, within one year after the entry into force of the Convention for the State Party concerned. Thereafter the States Parties shall submit supplementary reports every four years on any new measures taken and such other reports as the Committee may request.

1. ให้รัฐภาคีทั้งปวงเสนอรายงานต่อคณะกรรมการฯ โดยผ่านเลขาธิการสหประชาชาติเกี่ยวกับมาตรการทั้งปวงที่ตนได้ดำเนินการไปเพื่อทำให้ข้อผูกพันต่างๆของตนตามอนุสัญญานี้เป็นผลขึ้นมา ภายในเวลาหนึ่งปี หลังจากการมีผลบังคับใช้ของอนุสัญญานี้สำหรับรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง หลังจากนั้น ให้รัฐภาคีทั้งปวงเสนอรายงานเพิ่มเติมทุกๆ สี่ปีเกี่ยวกับมาตรการใหม่ใดที่ได้ดำเนินการไปและรายงานอื่นๆ ตามที่คณะกรรมการฯอาจร้องขอ

2. The Secretary-General of the United Nations shall transmit the reports to all States Parties.

2. ให้เลขาธิการของสหประชาชาติส่งรายงานเหล่านั้นให้รัฐภาคีทุกรัฐ

3. Each report shall be considered by the Committee which may make such general comments on the report as it may consider appropriate and shall forward these to the State Party concerned. That State Party may respond with any observations it chooses to the Committee.

3. รายงานแต่ละฉบับต้องได้รับการพิจารณาโดยคณะกรรมการฯ ซึ่งสามารถที่จะเสนอความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับรายงานนั้นได้ตามที่อาจเห็นสมควรและให้ส่งความเห็นเหล่านั้นไปยังรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง รัฐภาคีนั้นสามารถตอบกลับไปยังคณะกรรมการฯ พร้อมด้วยข้อสังเกตใดตามแต่จะเลือก

4. The Committee may, at its discretion, decide to include any comments made by it in accordance with paragraph 3 of this article, together with the observations thereon received from the State Party concerned, in its annual report made in accordance with article 24. If so requested by the State Party concerned, the Committee may also include a copy of the report submitted under paragraph I of this article.

4. คณะกรรมการฯ สามารถใช้ดุลพินิจที่จะวินิจฉัยรวมความคิดเห็นใดที่ตนได้ให้ไว้ตามวรรค 3 ของข้อนี้พร้อมด้วยขอสังเกตเกี่ยวกับความคิดเห็นนั้นที่ได้รับจากรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องไว้ในรายงานประจำปี ที่จัดขึ้นมาตามข้อ 24 หากได้รับการร้องขอโดยรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องคณะกรรมการฯ สามารถรวมสำเนาของรายงานที่เสนอตามวรรค 1 ของข้อนี้เข้าไว้ด้วยก็ได้

Article 20

ข้อ 20

1. If the Committee receives reliable information which appears to it to contain well-founded indications that torture is being systematically practiced in the territory of a State Party,

the Committee shall invite that State Party to co-operate in the examination of the information and to this end to submit observations with regard to the information concerned.

1. หากคณะกรรมการฯ ได้รับข้อสนเทศที่เชื่อถือได้ที่ตนเห็นว่ามีสิ่งบ่งชี้อันควรเชื่อได้ว่ากำลังมี การทรมานอย่างเป็นระบบในอาณาเขตของรัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่ง ให้คณะกรรมการฯ เชิญชวนให้รัฐภาคีนั้นให้ ความร่วมมือในการตรวจสอบข้อสนเทศนั้น และ เพื่อการนี้ให้ขอให้รัฐนั้นเสนอข้อสังเกตเกี่ยวกับข้อสนเทศที่เกี่ยวข้องด้วย

2. Taking into account any observations which may have been submitted by the State Party concerned, as well as any other relevant information available to it, the Committee may, if it decides that this is warranted, designate one or more of its members to make a confidential inquiry and to report to the Committee urgently.

2. โดยคำนึงถึงข้อสังเกตใดที่อาจเสนอโดยรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องตลอดจนข้อสนเทศอื่นที่เกี่ยวข้องที่รัฐภาคีนั้นมีอยู่ หากวินิจฉัยว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งจำเป็นต้องทำคณะกรรมการฯ สามารถมอบหมายให้สมาชิกของตนคนหนึ่งหรือมากกว่าไต่สวนในทางลับ แล้วรายงานผลให้คณะกรรมการฯ ทราบโดยด่วน

3. If an inquiry is made in accordance with paragraph 2 of this article, the Committee shall seek the co-operation of the State Party concerned. In agreement with that State Party, such an inquiry may include a visit to its territory.

3. หากมีการไต่สวนตามวรรค 2 ของข้อนี้ให้คณะกรรมการฯ ขอความร่วมมือจากรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง โดยความตกลงกับรัฐภาคีนั้นการไต่สวนเช่นว่า อาจรวมถึงการเข้าไปในอาณาเขตของรัฐนั้นด้วย

4. After examining the findings of its member or members submitted in accordance with paragraph 2 of this article, the Commission shall transmit these findings to the State Party concerned together with any comments or suggestions which seem appropriate in view of the situation.

4. หลังจากที่ได้ตรวจสอบผลการไต่สวนของสมาชิกหรือสมาชิกอื่น ๆ ที่เสนอตามวรรค 2 ของข้อนี้แล้วให้คณะกรรมการฯ ส่งผลของการไต่สวนเหล่านี้ไปยังรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องพร้อมด้วยความคิดเห็นหรือข้อแนะนำที่เห็นเหมาะสม เมื่อคำนึงถึงสถานการณ์นั้น

5. All the proceedings of the Committee referred to in paragraphs I to 4 of this article shall be confidential, and at all stages of the proceedings the co-operation of the State Party shall be sought. After such proceedings have been completed with regard to an inquiry made in accordance with

paragraph 2, the Committee may, after consultations with the State Party concerned, decide to include a summary account of the results of the proceedings in its annual report made in accordance with article 24.

5. การดำเนินกระบวนการพิจารณาทั้งปวงของคณะกรรมการฯ ตามที่อ้างถึงในวรรค 1 ถึงวรรค 4 ของข้อนี้ให้กระทำในทางลับ และในทุกขั้นตอนของการดำเนินกระบวนการพิจารณานั้นให้ขอความร่วมมือจากรัฐภาคีหลังจากที่การดำเนินพิจารณาเช่นว่าสิ้นสุดลงในส่วนที่เกี่ยวกับการไต่สวนที่กระทำตามวรรค 2 แล้ว คณะกรรมการฯ สามารถวินิจฉัยหลังจากการหารือกับรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง ให้รวมเนื้อหาโดยสรุปของผลการดำเนินกระบวนการพิจารณานั้นไว้ ในรายงานประจาปีที่ทำตามข้อ 24 ได้

Article 21

ข้อ 21

1. A State Party to this Convention may at any time declare under this article that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications to the effect that a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under this Convention. Such communications may be received and considered according to the procedures laid down in this article only if submitted by a State Party which has made a declaration recognizing in regard to itself the competence of the Committee. No communication shall be dealt with by the Committee under this article if it concerns a State Party which has not made such a declaration. Communications received under this article shall be dealt with in accordance with the following procedure;

(a) If a State Party considers that another State Party is not giving effect to the provisions of this Convention, it may, by written communication, bring the matter to the attention of that State Party. Within three months after the receipt of the communication the receiving State shall afford the State which sent the communication an explanation or any other statement in writing clarifying the matter, which should include, to the extent possible and pertinent, reference to domestic procedures and remedies taken, pending or available in the matter;

(b) If the matter is not adjusted to the satisfaction of both States Parties concerned within six months after the receipt by the receiving State of the initial communication, either State

shall have the right to refer the matter to the Committee, by notice given to the Committee and to the other State;

(c) The Committee shall deal with a matter referred to it under this article only after it has ascertained that all domestic remedies have been invoked and exhausted in the matter, in conformity with the generally recognized principles of international law. This shall not be the rule where the application of the remedies is unreasonably prolonged or is unlikely to bring effective relief to the person who is the victim of the violation of this Convention;

(d) The Committee shall hold closed meetings when examining communications under this article; (e) Subject to the provisions of subparagraph

(e), the Committee shall make available its good offices to the States Parties concerned with a view to a friendly solution of the matter on the basis of respect for the obligations provided for in this Convention. For this purpose, the Committee may, when appropriate, set up an ad hoc conciliation commission;

(f) In any matter referred to it under this article, the Committee may call upon the States Parties concerned, referred to in subparagraph (b), to supply any relevant information;

(g) The States Parties concerned, referred to in subparagraph (b), shall have the right to be represented when the matter is being considered by the Committee and to make submissions orally and/or in writing;

(h) The Committee shall, within twelve months after the date of receipt of notice under subparagraph (b), submit a report:

(i) If a solution within the terms of subparagraph (e) is reached, the Committee shall confine its report to a brief statement of the facts and of the solution reached;

(ii) If a solution within the terms of subparagraph (e) is not reached, the Committee shall confine its report to a brief statement of the facts; the written submissions and record of the oral submissions made by the States Parties concerned shall be attached to the report.

In every matter, the report shall be communicated to the States Parties concerned.

1. รัฐภาคีของอนุสัญญานี้รัฐใดรัฐหนึ่งสามารถที่จะประกาศตามข้อนี้เมื่อไรก็ได้ว่าตนยอมรับอำนาจของคณะกรรมการฯ ที่จะรับและพิจารณาคำร้องเรียนว่ารัฐภาคีใดรัฐหนึ่งอ้างว่ารัฐภาคีอีกรัฐหนึ่งไม่ปฏิบัติตามพันธกรณีต่างๆ ของรัฐนั้นตามอนุสัญญานี้คำร้องเรียนเช่นว่าสามารถรับไว้และได้รับการพิจารณาตามกระบวนการที่กำหนดไว้ในข้อนี้ได้เมื่อถูกเสนอขึ้นมาโดยรัฐภาคี

ที่ได้ประกาศรับอำนาจของคณะกรรมการฯในส่วนที่เกี่ยวกับตนเองด้วยเท่านั้นคณะกรรมการฯจะดำเนินการกับคำร้องเรียนตามข้อนี้มิได้หากคำร้องเรียนนั้นเกี่ยวกับรัฐภาคีที่มิได้ประกาศเช่นว่าให้ดำเนินการกับคำร้องเรียนที่ได้รับไว้ตามกระบวนการต่อไปนี้

(ก) หากรัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่งเห็นว่ารัฐภาคีอีกรัฐหนึ่งไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้รัฐภาคีนั้นสามารถจะยกเรื่องนี้ขึ้นมาสู่ความรับทราบของอีกรัฐภาคีนั้นได้โดยการแจ้งเป็นลายลักษณ์ อักษรภายในสามเดือนหลังจากที่ได้รับคำร้องเรียนนั้น รัฐที่ได้รับคำร้องเรียนต้องส่งคำอธิบายหรือคำแถลงอื่นเพื่อชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษรไปให้รัฐที่ร้องเรียนนั้นทราบซึ่งควรจะรวมถึงเรื่องเกี่ยวกับกระบวนการภายในและการเยียวยาที่ได้กระทำไปแล้ว หรือที่กำลังดำเนินการอยู่หรือที่มีช่องทางที่จะกระทำได้ ในเรื่องนี้ให้ครอบคลุมและเกี่ยวข้องมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

(ข) หากเรื่องนี้ไม่ได้รับการปรับให้เป็นที่พอใจของรัฐภาคีทั้งสองฝ่ายที่เกี่ยวข้องภายในหกเดือนหลังจากรัฐผู้รับได้รับคำร้องเรียนฉบับแรกรัฐใดรัฐหนึ่งจะมีสิทธิที่จะส่งเรื่องนั้นไปให้คณะกรรมการฯ โดยการแจ้งถึงคณะกรรมการฯ และรัฐอีกฝ่ายหนึ่ง

(ค) คณะกรรมการฯ จะดำเนินเรื่องที่ส่งมาให้ตนตามข้อนี้ได้หลังจากที่ทราบเป็นที่แน่ชัดแล้วว่าการเยียวยาภายในได้ถูกนำมาใช้และดำเนินการไปจนสิ้นสุดกระบวนการในเรื่องนี้ตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้ว สิ่งนี้ไม่ถือเป็นกฎเกณฑ์ หากการใช้การเยียวยานั้นยืดเยื้อออกไปโดยไม่มีเหตุผล หรือไม่น่าจะทำให้เกิดการบรรเทาทุกข์อย่างมีประสิทธิผลต่อผู้ที่เป็นผู้เสียหายจากการละเมิดอนุสัญญานี้

(ง) ให้คณะกรรมการฯ จัดประชุมลับเมื่อพิจารณาคำร้องเรียนทั้งปวงตามข้อนี้

(จ) ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของอนุวรรค (ค) ให้คณะกรรมการฯ พร้อมที่จะทำหน้าที่เป็นสื่อกลางให้มีการเจรจากันสำหรับรัฐภาคีทั้งปวงที่เกี่ยวข้องเพื่อให้มีการแก้ปัญหาฉันมิตรในเรื่องนั้นได้บนพื้นฐานของการเคารพพันธกรณีทั้งปวงที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้เพื่อความมุ่งประสงค์ นี้เมื่อเป็นการสมควร คณะกรรมการฯ สามารถตั้งคณะกรรมาธิการประนีประนอมเฉพาะกิจขึ้นมาได้

(ฉ) ในเรื่องใดที่ส่งมายังคณะกรรมการฯ ตามข้อนี้คณะกรรมการฯ สามารถขอให้รัฐภาคีทั้งปวงที่เกี่ยวข้องตามที่อ้างถึงในอนุวรรค (ข) จัดส่งข้อสนเทศที่เกี่ยวข้องให้ได้

(ช) รัฐภาคีทั้งปวงที่เกี่ยวข้องที่อ้างถึงในอนุวรรค (ข) มีสิทธิที่จะให้มีผู้แทนของตนร่วมอยู่ด้วยเมื่อเรื่องนั้นกำลังได้รับการพิจารณาโดยกรรมการฯ และที่จะแถลงด้วยวาจาและ/หรือเป็นลายลักษณ์อักษร

(ซ) ภายในสิบสองเดือนหลังจากวันที่ได้รับการแจ้งตามอนุวรรค (ข) ให้คณะกรรมการฯ เสนอรายงาน

(1) หากบรรลุการแก้ปัญหาตามความในอนุวรรค (จ) ได้ให้คณะกรรมการฯ จำกัดรายงานของตนเพียงคำแถลงสรุปข้อเท็จจริงและวิธีการแก้ปัญหาที่บรรลุเท่านั้น

(2) หากไม่สามารถบรรลุการแก้ปัญหาตามความในอนุวรรค (จ) ได้ให้คณะกรรมการฯจำกัดรายงานของตนเพียงคำแถลงสรุปข้อเท็จจริง โดยต้องแนบคำแถลงที่เป็นลายลักษณ์ อักษรและบันทึกคำแถลงด้วยวาจาของรัฐภาคีทั้งปวงที่เกี่ยวข้องไว้ในรายงานด้วย

ในทุกๆเรื่อง ให้ส่งรายงานไปให้รัฐภาคีทั้งปวงที่เกี่ยวข้อง

2. The provisions of this article shall come into force when five States Parties to this Convention have made declarations under paragraph 1 of this article. Such declarations shall be deposited by the States Parties with the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit copies thereof to the other States Parties. A declaration may be withdrawn at any time by notification to the Secretary-General. Such a withdrawal shall not prejudice the consideration of any matter which is the subject of a communication already transmitted under this article; no further communication by any State Party shall be received under this article after the notification of withdrawal of the declaration has been received by the Secretary-General, unless the State Party concerned has made a new declaration.

2. บทบัญญัติของข้อนี้จะมีผลบังคับใช้เมื่อรัฐภาคีของอนุสัญญานี้จานวนห้ารัฐได้ทำการประกาศตามวรรค 1 ของข้อนี้ แล้ว ให้รัฐภาคีมอบคำประกาศเช่นว่าให้เลขาธิการสหประชาชาติเก็บรักษาไว้โดยเลขาธิการสหประชาชาติต้องส่งสำเนาคำประกาศเหล่านั้นไปให้รัฐภาคีอื่นๆ คำประกาศนี้สามารถถูกเพิกถอน เมื่อไรก็ได้โดยการแจ้งให้เลขาธิการฯ ทราบการเพิกถอนเช่นว่าจะไม่มีผลกระทบต่อการพิจารณาในเรื่องใดซึ่งเป็นเรื่องที่มีคำร้องเรียนซึ่งได้ส่งไปแล้วตามข้อนี้คำร้องเรียนเพิ่มเติมใดที่ทำโดยรัฐภาคีใดรัฐหนึ่งจะรับไว้มิได้หลังจากที่เลขาธิการฯ ได้รับการแจ้งการเพิกถอนคำประกาศนั้นแล้ว เว้นแต่ รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องจะได้ทำการประกาศใหม่อีก

Article 22

ข้อ 22

1. A State Party to this Convention may at any time declare under this article that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction who claim to be victims of a violation by a State Party of the provisions of the Convention. No communication shall be received by the Committee if it concerns a State Party which has not made such a declaration.

1. รัฐภาคีแห่งอนุสัญญานี้รัฐใดรัฐหนึ่งสามารถที่จะประกาศตามข้อนี้เมื่อไรก็ได้ว่าตนยอมรับอำนาจของคณะกรรมการฯ ในอันที่จะรับไว้และพิจารณาคำร้องเรียนทั้งปวงที่มาจากหรือกระทำในนามของปัจเจกบุคคลที่อยู่ภายใต้อำนาจของตน ซึ่งอ้างว่าได้ ตกเป็นผู้เสียหายจากการละเมิด บทบัญญัติต่างๆของ อนุสัญญานี้โดยรัฐใดรัฐหนึ่ง คณะกรรมการฯ จะรับคำร้องเรียนที่เกี่ยวกับรัฐภาคีที่เกี่ยวกับรัฐภาคีที่มิได้ทำการประกาศเช่นว่ามิ ได้

2. The Committee shall consider inadmissible any communication under this article which is anonymous or which it considers to be an abuse of the right of submission of such communications or to be incompatible with the provisions of this Convention.

2. ให้คณะกรรมการฯถือว่าคำร้องเรียนใดที่ไม่ ปรากฏนามผู้ส่ง หรือที่ตนเห็นว่าเป็นการใช้สิทธิที่จะยื่นคำร้องเรียนเช่นว่าโดยมิชอบ หรือขัดต่อบทบัญญัติของอนุสัญญานี้เป็นสิ่งที่จะรับไว้พิจารณามิได้

3. Subject to the provisions of paragraph 2, the Committee shall bring any communications submitted to it under this article to the attention of the State Party to this Convention which has made a declaration under paragraph I and is alleged to be violating any provisions of the Convention. Within six months, the receiving State shall submit to the Committee written explanations or statements clarifying the matter and the remedy, if any, that may have been taken by that State.

3. ภายใต้บังคับของบทบัญญัติทั้งปวงของวรรค 2 ให้คณะกรรมการฯ นำคำร้องเรียนที่มีถึงตนเข้ามาสู่ความรับทราบของรัฐภาคีแห่งอนุสัญญานี้ที่ได้ทำการประกาศตามวรรค 1 และซึ่งต้องหาว่าได้ ละเมิดบทบัญญัติใดของอนุสัญญานี้รัฐผู้รับต้องยื่นคำอธิบายทั้งปวงเป็นลายลักษณ์อักษรหรือคำแถลงต่างๆที่จะให้ความกระจ่างเกี่ยวกับเรื่องนี้และการเยียวยาที่รัฐนั้นได้กระทำไปแล้วหากมีต่อคณะกรรมการฯ ภายในหกเดือน

4. The Committee shall consider communications received under this article in the light of all information made available to it by or on behalf of the individual and by the State Party concerned.

4.ให้คณะกรรมการฯ พิจารณาคำร้องเรียนทั้งปวงที่ได้รับตามข้อนี้โดยอาศัยข้อสนเทศทั้งปวงที่ส่งมาให้ตนโดยหรือในนามของปัจเจกบุคคลและโดยรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง

5. The Committee shall not consider any communications from an individual under this article unless it has ascertained that:

(a) The same matter has not been, and is not being, examined under another procedure of international investigation or settlement;

(b) The individual has exhausted all available domestic remedies; this shall not be the rule where the application of the remedies is unreasonably prolonged or is unlikely to bring effective relief to the person who is the victim of the violation of this Convention.

5. คณะกรรมการฯ ต้องไม่พิจารณาบรรดาคำร้องเรียนใดจากปัจเจกบุคคลตามข้อนี้เว้นแต่จะแน่ใจแล้วว่า

(ก) เรื่องเดียวกันนี้มิได้ถูกตรวจสอบ หรือกำลังอยู่ระหว่างการถูกตรวจสอบตามกระบวนพิจารณาของการสืบสวนสอบสวน หรือกระบวนการระงับข้อพิพาทระหว่างประเทศอื่นๆ อยู่

(ข) ปัจเจกบุคคลดังกล่าวได้ใช้การเยียวยาภายในทั้งหมดที่มีอยู่จนถึงที่สุดแล้ว สิ่งนี้ไม่ถือว่าเป็นกฎเกณฑ์หากการใช้การเยียวยาเหล่านั้นยืดเยื้อออกไปนาน โดยไม่สมเหตุสมผล หรือไม่น่าจะทำให้ เกิดการบรรเทาทุกข์ อย่างมีประสิทธิผลต่อผู้ที่เป็นผู้เสียหายจากการละเมิดอนุสัญญานี้

6. The Committee shall hold closed meetings when examining communications under this article.

6. ให้คณะกรรมการฯ จัดประชุมลับเมื่อพิจารณาคำร้องเรียนทั้งปวงตามข้อนี้

7. The Committee shall forward its views to the State Party concerned and to the individual.

7. ให้คณะกรรมการฯ ส่งข้อคิดเห็นทั้งปวงของตนไปให้รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องและปัจเจกบุคคลนั้น

8. The provisions of this article shall come into force when five States Parties to this Convention have made declarations under paragraph 1 of this article. Such declarations shall be deposited by the States Parties with the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit copies thereof to the other States Parties. A declaration may be withdrawn at any time by notification to the Secretary-General. Such a withdrawal shall not prejudice the consideration of any matter which is the subject of a communication already transmitted under this article; no further communication by or on behalf of an individual shall be received under this article after the notification of withdrawal of the declaration has been received by the Secretary General, unless the State Party has made a new declaration.

8. บทบัญญัติของข้อนี้จะมีผลบังคับใช้เมื่อรัฐภาคีของอนุสัญญานี้จำนวนห้ารัฐได้ทำการประกาศตามวรรค 1 ของข้อนี้แล้ว ให้รัฐภาคีมอบคำประกาศทั้งปวงเหล่านั้นให้เลขาธิการสหประชาชาติเก็บรักษาไว้ โดยเลขาธิการฯ ต้องส่งสำเนาคำประกาศเหล่านั้นไปให้รัฐภาคีอื่นๆ คำประกาศนี้สามารถถูกเพิกถอนเมื่อไรก็ได้โดยการแจ้งให้เลขาธิการฯ ทราบ การเพิกถอนเช่นว่าจะไม่มีผลกระทบต่อการพิจารณาในเรื่องใดซึ่งเป็นเรื่องที่มีคำร้องเรียนที่ได้ส่งต่อออกไปตามข้อนี้แล้ว คำร้องเรียนเพิ่มเติมใดที่ทำโดยหรือในนามของปัจเจกบุคคลใดจะรับไว้หลังจากที่เลขาธิการฯ ได้รับการแจ้งการเพิกถอนคำประกาศนั้นแล้วมิได้เว้นแต่รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องจะได้ทำการประกาศใหม่อีก

Article 23

ข้อ 23

The members of the Committee and of the ad hoc conciliation commissions which may be appointed under article 21, paragraph I (e), shall be entitled to the facilities, privileges and immunities of experts on mission for the United Nations as laid down in the relevant sections of the Convention on the Privileges and Immunities of the United Nations.

สมาชิกทั้งปวงของคณะกรรมการฯและของคณะกรรมาธิการประนีประนอมเฉพาะกิจที่อาจถูกแต่งตั้งขึ้นตามข้อ 21 วรรค 1 (จ) มีสิทธิที่จะได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกเอกสิทธิ์และความคุ้มกันต่างๆของผู้เชี่ยวชาญซึ่งปฏิบัติภารกิจให้สหประชาชาติตามที่กำหนดไว้ในหมวดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องของอนุสัญญาว่าด้วยเอกสิทธิ์และความคุ้มกันของสหประชาชาติ

Article 24

ข้อ24

The Committee shall submit an annual report on its activities under this Convention to the States Parties and to the General Assembly of the United Nations.

ให้คณะกรรมการฯ เสนอรายงานประจำปี เกี่ยวกับกิจกรรมของตนภายใต้อนุสัญญานี้ต่อรัฐภาคีทั้งปวงและสมัชชาสหประชาชาติ

PART III

ภาค 3

Article 25

ข้อ 25

1. This Convention is open for signature by all States.

1. อนุสัญญานี้เปิดให้รัฐทุกรัฐลงนามได้

2. This Convention is subject to ratification. Instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

2. อนุสัญญานี้อยู่ภายใต้เงื่อนไขของการให้สัตยาบัน สัตยาบันสารทั้งปวงต้องมอบให้เลขาธิการสหประชาชาติเก็บรักษาไว้

Article 26

ข้อ 26

This Convention is open to accession by all States. Accession shall be effected by the deposit of an instrument of accession with the Secretary General of the United Nations.

อนุสัญญานี้เปิดให้รัฐทุกรัฐภาคยานุวัติได้การภาคยานุวัติให้กระทำโดยการมอบภาคยานุวัติสารต่อเลขาธิการสหประชาชาติ

Article 27

ข้อ 27

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day after the date of the deposit with the Secretary-General of the United Nations of the twentieth instrument of ratification or accession.

1. อนุสัญญานี้เริ่มมีผลบังคับใช้ในวันที่สามสิบหลังจากวันที่มีการมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติ สารฉบับที่ยี่สิบต่อเลขาธิการประชาชาติ

2. For each State ratifying this Convention or acceding to it after the deposit of the twentieth instrument of ratification or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after the date of the deposit of its own instrument of ratification or accession.

2. สำหรับรัฐแต่ละรัฐที่ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้หรือภาคยานุวัติเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญานี้หลังจากที่มีการมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารฉบับที่ยี่สิบแล้วอนุสัญญานี้จะเริ่มมีผลบังคับใช้ในวันที่สามสิบหลังจากวันมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารของรัฐนั้น

Article 28

ข้อ 28

1. Each State may, at the time of signature or ratification of this Convention or accession thereto, declare that it does not recognize the competence of the Committee provided for in article 20.

1. รัฐแต่ละรัฐสามารถที่จะประกาศในขณะที่ลงนามหรือให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ หรือภาคยานุวัติการเข้าเป็นภาคีว่าตนไม่รับอำนาจของคณะกรรมการฯ ที่บัญญัติไว้ในข้อ ๒๐

2. Any State Party having made a reservation in accordance with paragraph I of this article may, at any time, withdraw this reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

2. รัฐภาคีใดที่ได้ตั้งขอสงวนตามวรรค 1 ของข้อนี้มีสิทธิจะเพิกถอนขอสงวนนี้เมื่อไรก็ได้โดยการแจ้งต่อเลขาธิการสหประชาชาติ

Article 29

ข้อ 29

1. Any State Party to this Convention may propose an amendment and file it with the Secretary-General of the United Nations. The Secretary General shall thereupon communicate the proposed amendment to the States Parties with a request that they notify him whether they favour a conference of States Parties for the purpose of considering an d voting upon the proposal. In the event that within four months from the date of such communication at least one third of the States Parties favours such a conference, the Secretary General shall convene the conference under the auspices of the United Nations. Any amendment adopted by a majority of the States Parties present and voting at the conference shall be submitted by the Secretary-General to all the States Parties for acceptance.

1. รัฐภาคีแห่งอนุสัญญานี้รัฐใดสามารถที่จะเสนอขอแก้ไขเพิ่มเติมและยื่นข้อเสนอนั้นต่อเลขาธิการสหประชาชาติในทันทีที่ได้รับข้อเสนอเช่นว่า เลขาธิการสหประชาชาติต้องส่งข้อแก้ไขเพิ่มเติมที่ได้รับการเสนอนั้นให้แก่รัฐภาคีทั้งปวงพร้อมกับคำร้องขอให้รัฐภาคีเหล่านั้นแจ้งให้ตน

ทราบว่ารัฐภาคีเหล่านั้นสนับสนุนให้มีการประชุมรัฐภาคีทั้งปวงเพื่อพิจารณาและออกเสียงเกี่ยวกับข้อเสนอแก้ไขเพิ่มเติมนั้นหรือไม่ในกรณีที่ภายในสี่เดือนนับจากวันที่แจ้งข้อเสนอเช่นว่าปรากฏว่าอย่างน้อยหนึ่งในสามของรัฐภาคีทั้งปวงสนับสนุนให้มีการประชุมเช่นว่าให้เลขาธิการฯ จัดประชุมภายใต้ความอุปถัมภ์ของสหประชาชาติให้เลขาธิการฯส่งแก้ไขเพิ่มเติมใดที่ได้รับการลงมติตกลงรับโดยคะแนนเสียงข้างมากรัฐภาคีทั้งปวงที่เข้าร่วมประชุมและออกเสียงไปให้รัฐภาคีทั้งปวง เพื่อการให้การยอมรับ

2. An amendment adopted in accordance with paragraph I of this article shall enter into force when two thirds of the States Parties to this Convention have notified the Secretary-General of the United Nations that they have accepted it in accordance with their respective constitutional processes.

2. ข้อแก้ไขเพิ่มเติมที่ได้รับการลงมติตกลงรับตามวรรค 1 ของข้อนี้จะเริ่มมีผลบังคับใช้เมื่อสองในสามของรัฐภาคีทั้งปวงแห่งอนุสัญญานี้ได้แจ้งต่อเลขาธิการสหประชาชาติ ว่ารัฐภาคีเหล่านั้นได้ให้การยอมรับข้อแกไขเพิ่มเติมนั้นตามกระบวนการของรัฐธรรมนูญของรัฐเหล่านั้นแล้ว

3. When amendments enter into force, they shall be binding on those States Parties which have accepted them, other States Parties still being bound by the provisions of this Convention and any earlier amendments which they have accepted.

3. เมื่อข้อแก้ไขเพิ่มเติมเหล่านั้นมีผลบังคับใช้แล้วข้อแก้ไขเพิ่มเติมนั้นจะมีผลผูกพันรัฐภาคีทั้งปวงที่ได้ยอมรับข้อแก้ไขเพิ่มเติมนั้นส่วนรัฐภาคีอื่นยังคงถูกผูกพัน โดยบทบัญญัติของอนุสัญญานี้และข้อแก้ไขเพิ่มเติมอื่นใดก่อนหน้านั้นที่รัฐภาคีเหล่านั้นได้ตกลงรับไว้แล้ว

Article 30

ข้อ 30

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If within six months from the date of the request for arbitration the Parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those Parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in conformity with the Statute of the Court.

1. ข้อพิพาทใดระหว่างรัฐภาคีสองรัฐหรือกว่านั้นขึ้นไปที่เกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับของอนุสัญญานี้ที่ ไม่สามารถระงับได้โดยการเจรจา ต้องมอบให้อนุญาโตตุลาการวินิจฉัยชี้ขาดตามคำร้องขอของรัฐภาคีคู่พิพาทรัฐใดรัฐหนึ่ง หากภายในหกเดือนนับจากวันที่มีการร้องขอให้มีการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการ คู่พิพาทยังไม่สามารถตกลงกันได้ ในเรื่องการจัดให้มีการวินิจฉัยชี้ขาดโดยอนุญาโตตุลาการ คู่พิพาทฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีสิทธิที่จะส่งข้อพิพาทนั้นไปยังศาลยุติธรรมระหว่างประเทศตามคำร้องขอตามธรรมนูญของศาลฯ

2. Each State may, at the time of signature or ratification of this Convention or accession thereto, declare that it does not consider itself bound by paragraph I of this article. The other States Parties shall not be bound by paragraph I of this article with respect to any State Party having made such a reservation.

2. รัฐแต่ละรัฐสามารถที่จะประกาศในขณะที่ ลงนามหรือให้สัตยาบันอนุสัญญานี้หรือภาคยานุวัติการเข้าเป็นภาคีว่าตนไม่ถือว่าตนถูกผูกพันโดยวรรค 1 ของข้อนี้รัฐภาคีอื่นๆ จะไม่ถูกผูกพัน โดยวรรค 1 ของข้อนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับรัฐภาคีที่ได้ตั้งข้อสงวนเช่นว่าไว้

3. Any State Party having made a reservation in accordance with paragraph 2 of this article may at any time withdraw this reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

3. รัฐภาคีใดที่ได้ตั้งขอสงวนตามวรรค 2 ของข้อนี้ไว้มีสิทธิที่จะเพิกถอนขอสงวนนี้เมื่อไรก็ได้โดยการแจ้งต่อเลขาธิการสหประชาชาติ

Article 31

ข้อ 31

1. A State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations. Denunciation becomes effective one year after the date of receipt of- the notification by the Secretary-General .

1. รัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่งสามารถที่ จะบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้โดยการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรต่อเลขาธิการสหประชาชาติการบอกเลิกจะมีผลหลังจากวันที่เลขาธิการสหประชาชาติได้รับการแจ้งเช่นว่าแล้วหนึ่งปี

2. Such a denunciation shall not have the effect of releasing the State Party from its obligations under this Convention in regard to any act or omission which occurs prior to the date at which the denunciation becomes effective, nor shall denunciation prejudice in any way the

continued consideration of any matter which is already under consideration by the Committee prior to the date at which the denunciation becomes effective.

2. การบอกเลิกเช่นว่าจะไม่มีผลเป็นการปล่อยรัฐภาคีให้พ้นจากพันธกรณีของตนตามอนุสัญญานี้ในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำหรือการละเว้นกระทำการใดที่เกิดขึ้นก่อนวันที่การบอกเลิกนั้นมีผล หรือการบอกเลิกนั้นจะไม่กระทบแต่อย่างใดต่อการพิจารณาที่ยังดำเนินอยู่ ต่อไปในเรื่องใดที่ได้เริ่มการพิจารณาไปแล้วก่อนที่วันที่การบอกเลิกจะมีผล

3. Following the date at which the denunciation of a State Party becomes effective, the Committee shall not commence consideration of any new matter regarding that State.

3. หลังจากวันที่จะบอกเลิกของรัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่งเริ่มมีผลแล้ว คณะกรรมการฯ ต้องไม่เริ่มการพิจารณาเรื่องใหม่ใดที่เกี่ยวกับรัฐนั้น

Article 32

The Secretary-General of the United Nations shall inform all States Members of the United Nations and all States which have signed this Convention or acceded to it of the following:

(a) Signatures, ratifications and accessions under articles 25 and 26;

(b) The date of entry into force of this Convention under article 27 and the date of the entry into force of any amendments under article 29;

(c) Denunciations under article 31.

ให้เลขาธิการสหประชาชาติ ต้องให้รัฐภาคีทั้งปวงของสหประชาชาติและรัฐทั้งปวงที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้หรือที่ได้ภาคยานุวัติเข้าเป็นภาคีทราบเรื่องต่างๆ ต่อไปนี้

(ก) การลงนาม การให้สัตยาบันและการภาคยานุวัติทั้งปวงตามข้อ 25 และข้อ 26

(ข) วันที่เริ่มมีผลบังคับใช้ของอนุสัญญานี้ตามข้อ 27 และวันที่เริ่มมีผลบังคับใช้ของข้อแก้ไขเพิ่มเติมใดตามข้อ 29

(ค) การบอกเลิกทั้งปวงตามข้อ 31

Article 33

ข้อ 33

1. This Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

1. ต้นฉบับของอนุสัญญานี้ซึ่งตัวบทภาษาอาหรับ ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษารัสเซียและภาษาสเปน มีความถูกต้องเท่าเทียมกัน ต้องมอบให้เลขาธิการสหประชาชาติเก็บรักษาไว้

2. The Secretary-General of the United Nations shall transmit certified copies of this Convention to all States.

2. เลขาธิการสหประชาชาติต้องส่งสำเนาที่ได้รับการรับรองแล้วของอนุสัญญานี้ ให้แก่ทุกรัฐ

ภาคผนวก ญ

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน
UNIVERSAL DECLARATION OF HUMAN RIGHTS

คำปรารภ

ด้วยเหตุที่การยอมรับศักดิ์ศรีประจำตัว และสิทธิซึ่งเสมอกันและไม่อาจโอนแก่กันได้ของสมาชิกทั้งปวงแห่งครอบครัวมนุษย์เป็นรากฐานของเสรีภาพ ความยุติธรรม และสันติภาพในพิภพ

ด้วยเหตุที่การเมินเฉย และดูหมิ่นเหยียดหยามสิทธิมนุษยชนได้ก่อให้เกิดการอันป่าเถื่อนโหดร้ายทารุณ ซึ่งได้กระทบกระเทือนมโนธรรมของมนุษยชาติอย่างรุนแรง และโดยเหตุที่ได้มีการประกาศปณิธานอันสูงสุดของสามัญชนว่าถึงวาระแห่งโลกแล้วที่มนุษย์จะมีเสรีภาพในการพูดและในความเชื่อถือ รวมทั้งมีเสรีภาพจากความกลัวและความต้องการ

ด้วยเหตุที่เป็นสิ่งจำเป็นสิทธิมนุษยชนควรได้รับความคุ้มครองโดยหลักนิติธรรม ถ้าไม่พึงประสงค์ให้มนุษย์ต้องถูกบีบบังคับให้หาทางออก โดยการกบฏต่อทรราชและการกดขี่อันเป็นที่พึ่งแห่งสุดท้าย

ด้วยเหตุที่ประดาประชาชนแห่งสหประชาชาติได้ยืนยันไว้ในกฎบัตรถึงความเชื่อมั่นในสิทธิมนุษย์ชนขั้นพื้นฐานในศักดิ์ศรีและคุณค่าของตัวบุคคล และในความเสมอกันแห่งสิทธิของ ทั้งชายและหญิง และได้ตัดสินใจที่จะส่งเสริมความก้าวหน้าทางสังคมตลอดจนมาตรฐานแห่งชาติให้ดีขึ้น ได้มีเสรีภาพมากขึ้น

ด้วยเหตุที่รัฐสมาชิกได้ปฏิญาณที่จะให้ได้มา โดยร่วมมือกับสหประชาชาติ ซึ่งการส่งเสริมการเคารพและการถือปฏิบัติโดยสากลต่อสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน

ด้วยเหตุที่ความเข้าใจตรงกันในเรื่องสิทธิและเสรีภาพมีความสำคัญยิ่งเพื่อให้ปฏิญาณนี้เกิดสัมฤทธิผลอย่างเต็มเปี่ยมดังนั้น บัดนี้สมัชชาจึงประกาศให้

ประชาชนทั้งหลายและประชาชาติทั้งปวง ด้วยจุดประสงค์ที่จะให้ปัจเจกบุคคลทุกผู้ทุกนามและองค์กรของสังคมทุกหน่วย โดยการระลึกเสมอ ๆ ถึงปฏิญญานี้ พยายามสั่งสอนและให้การสอนและให้การศึกษาเพื่อส่งเสริมการเคารพต่อสิทธิและเสรีภาพเหล่านี้ และด้วยมาตรฐานที่เจริญก้าวหน้าไปข้างหน้า ทั้งในและระหว่างประเทศ เพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับและการถือปฏิบัติต่อสิทธิเหล่านั้นสากลและได้ผลทั้งในหมู่ประชาชนของรัฐสมาชิกเอง และในหมู่ประชาชนแห่งดินแดนที่อยู่ภายใต้ดุลอาณาของรัฐสมาชิกดังกล่าว

Preamble

Whereas recognition of the inherent dignity and of the equal and inalienable rights of all members of the human family is the foundation of freedom, justice and peace in the world,

Whereas disregard and contempt for human rights have resulted in barbarous acts which have outraged the conscience of mankind, and the advent of a world in which human beings shall enjoy freedom of speech and belief and freedom from fear and want has been proclaimed as the highest aspiration of the common people,

Whereas it is essential, if man is not to be compelled to have recourse, as a last resort, to rebellion against tyranny and oppression, that human rights should be protected by the rule of law,

Whereas it is essential to promote the development of friendly relations between nations,

Whereas the peoples of the United Nations have in the Charter reaffirmed their faith in fundamental human rights, in the dignity and worth of the human person and in the equal rights of men and women and have determined to promote social progress and better standards of life in larger freedom,

Whereas Member States have pledged themselves to achieve, in co-operation with the United Nations, the promotion of universal respect for and observance of human rights and fundamental freedoms,

Whereas a common understanding of these rights and freedoms is of the greatest importance for the full realization of this pledge,

Now, Therefore THE GENERAL ASSEMBLY proclaims THIS UNIVERSAL DECLARATION OF HUMAN RIGHTS as a common standard of achievement for all peoples and all nations, to the end that every individual and every organ of society, keeping this Declaration constantly in mind, shall strive by teaching and education to promote respect for these rights and freedoms and by progressive measures, national and international, to secure their universal and effective recognition and observance, both among the peoples of Member States themselves and among the peoples of territories under their jurisdiction.

ข้อ 1

มนุษย์ทั้งหลายเกิดมาอิสรเสรี และเท่าเทียมกันทั้งศักดิ์ศรีและสิทธิ ทุกคนได้รับการประสิทธิประสาทเหตุผล และมโนธรรม และควรปฏิบัติต่อกันอย่างฉันพี่น้อง

Article 1.

All human beings are born free and equal in dignity and rights. They are endowed with reason and conscience and should act towards one another in a spirit of brotherhood.

ข้อ 2

บุคคลชอบที่จะมีสิทธิและเสรีภาพประดาที่ระบุไว้ในปฏิญญานี้ ทั้งนี้โดยไม่มีการจำแนกความแตกต่างในเรื่องใด ๆ เช่น เชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความเห็นทางการเมืองหรือทางอื่นใด ชาติหรือสังคมอันเป็นที่มาเดิม ทรัพย์สิน กำเนิด หรือสถานะอื่นใด

นอกจากนี้การจำแนกข้อแตกต่างโดยอาศัยมูลฐานแห่งสถานะทางการเมืองทางดุลอาณาหรือทางเรื่องระหว่างประเทศของประเทศ หรือดินแดนซึ่งบุคคลสังกัดจะทำมิได้ ทั้งนี้ไม่ว่าดินแดนดังกล่าวจะเป็นเอกราชอยู่ในความพิทักษ์มิได้ปกครองตนเองหรืออยู่ภายใต้การจำกัดแห่งอธิปไตยอื่นใด

Article 2.

Everyone is entitled to all the rights and freedoms set forth in this Declaration, without distinction of any kind, such as race, colour, sex, language, religion, political or other opinion, national or social origin, property, birth or other status. Furthermore, no distinction shall be made on the basis of the political, jurisdictional or international status of the country or territory to which a person belongs, whether it be independent, trust, non-self-governing or under any other limitation of sovereignty.

ข้อ 3

บุคคลมีสิทธิในการดำรงชีวิตในเสรีธรรมและในความมั่นคงแห่งร่างกาย

Article 3.

Everyone has the right to life, liberty and security of person.

ข้อ 4

บุคคลใดจะถูกบังคับให้เป็นทาส หรืออยู่ในภาวะจำยอมใด ๆ มิได้ การเป็นทาสและการค้าทาสจะมีไม่ได้ในทุกรูปแบบ

Article 4.

No one shall be held in slavery or servitude; slavery and the slave trade shall be prohibited in all their forms.

ข้อ 5

บุคคลใดจะถูกทรมาน หรือได้รับการปฏิบัติ หรือลงทัณฑ์ซึ่งทารุณโหดร้ายไร้มนุษยธรรมหรือหยามเกียรติมิได้

Article 5.

No one shall be subjected to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment.

ข้อ 6

ทุก ๆ คนมีสิทธิที่จะได้รับการยอมรับว่าเป็นบุคคลในกฎหมายไม่ว่า ณ ที่ใด

Article 6.

Everyone has the right to recognition everywhere as a person before the law.

ข้อ 7

ทุก ๆ คนต่างเสมอกันในกฎหมายและชอบที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกันโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติใด ๆ ทุก ๆ คนชอบที่ได้รับการคุ้มครองอย่างเสมอหน้าจากการเลือกปฏิบัติใด ๆ อันเป็นการล่วงละเมิดปฏิญญานี้ และต่อการยุยงส่งเสริมให้เกิดการเลือกปฏิบัติเช่นนั้น

Article 7.

All are equal before the law and are entitled without any discrimination to equal protection of the law. All are entitled to equal protection against any discrimination in violation of this Declaration and against any incitement to such discrimination.

ข้อ 8

บุคคลมีสิทธิที่จะได้รับการเยียวยาอย่างได้ผลโดยผลศาลแห่งชาติ ซึ่งมีอำนาจเนื่องจากการกระทำใด ๆ อันละเมิดต่อสิทธิขั้นมูลฐาน ซึ่งตนได้รับจากรัฐธรรมนูญหรือจากกฎหมาย

Article 8.

Everyone has the right to an effective remedy by the competent national tribunals for acts violating the fundamental rights granted him by the constitution or by law.

ข้อ 9

บุคคลใดจะถูกจับ กักขัง หรือเนรเทศโดยพลการมิได้

Article 9.

No one shall be subjected to arbitrary arrest, detention or exile

ข้อ 10

บุคคลชอบที่จะเท่าเทียมกันอย่างบริบูรณ์ในอันที่จะได้รับการพิจารณาอย่างเป็นธรรมและเปิดเผยโดยศาลซึ่งเป็นอิสระและไร้อคติ ในการวินิจฉัยชี้ขาดสิทธิและหน้าที่ ตลอดจนข้อที่ตนถูกกล่าวหาใด ๆ ทางอาญา

Article 10.

Everyone is entitled in full equality to a fair and public hearing by an independent and impartial tribunal, in the determination of his rights and obligations and of any criminal charge against him.

ข้อ 11

1. บุคคลซึ่งถูกกล่าวหาด้วยความผิดทางอาญา มีสิทธิที่จะได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบริสุทธิ์จนกว่าจะมีการพิสูจน์ว่ามีความผิดตามกฎหมายในการพิจารณาโดยเปิดเผย ณ ที่ซึ่งตนได้หลักประกันทั้งหมดที่จำเป็นในการต่อสู้คดี

2. บุคคลใดจะถูกถือว่ามีความผิดอันมีโทษทางอาญาใด ๆ ด้วยเหตุผลที่ตนได้กระทำหรือเว้นการกระทำการใด ๆ ซึ่งกฎหมายของประเทศหรือกฎหมายระหว่างประเทศ ในขณะที่มีการกระทำนั้นมิได้ระบุว่าเป็นความผิดทางอาญามิได้ และโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะหนักกว่าโทษที่ใช้อยู่ในขณะที่การกระทำความผิดทางอาญานั้นเกิดขึ้นมิได้

Article 11.

(1) Everyone charged with a penal offence has the right to be presumed innocent until proved guilty according to law in a public trial at which he has had all the guarantees necessary for his defense.

(2) No one shall be held guilty of any penal offence on account of any act or omission which did not constitute a penal offence, under national or international law, at the time when it was committed. Nor shall a heavier penalty be imposed than the one that was applicable at the time the penal offence was committed.

ข้อ 12

การเข้าไปแทรกสอดโดยพลการในกิจส่วนตัว ครอบครัว เคหสถาน การส่งข่าวสาร ตลอดจนการโจมตีต่อเกียรติยศและชื่อเสียงของบุคคลนั้นจะทำมิได้ ทุก ๆ คนมีสิทธิจะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายจากการสอดแทรกและโจมตีดังกล่าว

Article 12.

No one shall be subjected to arbitrary interference with his privacy, family, home or correspondence, nor to attacks upon his honors and reputation. Everyone has the right to the protection of the law against such interference or attacks.

ข้อ 13

1. บุคคลมีสิทธิที่จะมีเสรีภาพในการเคลื่อนย้าย และในถิ่นที่อยู่ภายในขอบเขตดินแดนของแต่ละรัฐ

2. บุคคลมีสิทธิที่จะเดินทางออกจากประเทศใด ๆ รวมทั้งของตนเองและที่จะกลับคืนสู่บ้านเกิดเมืองนอน

Article 13.

(1) Everyone has the right to freedom of movement and residence within the borders of each state.

(2) Everyone has the right to leave any country, including his own, and to return to his country.

ข้อ 14

1. บุคคลมีสิทธิที่จะแสวงหาและพักพิงในประเทศอื่น ๆ เพื่อลี้ภัยจากการกดขี่ข่มเหง

2. สิทธินี้จะกล่าวอ้างมิได้ในกรณีการฟ้องคดี ซึ่งโดยความจริงเกิดจากความผิดที่ไม่ใช่เรื่อง การเมือง หรือจากการกระทำที่ขัดต่อความมุ่งประสงค์และหลักการของสหประชาชาติ

Article 14.

(1) Everyone has the right to seek and to enjoy in other countries asylum from persecution.

(2) This right may not be invoked in the case of prosecutions genuinely arising from non-political crimes or from acts contrary to the purposes and principles of the United Nations.

ข้อ 15

1. บุคคลมีสิทธิในการถือสัญชาติ

2. การถอนสัญชาติโดยพลการ หรือการปฏิเสธที่จะเปลี่ยนสัญชาติของบุคคลใดนั้นจะกระทำมิได้

Article 15.

(1) Everyone has the right to a nationality.

(2) No one shall be arbitrarily deprived of his nationality nor denied the right to change his nationality.

ข้อ 16

1. ชายและหญิงเมื่อเจริญวัยบริบูรณ์แล้ว มีสิทธิที่จะสมรสและที่จะสร้างครอบครัวโดยไม่มี การจำกัดใด ๆ เนื่องจากเชื้อชาติ สัญชาติ หรือศาสนา บุคคลชอบที่จะมีสิทธิเท่าเทียมกันในเรื่องการสมรส ในระหว่างการสมรสและในการขาดจากการสมรส

2. การสมรสจะกระทำได้ก็โดยการยินยอมอย่างเสรี และเต็มใจของคู่บ่าวสาวผู้ตั้งใจจะกระทำการสมรส

3. ครอบครัว คือ กลุ่มซึ่งเป็นหน่วยธรรมชาติและพื้นฐานของสังคมและชอบที่จะได้รับการ คุ้มครองโดยสังคมและรัฐ

Article 16.

(1) Men and women of full age, without any limitation due to race, nationality or religion, have the right to marry and to found a family. They are entitled to equal rights as to marriage, during marriage and at its dissolution.

(2) Marriage shall be entered into only with the free and full consent of the intending spouses.

(3) The family is the natural and fundamental group unit of society and is entitled to protection by society and the State.

ข้อ 17

1. บุคคลมีสิทธิในการเป็นเจ้าของทรัพย์สินโดยลำพังตนเอง และโดยการร่วมกับผู้อื่น

2. การยึดเอาทรัพย์สินของบุคคลใดไปเสียโดยพลการกระทำมิได้

Article 17.

(1) Everyone has the right to own property alone as well as in association with others.

(2) No one shall be arbitrarily deprived of his property.

ข้อ 18

บุคคลมีสิทธิในเสรีภาพแห่งความคิด มโนธรรม และศาสนา สิทธินี้รวมถึงเสรีภาพที่จะเปลี่ยนศาสนา หรือความเชื่อถือ และเสรีภาพ ที่จะแสดงให้ศาสนาหรือความเชื่อถือประจักษ์ในรูปของการสั่งสอน การปฏิบัติกิจความเคารพสักการบูชา สวดมนต์ และการถือปฏิบัติพิธีกรรม ไม่ว่าโดยลำพังตนเอง หรือร่วมกับผู้อื่นในประชาคมในที่สาธารณะหรือส่วนตัว

Article 18.

Everyone has the right to freedom of thought, conscience and religion; this right includes freedom to change his religion or belief, and freedom, either alone or in community with others and in public or private, to manifest his religion or belief in teaching, practice, worship and observance.

ข้อ 19

บุคคลมีสิทธิในเสรีภาพแห่งความเห็นและการแสดงออก สิทธินี้รวมถึงเสรีภาพที่จะยึดมั่นในความเห็นปราศจากการสอดแทรกและที่แสวงหารับตลอดจนแจ้งข่าว รวมทั้งความคิดเห็นผ่านสื่อ ใด ๆ และโดยมิต้องคำนึงถึงเขตแดน

Article 19.

Everyone has the right to freedom of opinion and expression; this right includes freedom to hold opinions without interference and to seek, receive and impart information and ideas through any media and regardless of frontiers.

ข้อ 20

1. บุคคลมีสิทธิในเสรีภาพแห่งการชุมนุม และการสมาคมโดยสงบ

2. การบังคับให้บุคคลเข้าเป็นสมาชิกของสมาคมจะทำมิได้

Article 20.

(1) Everyone has the right to freedom of peaceful assembly and association.

(2) No one may be compelled to belong to an association.

ข้อ 21

1. บุคคลมีสิทธิที่จะเข้าร่วมในรัฐบาลแห่งประเทศของตน ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยผู้แทนซึ่ง ผ่านการเลือกอย่างเสรี

2. บุคคลมีสิทธิเข้าถึงเท่ากันในบริการสาธารณะในประเทศของตน

3. เจตจำนงของประชาชนจะเป็นฐานแห่งอำนาจของรัฐบาล เจตจำนงนี้จะแสดงออกโดยการเลือกตั้งเป็นครั้งเป็นคราวอย่างแท้จริง ด้วยการให้สิทธิออกเสียงอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกันและโดยการลงคะแนนลับหรือวิธีการลงคะแนนอย่างเสรี

Article 21.

(1) Everyone has the right to take part in the government of his country, directly or through freely chosen representatives.

(2) Everyone has the right of equal access to public service in his country.

(3) The will of the people shall be the basis of the authority of government; this will shall be expressed in periodic and genuine elections which shall be by universal and equal suffrage and shall be held by secret vote or by equivalent free voting procedures.

ข้อ 22

ในฐานะสมาชิกของสังคมด้วยความเพียรพยายามของชาติตลอดจนความร่วมมือระหว่างประเทศและโดยการสอดคล้องกับการระเบียบและทรัพยากรของแต่ละรัฐ บุคคลมีสิทธิในความมั่นคงทางสังคมและชอบที่จะได้รับผลแห่งสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมซึ่งจำเป็นต่อศักดิ์ศรีและการพัฒนาบุคลิกภาพอย่างเสรีของตน

Article 22.

Everyone, as a member of society, has the right to social security and is entitled to realization, through national effort and international co-operation and in accordance with the organization and resources of each State, of the economic, social and cultural rights indispensable for his dignity and the free development of his personality.

ข้อ 23

1. บุคคลมีสิทธิที่จะทำงาน ที่จะเลือกงานอย่างเสรี ที่จะมีสภาวะการทำงานที่ยุติธรรมและพอใจ และที่จะได้รับความคุ้มครองจากการว่างงาน

2. บุคคลมีสิทธิในการรับค่าตอบแทนเท่ากันสำหรับการทำงานที่เท่ากัน โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติใด ๆ

3. บุคคลผู้ทำงานมีสิทธิในรายได้ซึ่งยุติธรรม และเอื้อประโยชน์เพื่อเป็นประกันสำหรับตน เองและครอบครัวให้การดำรงชีวิตมีค่าควรแก่ศักดิ์ศรีของมนุษย์ และถ้าจำเป็นก็ชอบที่จะได้รับความคุ้มครองทางสังคมอื่น ๆ เพิ่มเติม

4. บุคคลมีสิทธิที่จะก่อตั้งและเข้าร่วมกับสภาพแรงงานเพื่อคุ้มครองผลประโยชน์ของตน

Article 23.

(1) Everyone has the right to work, to free choice of employment, to just and favorable conditions of work and to protection against unemployment.

(2) Everyone, without any discrimination, has the right to equal pay for equal work.

(3) Everyone who works has the right to just and favorable remuneration ensuring for himself and his family an existence worthy of human dignity, and supplemented, if necessary, by other means of social protection.

(4) Everyone has the right to form and to join trade unions for the protection of his interests.

ข้อ 24

บุคคลมีสิทธิในการพักผ่อนและเวลาว่าง รวมทั้งการจำกัดเวลาทำงานที่ชอบด้วยเหตุผลและมีวันหยุดครั้งคราวที่ได้รับค่าตอบแทน

Article 24.

Everyone has the right to rest and leisure, including reasonable limitation of working hours and periodic holidays with pay.

ข้อ 25

1. บุคคลมีสิทธิในมาตรฐานการครองชีพที่เพียงพอสำหรับสุขภาพ และความอยู่ดีของตนและครอบครัวรวมทั้งอาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย การรักษาพยาบาล และบริการสังคมที่จำเป็น และสิทธิในความมั่นคงในกรณีว่างงาน เจ็บป่วย ทุพพลภาพ เป็นหม้าย วัยชรา หรือการขาดปัจจัยในการเลี้ยงชีพอื่นใดในพฤติการณ์อันเกิดจากที่ตนจะควบคุมได้

2. มารดาและบุตรชอบที่จะได้รับการดูแลและความช่วยเหลือเป็นพิเศษ เด็กทั้งหลายไม่ว่า จะเป็นบุตรในหรือนอกสมรสย่อมได้รับการคุ้มครองทางสังคมเช่นเดียวกัน

Article 25.

(1) Everyone has the right to a standard of living adequate for the health and well-being of himself and of his family, including food, clothing, housing and medical care and necessary social services, and the right to security in the event of unemployment, sickness, disability, widowhood, old age or other lack of livelihood in circumstances beyond his control.

(2) Motherhood and childhood are entitled to special care and assistance. All children, whether born in or out of wedlock, shall enjoy the same social protection.

ข้อ 26

1. บุคคลมีสิทธิในการศึกษาการศึกษาจะเป็นสิ่งที่ให้เปล่าโดยไม่คิดมูลค่า อย่างน้อยสุดใน ขั้นประถมศึกษาและขั้นพื้นฐาน ขั้นประถมศึกษาให้เป็นการศึกษาภาคบังคับ ขั้นเทคนิค และขั้นประกอบอาชีพเป็นการศึกษาจะต้องจัดมีขึ้นโดยทั่ว ๆ ไป และขั้นสูงเป็นขั้นที่จะเปิดให้ทุกคนเท่ากันตามความสามารถ

2. การศึกษาจะมุ่งไปในทางพัฒนาบุคลิกภาพของมนุษย์อย่างเต็มที่ และเพื่อเสริมพลังการเคารพต่อสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นมูลฐานให้แข็งแกร่ง ทั้งจะมุ่งเสริมความเข้าใจ ขันติและมิตรภาพในระหว่างประชาชาติ กลุ่มเชื้อชาติ หรือกลุ่มศาสนา และจะมุ่งขยายกิจกรรมของสหประชาชาติเพื่อธำรงสันติภาพ

3. ผู้ปกครองมีสิทธิก่อนผู้อื่นที่จะเลือกชนิดของการศึกษาสำหรับบุตรหลานของตน

Article 26.

(1) Everyone has the right to education. Education shall be free, at least in the elementary and fundamental stages. Elementary education shall be compulsory. Technical and professional education shall be made generally available and higher education shall be equally accessible to all on the basis of merit.

(2) Education shall be directed to the full development of the human personality and to the strengthening of respect for human rights and fundamental freedoms. It shall promote understanding, tolerance and friendship among all nations, racial or religious groups, and shall further the activities of the United Nations for the maintenance of peace.

(3) Parents have a prior right to choose the kind of education that shall be given to their children.

ข้อ 27

1. บุคคลมีสิทธิที่จะเข้าร่วมใช้ชีวิตทางด้านวัฒนธรรมในประชาคมอย่างเสรี ที่จะพึงใจในศิลปะและมีส่วนในความคืบหน้าและผลประโยชน์ทางวิทยาศาสตร์

2. บุคคลมีสิทธิในการรับความคุ้มครองประโยชน์ทางด้านศีลธรรมและทางวัตถุอันเป็นผล ได้จากการประดิษฐ์ทางวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม และศิลปะซึ่งตนเป็นเจ้าของ

Article 27.

(1) Everyone has the right freely to participate in the cultural life of the community, to enjoy the arts and to share in scientific advancement and its benefits.

(2) Everyone has the right to the protection of the moral and material interests resulting from any scientific, literary or artistic production of which he is the author.

ข้อ 28

บุคคลชอบที่จะได้รับประโยชน์จากระเบียบสังคมและระหว่างประเทศอันจะอำนวยให้การใช้สิทธิและเสรีภาพบรรดาที่ได้ระบุในปฏิญญานี้ทำได้อย่างเต็มที่

Article 28.

Everyone is entitled to a social and international order in which the rights and freedoms set forth in this Declaration can be fully realized.

ข้อ 29

1. บุคคลมีหน้าที่ต่อประชาคมอันเป็นที่เดียวซึ่งบุคลิกภาพของตนจะพัฒนาได้อย่างเสรีและ เต็มความสามารถ

2. ในการใช้สิทธิและเสรีภาพ บุคคลต้องอยู่ภายใต้เพียงเช่นที่จำกัดโดยกำหนดแห่งกฎหมาย เฉพาะ เพื่อความมุ่งประสงค์ให้ได้มาซึ่งการยอมรับและการเคารพโดยชอบสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น และเพื่อให้สอดคล้องกับข้อกำหนดอันยุติธรรมของศีลธรรม ความสงบเรียบร้อยของประชาชาติและสวัสดิการโดยทั่ว ๆ ไปในสังคมประชาธิปไตย

3. สิทธิและอิสรภาพเหล่านี้ มิว่าจะด้วยกรณีใดจะใช้ให้ขัดกับความมุ่งประสงค์และหลักการ ของสหประชาชาติไม่ได้

Article 29.

(1) Everyone has duties to the community in which alone the free and full development of his personality is possible.

(2) In the exercise of his rights and freedoms, everyone shall be subject only to such limitations as are determined by law solely for the purpose of securing due recognition and respect for the rights and freedoms of others and of meeting the just requirements of morality, public order and the general welfare in a democratic society.

(3) These rights and freedoms may in no case be exercised contrary to the purposes and principles of the United Nations.

ข้อ 30

ข้อความต่าง ๆ ตามปฏิญญานี้ไม่เปิดช่องที่จะแปลความได้ว่าให้สิทธิใด ๆ แก่รัฐ กลุ่มชน หรือบุคคลใด ๆ ที่จะประกอบกิจกรรม หรือกระทำการใด ๆ อันมุ่งต่อการทำลายสิทธิและเสรีภาพใด ๆ บรรดาที่ได้ระบุไว้ในบทบัญญัติฉบับนี้

Article 30.

Nothing in this Declaration may be interpreted as implying for any State, group or person any right to engage in any activity or to perform any act aimed at the destruction of any of the rights and freedoms set forth herein.